

บทที่ 3

การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ธนาคารเปิดมาให้ ผู้ขายนั้น เป็นความผูกพันของธนาคารที่จะทำการจ่ายเงิน โดยมีเงื่อนไขว่า ผู้ขายจะต้องยื่นเอกสารต่าง ๆ ที่ถูกต้องตามข้อกำหนด และเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต ความผูกพันของธนาคารเช่น นี้จะจงใจให้เฉพาะแก่ผู้ขายเท่านั้น บุคคลภายนอกจะเข้ามาถือประโยชน์เอาจากเลตเตอร์ออฟเครดิต ที่เขาไม่ได้เป็นผู้รับประโยชน์ไม่ได้ ผู้ขายซึ่งเป็นพ่อค้าคนกลาง และมีได้มีสินค้าเตรียมพร้อมอยู่ในวันที่จะส่งให้แก่ผู้ซื้อได้นั้น อาจมีความจำเป็นที่จะใช้ประโยชน์จากเลตเตอร์ออฟเครดิต ในการชำระราคาสินค้าที่เขาจะต้องซื้อจากบุคคลภายนอก ซึ่งเป็นผู้ผลิตหรือผู้จัดส่ง (supplier) ในกรณีเช่นนี้ ผู้ขายอาจเลือกใช้วิธีการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อการชำระราคาให้แก่ผู้ผลิตหรือผู้จัดส่งที่ขายสินค้าให้แก่ตน* อย่างไรก็ตาม หากเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ผู้ขายได้รับมานั้น อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของ U.C.P.** ผู้ขายก็จำต้องกระทำการโอนตามขั้นตอน และหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ใน U.C.P. มาตรา 54 ของ U.C.P. (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983) เป็นบทบัญญัติ เดี่ยวที่เกี่ยวกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต โดยบัญญัติไว้ว่า

"a) เครดิตที่โอนได้ คือ เครดิตที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิ์ขอให้ธนาคารที่อาจถูกเรียกให้จ่ายเงิน หรือรับรองตัวแลกเปลี่ยน หรือธนาคารใดที่มีสิทธิ์ขอลดตัวแลกเปลี่ยน โอนเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วนให้แก่บุคคลอื่น (ผู้รับประโยชน์คนที่ 2) รายหนึ่ง หรือหลายราย

b) เครดิตจะโอนได้ก็ต่อเมื่อผู้เปิดเครดิตได้ระบุไว้ชัดเจนว่า "transferable" (โอนได้) เท่านั้น ส่วนคำว่า "divisible", "fractionable", "assignable" และ "transmissible" มิได้เพิ่มความหมาย ใด ๆ ให้กับคำว่า "transferable" และไม่ควรถูกนำมาใช้

* โปรดดูรายละเอียดของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อการสนับสนุนทางด้านการเงินของผู้ขาย ในบทที่ 2 หัวข้อ 2.4.

** โปรดดูรายละเอียด ในเรื่องนี้ในบทที่ 2 หัวข้อ 2.3.

c) ธนาคารที่ถูกขอให้ทำการโอนเครดิต (Transferring Bank) ไม่ว่าจะได้อินฮันเครดิตนั้นหรือไม่ก็ตาม จะไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในการโอนนั้น เว้นไว้แต่ว่าจะ เป็นการโอนภายในขอบเขต และลักษณะที่ธนาคารนั้นได้อินฮันเอาไว้โดยชัดแจ้ง

d) ค่าธรรมเนียมในการโอนนั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกเป็นผู้จ่าย เว้นไว้ เสียแต่ว่าจะได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ธนาคารผู้โอนไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในการโอนจนกว่า จะได้รับชำระค่าธรรมเนียมเช่นนั้นแล้ว

e) เครดิตที่โอนได้อาจถูกโอนได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่เครดิตที่โอนได้อาจถูกแบ่งออกเป็น ส่วน ๆ (fractions) (รวมส่วนต่าง ๆ นั้นแล้ว ไม่เกินจำนวนเงินในเครดิต) และส่วนต่าง ๆ นั้นอาจถูกโอนไปต่างหากจากกัน ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่า เครดิตนั้น ต้องมิได้ห้ามการส่งสินค้าลงเรือบางส่วน และให้ถือว่าจำนวนเงินที่แบ่งโอนไปนั้น รวมแล้วเท่ากับเป็นการโอนครั้งเดียว เครดิตอาจถูกโอนไปได้ก็เฉพาะตามข้อกำหนด และเงื่อนไขที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิต (original credit) ยกเว้นแต่จำนวนเงินตามที่ระบุไว้ในเครดิต, ราคาต่อหน่วยดังที่ปรากฏในเครดิตอายุของเครดิต, วันสุดท้ายของการยื่นเอกสารตามมาตรา 47 และระยะเวลาที่จะต้องส่งสินค้าลงเรืออย่างหนึ่งอย่างใด หรือทั้งหมดดังที่กล่าวมานี้ อาจถูกลดลง หรือตัดทอน, หรือจำนวนเงินที่จะต้องเอาประกันภัยไว้ อาจถูกเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ได้สมดุลกับจำนวนที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิตหรือตามมาตราเหล่านี้ นอกจากนี้ ชื่อของผู้รับประโยชน์คนแรกอาจถูกใช้แทนที่ชื่อของผู้ขอเปิดเครดิตก็ได้ แต่ถ้าต้นฉบับเครดิตบังคับให้ระบุชื่อผู้ขอเปิดเครดิตในเอกสารใด ๆ ยกเว้นใบกำกับสินค้าแล้ว ก็จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

f) ผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิ์ที่จะใช้ใบกำกับสินค้า (และตัวแลกเงิน ถ้าเครดิตนั้นระบุไว้ว่าตัวแลกเงินจะต้องส่งจ่ายเอาจากผู้ขอเปิดเครดิต) ของตนแทนของผู้รับประโยชน์คนที่สองในจำนวนเงินที่ไม่มากกว่าจำนวนรวม และราคาต่อหน่วยที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิต และเมื่อมีการสับเปลี่ยนใบกำกับสินค้า (และตัวแลกเงิน) เช่นนั้นแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกสามารถขอรับเงินตามเครดิต สำหรับส่วนที่แตกต่างในระหว่างใบกำกับสินค้าของตนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สอง (ถ้ามี) เมื่อเครดิตถูกโอนไปแล้ว และ ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องยื่นใบกำกับสินค้าของตน (และตัวแลกเงิน) เพื่อแลกเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้า และตัวแลกเงินของผู้รับประโยชน์คนที่สอง แต่มิได้กระทำการดังกล่าวเช่นว่านตามที่ธนาคารได้เรียกร้องครั้งแรก (on first demand) ธนาคารผู้จ่ายเงิน, ธนาคารผู้รับรองตัว หรือ ธนาคารผู้รับซื้อลดตัว ย่อมมีสิทธิ์ที่จะส่งเอกสารที่ได้รับมาตามเครดิต รวมทั้งใบกำกับสินค้า (และตัวแลกเงิน) ของ ผู้รับประโยชน์คนที่ 2 ไปให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิต ทั้งนี้โดยไม่มี ความรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้รับประโยชน์คนแรกเลย

g) เว้นไว้เสียแต่ว่าเครดิตจะระบุไว้เป็นอย่างอื่น ผู้รับประโยชน์คนแรกของเครดิตที่โอนได้อาจขอให้เครดิตถูกโอนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่ 2 ในประเทศเดียวกัน หรือในประเทศอื่น นอกจากนี้ เว้นไว้เสียแต่ว่าเครดิตจะระบุไว้เป็นอย่างอื่น ผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมมีสิทธิที่จะขอให้มีการจ่ายเงิน หรือการรับชดเชยตัวแลกเปลี่ยน แต่ผู้รับ ประโยชน์คนที่ 2 ณ สถานที่ที่เครดิตถูกโอนไปในเวลาใด ๆ จนถึงวันที่ต้นฉบับเครดิต หมดอายุ และผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมไม่เสียสิทธิที่จะสืบเปลี่ยนใบกำกับสินค้า และตัวแลกเปลี่ยน (ถ้ามี) ของตนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สองในเวลาต่อมา และเรียกร้อง จำนวนที่แตกต่างให้แก่ตนได้”*

จากบทบัญญัติมาตรา 54 นี้จะเห็นได้ว่า U.C.P. ได้บัญญัติถึงกฎเกณฑ์ และ ขั้นตอนของการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต ตลอดจนสิทธิและหน้าที่ของคู่กรณีที่เกี่ยวข้องไว้ค่อนข้างจะละเอียดซับซ้อนและคลุมเครือ อีกทั้งยังไม่กว้างขวางพอที่จะครอบคลุมถึงปัญหา ต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นจากการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนี้ได้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ นักนิติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชาวอังกฤษท่านหนึ่งได้กล่าวว่า "มาตรา 54 นี้ เป็นบทบัญญัติที่ไม่ชัดเจนมากที่สุดในบรรดาบทบัญญัติต่าง ๆ ของ U.C.P."¹ ในทำนองเดียวกัน นักนิติศาสตร์ชาวอเมริกันอีกท่านหนึ่งได้กล่าวว่า "หลักเกณฑ์ในการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมากที่สุดเรื่องหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยเลตเตอร์ออฟเครดิต และบทบัญญัติของ U.C.P. ก็ไม่ครอบคลุมพอที่จะใช้ตอบปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้"² ดังนั้น ในบทนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์หลักเกณฑ์ของการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตตามบทบัญญัติไว้ในมาตรา 54 นี้ ตลอดจนจะชี้ให้เห็นถึงปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากความคลุมเครือ และไม่ชัดเจนของตัวบทดังกล่าว การวิเคราะห์นั้นจะยึดถือหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ใน U.C.P. เป็นหลัก และนำหลักกฎหมายของต่างประเทศ ตลอดจนทางปฏิบัติของธนาคารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ มาเปรียบเทียบ

3.1 ลักษณะของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนได้

มาตรา 54(b) ได้บัญญัติลักษณะของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนได้ไว้ 2 ประการ คือ

* Article 54, U.C.P (1983 Revision)

¹ R.M. Goode, "Reflections on Letter of Credit V.," Journal of Business Law (1981) : 150.

² Lucian G. Weerantry, Banking Law (New York : Matthew Bender, 1990), pp.237-3.

- 3.1.1 เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น จะต้องระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า "transferable" และ
 3.1.2 ข้อห้ามมิให้ใช้คำอื่น ๆ แทน หรือร่วมกับคำว่า "transferable"

3.1.1 เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น จะต้องระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า
"transferable"

มาตรา 54 (b) กำหนดหลักเกณฑ์ของการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตไว้
 ประการหนึ่งว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่อาจโอนได้นั้นจะต้องถูกระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า
 "transferable" (โอนได้) ผลของการบัญญัติเช่นนี้ก็คือ เลตเตอร์ออฟเครดิตใดที่ไม่มีคำว่า
 "transferable" แล้ว ย่อมขาดคุณสมบัติของการเป็นเลตเตอร์ออฟเครดิตที่จะโอนได้ และทำ
 ให้ผู้ขายไม่อาจร้องขอให้ธนาคารทำการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่บุคคลที่สามได้ เหตุที่
 U.C.P. บังคับให้การระบุโดยชัดแจ้งว่า "transferable" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตเป็นคุณสมบัติ
 ของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนได้นั้น เนื่องจากว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ออกให้แก่ผู้
 รับประโยชน์คนใด โดยเฉพาะเจาะจง และไม่ปรากฏ คำว่า transferable ย่อมแสดงอยู่
 ในตัวของเลตเตอร์ออฟเครดิตเองว่า ผู้ขอเปิดเครดิต (ผู้ซื้อ) และธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่
 ประสงค์ที่จะให้ผู้รับประโยชน์โอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่ผู้อื่น อันจะทำให้ผู้นั้นนำมาใช้
 ประโยชน์จากเลตเตอร์ออฟเครดิตแทนผู้รับประโยชน์ที่ระบุชื่อไว้ แต่ถ้าหากเลตเตอร์ออฟเครดิต
 นั้นปรากฏคำว่า "transferable" เช่นนี้ย่อมแสดงว่า ผู้ขอเปิดเครดิตและธนาคารผู้เปิดเครดิต
 ยินยอมต่อการขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตของผู้ขายให้แก่บุคคลภายนอก

ตามปกติผู้ซื้อในฐานะผู้ขอเปิดเครดิต จะเป็นฝ่ายร้องขอให้ธนาคารผู้เปิด เครดิต
 ระบุคำว่า "transferable" ไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตที่จะเปิดให้แก่ผู้ขาย และเมื่อธนาคาร
 เห็นชอบด้วยเช่นนั้นแล้ว ธนาคารก็จะเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้ขายตามที่ผู้ซื้อ
 ร้องขอ ดังนั้น คำว่า "transferable" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตจึงเป็นคำที่แสดงถึงความ
 ยินยอม หรือการให้อำนาจของผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตให้แก่ผู้ขายในการขอโอนเลตเตอร์
 ออฟเครดิตนั้น

ในกรณีที่ผู้ขายเป็นพ่อค้าคนกลาง และประสงค์จะทำการโอนเลตเตอร์ออฟ เครดิต
 ในการสนับสนุนทางการเงินของตนนั้น ผู้ขายมักจะต่อรองให้สัญญาซื้อขายที่กำกับผู้ซื้อนั้น มีข้อ
 สัญญาในเรื่องการชำระราคา ซึ่งระบุให้ผู้ซื้อเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้ขาย
 ส่วนในสัญญาซื้อขายที่ไม่ได้มีข้อสัญญาบังคับให้ผู้ซื้อเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้เช่นนั้น ผู้ซื้อ
 ก็ไม่มี หน้าที่ที่จะต้องเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้ขายแต่อย่างใด แต่ผู้ขายอาจ
 ร้องขอให้ ผู้ซื้อเปิดเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ตน ในกรณีเช่นนี้ผู้ซื้ออาจปฏิเสธไม่ยอมกระทำตามที่ผู้
 ขายร้องขอก็ได้ แต่ถ้าผู้ซื้อยินยอมขอให้ธนาคารเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้ขาย

ก็ย่อมถือได้เช่นกันว่าผู้ซื้อ และธนาคาร ผู้เปิดเครดิตได้ยินยอม หรือให้อำนาจแก่ผู้ขายในการ โอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคล ที่ 3 ได้

การที่ U.C.P. กำหนดให้ต้องมีคำว่า "transferable" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ โอนได้นั้นแสดงว่า U.C.P. ยึดถือหลักที่ว่าความยินยอมของผู้ขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (ผู้ซื้อ) และของธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของเครดิตที่โอนได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง U.C.P. ยอมรับหลักที่ว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโดยทั่วไปแล้วโอนไม่ได้ เว้นแต่จะได้มีคำยินยอม หรือการ มอบอำนาจระบุไว้โดยชัดแจ้งในเลตเตอร์ออฟเครดิต หลักนี้เรียกว่า non-transferability principle³ ส่วนอีกหลักหนึ่งที่ตรงกันข้ามกับหลักนี้คือ free transferability principle⁴ ซึ่งถือว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโดยทั่วไปแล้วยอมโอนให้แก่บุคคลที่สามได้เสมอ เว้นแต่จะมีข้อ กำหนดห้ามการโอนเช่นระบุไว้ในเครดิตนั้น หลักทั้งสองนี้มีรากฐานมาจากการแบ่งแยกเลตเตอร์ ออฟเครดิตออกเป็น 2 ชนิดคือ เลตเตอร์ออฟเครดิตชนิด general credit และเลตเตอร์ ออฟเครดิตชนิด special credit⁵

หลัก free transferability principle เป็นหลักเกี่ยวกับการใช้เครดิตชนิด general credit ที่มีใช้ในสมัยก่อน general credit เกิดขึ้นในสมัยโบราณที่กษัตริย์จะส่งตัว แทนให้ไปซื้อสินค้าต่างแดน โดยมอบหนังสือให้ตัวแทนนั้นถือไป หนังสือดังกล่าวจะระบุว่า กษัตริย์ จะจ่ายเงินตามตัวแลกเงินที่ผู้ขายสินค้าได้ยื่นโดยผ่านตัวแทนมาให้กษัตริย์ผู้ออกหนังสือนั้น ในสมัย ต่อมาเมื่อธนาคารเกิดขึ้น ธนาคารก็จะเป็นผู้ออกหนังสือที่มีข้อความคล้าย ๆ กับหนังสือที่กษัตริย์ออก ดังกล่าว แต่ได้เรียกหนังสือที่ธนาคารออกนี้ว่า general letter of credit ธนาคารจะ ออก general credit ให้แก่ ผู้ซื้อที่ประสงค์จะซื้อสินค้าในต่างประเทศ แต่ยังไม่ทราบว่าจะซื้อ สินค้าจากผู้ใด กล่าวคือ ผู้ซื้อยังไม่ทราบว่าจะซื้อสินค้าจากผู้ขายคนใด ผู้ซื้อหรือผู้แทนก็จะถือ general credit นั้นไปยังประเทศที่เขาต้องการซื้อสินค้า และเมื่อได้ซื้อสินค้ากับผู้ขายรายใด แล้ว ผู้ซื้อก็จะยื่น general credit นั้นให้แก่ผู้ขาย แล้วผู้ขายก็จะยื่นตัวแลกเงินสั่งให้ธนาคาร

³George B. McGowan, "Assignability of Documentary Credits," Law and Contemporary Problems (1948) : 666-686.

⁴Ibid.

⁵Henry Harfield, Bank Credits and Acceptances, 5th ed. (New York: The Ronald Press Company, 1974), p. 179.

ผู้ออกเครดิตจ่ายเงินให้แก่ตน^๕ ดังนั้น general credit จึงเป็นเครดิตที่ภาระผูกพันในการชำระเงินของธนาคารผู้ออกเครดิตนั้นให้แก่บุคคลทั่วไป ไม่เฉพาะเจาะจงแก่ผู้รับประโยชน์เท่านั้น^๖ ตามปกติ general credit จะระบุไว้ว่า "to whom it may concern" (ถึงใครก็ตามที่เกี่ยวข้อง) ดังนั้น บุคคลใดก็ตามที่ขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อที่ถือ general credit ย่อมเข้าถือเอาประโยชน์จากเครดิตได้ โดยสั่งจ่ายตัวแลกเงินให้ธนาคารจ่ายเงินให้แก่ตน ในการเข้าถือเอาประโยชน์จาก general credit นั้น ผู้ขายไม่จำเป็นต้องยื่นเอกสารทางการขนส่งมาพร้อมกับตัวขของผู้ขายแต่อย่างใด* แต่ตามปกติแล้ว general credit จะระบุให้ผู้ขายต้องแนบต้นฉบับ general credit นั้นมาพร้อมกับตัวข ของ ผู้ขายด้วย เพื่อธนาคารจะได้รู้ว่าผู้ขายคนใดเป็นผู้รับประโยชน์จาก general credit ที่แท้จริง

ในทางตรงกันข้ามหลัก non-transferability principle นั้น เป็นหลักเดียวกับ special credit ใน special credit ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีภาระผูกพันในการชำระเงินเฉพาะกับบุคคลที่ระบุชื่อเป็นผู้รับประโยชน์เท่านั้น ผู้รับประโยชน์เท่านั้นที่มีสิทธิใช้ประโยชน์จากเครดิต โดยการยื่นเอกสารและขอรับเงินจากธนาคาร^๗

ในปัจจุบันธนาคารจะไม่ออก general credit ในกิจการค้าขายระหว่างประเทศแล้ว^๘ ทั้งนี้เพราะว่าในการออกเครดิตชนิดนี้ ธนาคารจะต้องจ่ายเงินตามตัวข ที่ผู้ขายยื่นมา

^๕John F. Dolan, The Law of Letters of Credit (New York : Warren, Gorham and Lamont, 1984), p.3-4.

^๖Matti Kurkela, Letters of Credit under International Trade Law : UCC, UCP and Law Merchant (New York : Ocean Publication Inc., 1985), p.433,

* ดังนั้น general credit จึงเป็นเครดิตที่ไม่มีเอกสารประกอบ หรือที่เรียกว่า clean credit หรือ open credit หรือ traveller's letter of credit) รายละเอียดในเรื่องนี้โปรดดู A.G. Guest, Benjamin's Sale of Goods, 3rd ed. (London : Sweet & Maxwell, 1987), p. 1380.

^๗Harfield, Bank Credits and Acceptances, p.179.

^๘Kurkela, Letters of Credit under International Trade Law, p.433.

โดยไม่มีเอกสารทางการขนส่งที่จะแสดงถึงการขนส่งสินค้าลงเรือเลย ดังนี้ จึงเป็นช่องทางให้ผู้ขายทำการฉ้อฉล โดยการยื่นตัวฯ ขอรับเงินไปจากธนาคารทั้ง ๆ ที่ ผู้ขายยังไม่ได้ส่งสินค้าให้แก่ผู้ซื้อเลย ด้วยเหตุนี้ ในประมาณต้นศตวรรษที่ 20 special credit จึงเกิดขึ้นมาใช้แทน general credit¹⁰ หลักเกณฑ์การห้ามการโอนโดยเคร่งครัดของ special credit ก่อให้เกิดอุปสรรคแก่พ่อค้าคนกลางที่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ในการซื้อสินค้าจากผู้ผลิต หรือ supplier ต่อมาในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การค้าขายระหว่างประเทศมีอยู่มาก และส่วนมากต้องกระทำผ่านพ่อค้าคนกลาง ดังนั้น จึงเกิดการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิด special credit แต่ special credit ที่จะถูกโอนได้นั้น จะต้องระบุไว้ว่า "โอนได้"¹¹

อย่างไรก็ตาม นักนิติศาสตร์ยังมีความเห็นที่แตกต่างกันอยู่ในปัญหาว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่เลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนให้แก่บุคคลที่สามได้ก็ต่อเมื่อเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ระบุคำว่า "โอนได้" ซึ่งถือว่าเป็นความยินยอม หรือการมอบอำนาจในการโอนของผู้ซื้อ และธนาคารผู้เปิดเครดิต กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นการสมควรหรือไม่ที่ความสามารถในการโอน (transferability หรือ assignability) ของเลตเตอร์ออฟเครดิตจะขึ้นอยู่กับการระบุคำว่า "โอนได้" ในเลตเตอร์ออฟเครดิต

ในทางทฤษฎีแล้ว นักนิติศาสตร์มีความเห็นแตกต่างออกเป็น 3 ฝ่าย คือ (1) ฝ่ายแรก มีความเห็นสนับสนุนหลัก non-transferability ที่ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโอนให้บุคคลภายนอกไม่ได้ เว้นแต่จะระบุไว้ว่า "โอนได้" (2) ฝ่ายที่สอง มีความเห็นในทางตรงกันข้ามกับความเห็นฝ่ายแรก และสนับสนุนหลัก free transferability (3) ฝ่ายที่สามมีความเห็นที่ได้คัดค้านความเห็นของทั้งสองฝ่ายโดยตรง แต่มีความเห็นในทางสายกลางว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนได้หรือไม่นั้นมิได้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ระบุคำว่า "โอนได้" ไว้หรือไม่ แต่ขึ้นอยู่กับสัญญาซื้อขายซึ่งเป็นสัญญาที่เป็นมูลแห่งหนี้ในการออกเลตเตอร์ออฟเครดิต ฝ่ายที่สามจึงมีความเห็นว่า การพิจารณาว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโอนได้หรือไม่นั้น ต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขายเท่านั้น กล่าวคือ ถ้าตามสัญญาซื้อขายแล้ว ผู้ขายมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามสัญญาด้วยตนเองแล้ว ผู้ขายก็ไม่อาจโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอก ซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือ supplier เข้ามาปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายแทนผู้ขายได้ แต่ถ้าผู้ขายไม่มีหน้าที่ต้อง

¹⁰Boris Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in the Americas (New York : Matthew Bender & Company, 1966), p.484.

¹¹H.O.Nash "Transferable Credits" Journal of Institution Bankers 123 (1952) : 15.

ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายด้วยตนเอง ผู้ขายก็จะโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกได้

ทั้งสามฝ่ายได้ให้เหตุผลต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนหลักที่เขาเห็นว่าถูกต้องดังนี้

(1) ฝ่ายแรก เป็นความเห็นของนักนิติศาสตร์ส่วนใหญ่¹² ที่เห็นด้วยกับหลักเกณฑ์ที่ มาตรา 54(b) บัญญัติไว้โดยเห็นว่าเป็นการจำเป็นที่เลตเตอร์ออฟเครดิตโดยทั่วไปไม่อาจโอนให้ แก่บุคคลภายนอกได้ตามหลัก non-transferability principle หรือ restricted transferability principle กล่าวคือ ฝ่ายนี้เห็นว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นในตัวของมัน

¹² ในประเทศอังกฤษ โปรดดู H.C. Gutteridge and Maurice Megrah, The Law of Bankers Commercial Credits, 7th ed. (London : Europa Publications Limited, 1984), p.101 ; Marice Megrah, "Risk Aspects of the Irrevocable Documentary Credit," Arizona Law Review 24 (1982) : 257-264. ; A.G. Davis, The Law Relating to Commercial Letters of Credit, 3rd ed. (London : Sir Isaac Pitman & Sons Ltd., 1963), pp.111-113. ; Raymond Jack, Documentary Credits, (London : Butterworth, 1991), pp.214-215. ; Clive M. Schmitthoff, Export Trade, 8th ed. (London : Steven & Sons, 1986), pp.366-370. ในประเทศสหรัฐอเมริกา โปรดดู Weeranty, Banking Law, p.237-9. ; Charles W. Ufford, "Transfer and Assignment of Letter of Credit under The Uniform Commercial Code", Wayne Law Review 8 (winter 1960) : 275. ; McGowan, Assignability of Documentary Credits, pp.673-675. ; Henry Harfield, "Secondary Uses of Commercial Credits," Cornell Law Quarterly 48 (1962) : 900. ; Charles W. Mooney , Letters of Credit and Bankers' Acceptances (New York : Practising Law Institute, 1986), p.560. ; Grant Gilmore, "The Commercial Doctrine of Good Faith Purchase," The Yale Law Journal, 63 (June 1954) : 1111-1115. ; Carl A. Mead, "Documentary Letters of Credits," Columbia Law Review 22 (April 1922) : 305. ; Soja Mentschikoff, "Letters of Credit : The Need for Uniform Legislation," The University of Chicago Law Review 23 (Summer 1956) : 601. ในประเทศ แคนาดา โปรดดู Larza Sarna, Letter of Credit : The Law and the Current Practice, 3rd ed. (Toronto : Carswell, 1989), p.7-10.

เองมีข้อจำกัดในการโอนเครดิตออฟเครดิตที่ออกให้แก่บุคคลใดโดยเฉพาะเจาะจงตั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยทั่วไปนั้นผู้รับประโยชน์ไม่อาจขอให้ธนาคารโอนให้แก่บุคคลภายนอกได้ตามอำเภอใจของผู้รับประโยชน์คนนั้น แต่เครดิตออฟเครดิตจะโอนได้ก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นบรรลุเอาความยินยอม หรือการมอบอำนาจให้ทำการโอนไว้ ดังนั้น ในความเห็นของฝ่ายแรกนี้ ความยินยอมโดยชัดแจ้งที่ปรากฏอยู่ในเครดิตออฟเครดิตเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นที่จะทำให้เครดิตออฟเครดิตนั้นโอนได้

นักนิติศาสตร์ที่สนับสนุนความเห็นของฝ่ายแรกนี้ได้ให้เหตุผลที่สำคัญ ๆ ไว้ 4 ประการด้วยกัน คือ

เหตุผลประการที่หนึ่ง เกี่ยวกับคำรับรองโดยปริยายของผู้ขาย (implied warranty of the seller himself)

เครดิตออฟเครดิตไม่ควรถูกผู้ขายโอนให้แก่บุคคลภายนอกเพราะผู้ซื้อที่ขอเปิดเครดิตออฟเครดิตมาให้ผู้ขายนั้น มิได้ต้องการเฉพาะแต่เอกสารตามที่เครดิตระบุไว้เท่านั้น แต่ยังต้องการคำรับรองโดยปริยายของผู้ขายด้วย¹³ เนื่องจากถ้าหากเครดิตออฟเครดิตนั้นถูกโอนไปให้แก่บุคคลภายนอกแล้ว บุคคลภายนอกนั้นก็จะเป็นผู้ได้มาซึ่งเอกสารต่าง ๆ ตามที่เครดิตต้องการแล้ว ต่อมาแล้วยื่นเอกสารนั้นต่อธนาคารเช่นนี้ จะทำให้ผู้ซื้อไม่ได้รับคำรับรองโดยปริยายของผู้ขาย และจะทำให้ผู้ซื้อฟ้องผู้ขายให้รับผิดชอบไม่ได้ คงฟ้องได้แต่เฉพาะบุคคลภายนอกที่เป็นผู้รับโอน นอกจากนั้นบุคคลภายนอกที่ผู้ซื้อฟ้องนั้นอาจมีฐานะทางการเงินที่ไม่ดีนัก อันจะทำให้ผู้ซื้อไม่อาจบังคับคดีได้¹⁴ ดังนั้น ฝ่ายแรกนี้ จึงเห็นว่าควรมีหลัก Non-transferability ในการใช้เครดิตออฟเครดิต เพื่อป้องกันมิให้ผู้ซื้อสูญเสียสิทธิ์ในการฟ้องร้องผู้ขายโดยปราศจากความยินยอมของผู้ซื้อ

เหตุผลประการที่สอง เกี่ยวกับความสำคัญของการปฏิบัติการชำระหนี้ตามสัญญาซื้อขาย

¹³ Harfield, Secondary Uses of Commercial Credits, p.900 อย่างไรก็ตามในเวลาต่อมา Harfield ได้...ในเรื่องนี้ใหม่ โดยเขาไม่ได้ถือว่าเหตุผลในเรื่องคำรับรองโดยปริยายของผู้ขายนี้เป็นเหตุผลสนับสนุนหลัก non-transferability principle อีกต่อไป โปรดดูรายละเอียดใน Harfield, Bank Credits and Acceptances, pp. 180-181.

¹⁴ Ufford, Transfer and Assignment of Letters of Credit Under Uniforms Commercial Code, p.269.

ด้วยตัวของผู้ขายเอง (Personal Performance of the Sales Contract of the Seller Himself)

กล่าวคือ การที่ผู้ซื้อขอให้ธนาคารเปิดเครดิตโดยระบุชื่อผู้ขายโดยเฉพาะเจาะจงให้เป็นผู้รับประโยชน์นั้น แสดงถึงเจตนาของผู้ซื้อที่ต้องการให้เฉพาะแต่ผู้รับประโยชน์ที่ระบุไว้ในเครดิต (ผู้ขาย) เท่านั้นที่จะมีสิทธิได้รับประโยชน์จากเลตเตอร์ออฟเครดิต และที่จะเป็นผู้ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขาย ด้วยตัวของผู้ขายเอง ในกรณีเช่นนี้ผู้ซื้อย่อมถือว่า การชำระหนี้ด้วยตัวของผู้ขายเองเป็นสิ่งสำคัญ¹⁵ ดังนั้น ผู้ขายจึงไม่ควรมีสิทธิขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่บุคคลภายนอก อันจะมีผลให้บุคคลภายนอก นั้นเข้ามาปฏิบัติการชำระหนี้แทนผู้ขาย และเข้ามาถือเอาประโยชน์จากเลตเตอร์ออฟเครดิตแทนผู้ขาย ถ้าหากผู้ซื้อไม่เห็นว่าการปฏิบัติการชำระหนี้ด้วยตัวของผู้ขายเป็นเรื่องสำคัญแล้ว ผู้ซื้อก็คงจะไม่เปิดเครดิตที่ระบุชื่อผู้ขายเท่านั้นเป็นผู้รับประโยชน์ (กล่าวคือเป็น เครดิตชนิด special credit) และคงจะเปิด general credit ซึ่งบุคคลใด ๆ ย่อมเข้าถือเอาประโยชน์จากเครดิตนั้นได้ นักนิติศาสตร์ชาวอเมริกาท่านหนึ่ง¹⁶ ที่สนับสนุนเหตุผลประการนี้ได้อธิบายว่า จากรูปแบบของ special credit ที่เจาะจงระบุชื่อผู้รับประโยชน์คนใดคนหนึ่งไว้ นั้น ย่อมแสดงได้ว่าเครดิตนั้นมีได้แก่ประสงค์ที่จะให้มีการโอนแก่กันได้ เขาเปรียบเทียบการขอเปิด special credit ของผู้ซื้อว่า เหมือนกับการมอบอำนาจที่ระบุให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง และบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในเอกสารนั้นย่อมไม่มีอำนาจที่จะแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้ามาดำเนินการแทน เว้นแต่ตัวเอกสารนั้นจะระบุถึงอำนาจในการแต่งตั้งตัวแทนช่วง* นักนิติศาสตร์อีกท่านหนึ่งยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ใช้

¹⁵ Harfield, Secondary Uses of Commercial Credits, p.900.; Harfield, Bank Credits and Acceptances, pp.180-181.; Ufford, Transfer and Assignment of Letters of Credit under Uniform Commercial Code, p.269.; Jean Stouffet, "Payment and Transfer in Letters of Credit: France Law of Obligations V.S. U.C.P.," Arizona Law Review 24 (Spring 1982) p.274.; Weeranthy, Banking Law, p.237-9.

¹⁶ Mead, Documentary Letters of Credit, p.305.

*หากพิจารณาในแง่ของกฎหมายไทย ป.พ.พ.มาตรา 808 บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันว่า "ตัวแทนต้องทำการด้วยตนเอง เว้นแต่จะมีอำนาจใช้ตัวแทนช่วงทำการได้"

กับสัญญาซื้อขายนั้น ผู้ซื้อและผู้ขายไม่ได้คาดหวังถึงการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นเลย ดังนั้น หลัก non-transferability ที่ห้ามการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต เว้นแต่จะมีการมอบอำนาจในเครดิตนั้น จึงควรนำมาใช้กับเลตเตอร์ออฟเครดิตเพื่อรับรองความคาดหวัง (expectation) ของผู้ซื้อต่อการปฏิบัติการด้วยตนเองของผู้ขาย¹⁷

เหตุผลประการที่สาม เกี่ยวกับสิทธิของผู้ซื้อในการหักกลบลบหนี้กับหนี้ที่ผู้ซื้ออยู่กับผู้ขาย กล่าวคือ ฝ่ายแรกเห็นว่าในการที่ผู้ซื้อเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตมาให้ผู้ขายนั้น ผู้ซื้ออาจมีความประสงค์ที่จะให้สิทธิหักกลบลบหนี้กับผู้ขายในเวลาผู้ขายยื่นเอกสาร และขอรับเงินจากธนาคาร หากผู้ขายสามารถโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้บุคคลภายนอกได้แล้ว ผู้ซื้อก็จะไม่มีโอกาสไปใช้สิทธิหักกลบลบหนี้กับผู้ขายที่ตกแทนที่โดยบุคคลภายนอกได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ฝ่ายแรกเห็นว่าสิทธิในการหักกลบลบหนี้ของผู้ซื้อที่มีต่อผู้ขายนั้นถือเป็นข้อได้เปรียบ (advantage) อย่างหนึ่งของผู้ซื้อในการขอเปิดเครดิตให้แก่ผู้ขายคนใดคนหนึ่งที่เขาเลือกไว้ ข้อได้เปรียบในการหักกลบลบหนี้ที่ผู้ซื้อขึ้นอยู่กับผู้ขายเมื่อมีบุคคลภายนอกเข้ามาแทนที่ผู้ขาย ฉะนั้น จึงสมควรที่จะมีหลัก non-transferability principle เพื่อป้องกันมิให้ข้อได้เปรียบที่ผู้ซื้อเคยมีอยู่ต้องหมดไป เพราะการกระทำของผู้ขาย¹⁸

เหตุผลประการที่สามนี้ เป็นผลมาจากคำตัดสินของศาลสหรัฐอเมริกาในคดี Eriksson V. Refiners Export Co.¹⁹ คดีนี้เป็นคดีพิพาทที่เกี่ยวกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต ผู้ขายในคดีนี้ได้โอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกไปทั้ง ๆ ที่เครดิตนั้นเป็น special credit ที่ไม่มีคำว่า "โอนได้" แต่อย่างไร เมื่อมีการยื่นเอกสารให้แก่ธนาคารแล้วผู้รับโอนได้เรียกให้ธนาคารชำระเงิน แต่ธนาคารได้ปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยอ้างว่าการโอนนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเครดิตนั้นไม่มีข้อความที่ระบุว่า "โอนได้" ผู้พิพากษาในคดีนี้ได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาดอนหนึ่งว่า "หนึ่งในบรรดาข้อได้เปรียบทั้งหลายที่ผู้ซื้ออยู่ในการเลือกเข้าทำสัญญา

¹⁷ Dolan, The Law of Letters of Credit, p.10-16.

¹⁸ Harfield, Secondary Uses of Commercial Credits, p.900; Harfield, Bank Credits and Acceptances, p.181; Ufford, Transfer and Assignment of Letters of Credit, p.269, Weerantry, Banking Law, p.237-9.

¹⁹ 264 App Div. 525; 35 N.Y.S. 2 d 829 (1942).

กับบุคคลหนึ่งบุคคลใดก็คือความเป็นไปได้ที่เราจะใช้สิทธิหักกลบหนี้กับคู่สัญญาฝ่ายนั้น"²⁰ ดังนั้น ฝ่ายแรกจึงอ้างเหตุผลในคำพิพากษาในคดีนี้เป็นเหตุผลสนับสนุนหลัก non-transferability เนื่องจากถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตถูกโอนไปให้บุคคลภายนอกแล้ว สิทธิในการหักกลบหนี้ของผู้ซื้อที่มีต่อหรืออาจมีต่อผู้ขายก็จะหมดไป

เหตุผลประการที่สี่ เกี่ยวกับความไว้วางใจในความซื่อสัตย์สุจริตของผู้ซื้อที่มีต่อผู้ขาย เท่านั้น เนื่องจากธนาคารที่เกี่ยวข้องในการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น จะดำเนิน หน้าที่ของตน โดยพิจารณาจากเอกสารเป็นหลักเท่านั้น* และจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวในสัญญาซื้อขาย และไม่ คำนึงว่าผู้ซื้อและผู้ขายจะมีสิทธิและหน้าที่ต่อกันอย่างไร** ดังนั้น สิ่งนี้ จึงอาจเป็นช่องทางที่จะทำ ให้ผู้ไม่สุจริตใช้ประโยชน์จากเลตเตอร์ออฟเครดิตโดยไม่ชอบได้ เช่น ผู้ขายมิได้ส่งสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ แต่ได้ทำการฉ้อฉลโดยการปลอมแปลงเอกสารต่าง ๆ ตามที่เครดิตต้องการแล้วนำมายื่นเพื่อ ขอรับเงินจากธนาคารไป*** ด้วยเหตุนี้ ผู้ซื้อที่ขอให้ธนาคารเปิดเครดิตให้แก่ผู้ขายซึ่งอยู่คนละ ประเทศกับตนย่อมต้องมีความไว้วางใจในความซื่อสัตย์สุจริตของผู้ขายอย่างมาก เลตเตอร์ออฟ เครดิตจึงไม่ควรถูกโอนไปให้แก่บุคคลภายนอกที่ผู้ซื้อมิได้รู้จัก และอาจไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต เหมือนผู้ขายที่ผู้ซื้อไว้วางใจได้²¹ นอกจากนี้ ยังมีเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ว่า ผู้ซื้อที่ขอเปิด เลตเตอร์ออฟเครดิตมาให้แก่ผู้ขายย่อมมีความไว้วางใจอย่างมากในคำมั่นสัญญาที่ผู้ขายจะส่งสินค้า

²⁰ 264 App Div. 525 at 528; 35 N.Y.S. 2 d 829 (1942) at 832.

* ตามหลัก Strict Compliance ดังที่ปรากฏอยู่ใน U.C.P. มาตรา 15

** ตามหลัก Independence Rule หรือ Autonomy of Letter of Credit ดัง ที่ปรากฏอยู่ใน U.C.P. มาตรา 6

*** ปัญหาในเรื่องการฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต โปรดดูรายละเอียดใน ศรีวิไล ชวาลรัตน์, "ผลของฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.)

²¹ Mooney, Letters of Credit and Bankers' Acceptances, p.560; Harfield, Secondary Uses of Commercial Credits, P.900; Harfield, Bank Credits and Acceptances, p.181 Ufford, Transfer and Assignment of Letters of Credit, pp.269-270.

ตามชนิด และคุณภาพที่ได้ตกลงไว้ จนถึงขนาดที่ผู้ซื้อยอมเสี่ยงต่อการฉ้อฉลของผู้ขาย โดยการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตสั่งให้ธนาคารจ่ายเงินให้แก่ผู้ขาย โดยมีเงื่อนไขในการชำระเงินเพียงแต่ผู้ขายนำเอาเอกสารต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในเครดิตมายื่นต่อธนาคารเท่านั้น เช่นนี้ย่อมแสดงว่าผู้ซื้อที่ขอเปิดเครดิตมาให้ผู้ขาย ย่อมมีความไว้วางใจและเชื่อถือในความสุจริตของผู้ขายเป็นพิเศษ²² ผู้ซื้อในฐานะผู้ขอเปิดเครดิตจึงควรมีสติที่จะเลือกผู้ที่จะมาเป็นผู้รับประโยชน์ และเมื่อเลือกผู้ใดเป็นผู้รับประโยชน์แล้วก็ควรมีสติปฏิบัติเสถียรให้บุคคลอื่นเข้ามาเป็นผู้รับประโยชน์เช่นกัน²³ ด้วยเหตุนี้ จึงจำต้องสันนิษฐานเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ซื้อว่าผู้ขายย่อมไม่อาจโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่ผู้อื่นได้ เว้นแต่จะปรากฏในตัวเครดิตนั้นเองว่า ผู้ซื้อได้ยินยอมหรือมอบอำนาจโดยปริยายให้ผู้ขายโอนเครดิตให้แก่ผู้อื่นได้²⁴

จากเหตุผลทั้งสี่ประการดังกล่าวข้างต้น ฝ่ายแรกจึงเห็นว่า เป็นการจำเป็นที่จะต้องมีหลัก non-transferability ในการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ผู้ขายจึงไม่อาจโอนเครดิตที่ตนเป็นผู้รับประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นได้ เว้นแต่เครดิตนั้นจะปรากฏความยินยอม หรือการมอบอำนาจของผู้ซื้อต่อการโอนเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม เหตุผลของฝ่ายแรกนั้นได้ถูกโต้แย้งโดยนักนิติศาสตร์อีกฝ่ายหนึ่งที่เห็นว่าเหตุผลของฝ่ายแรกไม่ถูกต้อง

(2) ฝ่ายที่สอง มีความเห็นในทางตรงกันข้ามกับความเห็นของฝ่ายแรก โดยเห็นว่าควรใช้หลัก free-transferability principle ในเรื่องการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต กล่าวคือ แม้ว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะเป็นเครดิตที่ออกให้แก่บุคคลใดโดยเฉพาะเจาะจง และไม่ปรากฏคำยินยอมหรือการมอบอำนาจในการโอน แต่ผู้ขายก็ควรโอนเครดิตนั้นได้เสมอ เว้นแต่เครดิตนั้นจะมีข้อห้ามในการโอนระบุไว้

นักนิติศาสตร์ ชาวอเมริกันท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นโต้แย้งความเห็นที่ฝ่ายแรกอ้างเป็นเหตุผลในการห้ามการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตของผู้ขายว่าเป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้องดังนี้²⁵

²² Mead, Documentary Letters of Credit, p.305.

²³ Weerantry, Banking Law, p.237-9.

²⁴ Mead, Documentary Letters of Credit, p.305.

²⁵ McGowan, Assignability of Documentary Credits, pp.674-678.

เหตุผลประการแรก เกี่ยวกับการรับรองโดยปริยายของผู้ขาย (implied of the seller) (ler) ที่ฝ่ายแรกอ้างว่าถ้าเครดิตออฟเครดิตถูกผู้ขายโอนให้แก่บุคคลภายนอกได้โดยอิสระแล้ว จะทำให้ผู้ซื้อไม่ได้รับคำรับรองโดยปริยายของผู้ขายในการได้มาซึ่งเอกสารที่แสดงกรรมสิทธิ์ในสินค้า และที่แสดงการส่งสินค้าลงเรือ และทำให้ผู้ซื้อไม่อาจฟ้องร้องผู้ขายได้ คงฟ้องได้แต่ผู้รับโอนซึ่งอาจมีฐานะทางการเงินไม่ดีเท่าผู้ขายก็ได้ ฝ่ายที่สองเห็นว่า เหตุผลที่ฝ่ายแรกยกขึ้นมาอ้างนี้ ไม่ถูกต้องอย่างสิ้นเชิง ทั้งนี้ เนื่องจากว่าตามหลักกฎหมายโดยทั่วไปแล้ว "คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่อาจทำให้ตนเองหลุดพ้นจากหน้าที่ตนมีอยู่ด้วยการโอนสัญญาให้แก่บุคคลภายนอก"^{*} ด้วยเหตุนี้ ผู้ขายที่โอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกก็ยังคงมีความรับผิดชอบในฐานะผู้ขายตามสัญญาซื้อขายอยู่ ผู้ซื้อยังคงมีสิทธิฟ้องร้องผู้ขายให้รับผิดชอบตามสัญญาซื้อขายได้ หากผู้ซื้อพบว่าสินค้าที่ผู้รับโอนเครดิตส่งมาให้แก่ผู้ซื้อนั้นขาดตกบกพร่อง หรือชำรุดบกพร่องไม่ตรงตามข้อตกลงตามสัญญาซื้อขาย²⁶ ดังนั้น ฝ่ายที่สองจึงเห็นว่า เหตุผลที่อ้างว่าผู้ซื้อจะไม่ได้รับคำรับรองโดยปริยายของผู้ขายและทำให้ฟ้องร้องผู้ขายไม่ได้ ถ้าเครดิตถูกโอนไปให้แก่บุคคลภายนอกจึงไม่ถูกต้อง และไม่สมควรอ้างเป็นเหตุผลสนับสนุนหลัก non-transferability principle ได้

เหตุผลประการที่สอง ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติการชำระหนี้ด้วยตนเองของผู้ขาย (Personal performance of the seller himself) ตามที่ฝ่ายแรกอ้างไว้ นั้น ฝ่ายที่สองเห็นว่า เป็นเหตุผลที่ยังไม่ถูกต้องเช่นกัน ทั้งนี้ เพราะว่าตามปกติแล้วผู้ขายในทางการค้าระหว่างประเทศแทบจะไม่ได้เป็นผู้ดำเนินการส่งสินค้าลงเรือ และจัดหาเอกสารตามที่เครดิตต้องการด้วยตนเองเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าผู้ขายเป็นบริษัทที่มีผู้ซื้ออยู่หลายราย ผู้ขายมักจะมอบหมายให้ลูกจ้างหรือตัวแทนดำเนินการแทนตนทั้งสิ้น ในบางกรณีผู้ขายอาจไม่เคยเห็นตัวสินค้านั้นเลยก็ได้ สินค้าจำนวนมากที่ผู้ขายซื้อมาจากผู้ผลิตหรือ supplier นั้น อาจเป็นผลมาจากการซื้อขายโดยพิจารณาจากตัวตราสารที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ทางปฏิบัติดังกล่าวข้างต้นนี้เป็นที่รู้จักกันดีในแวดวงธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ ดังนั้น ผู้ซื้อที่เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตมาให้แก่ผู้ขายจึงไม่อาจมีความคาดหวัง (expectation) ได้เลยว่าผู้ขายจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติตามสัญญาด้วยตัวของผู้ขายเอง นอกจากนี้ การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นไม่ได้ทำให้ผู้ขายหลุดพ้นจากหน้าที่หรือความรับผิดชอบแต่อย่างใด เพราะผู้ขายที่ได้มอบหมายให้บุคคลอื่นดำเนินการแทนนั้นย่อมต้องมีความรับผิดชอบในฐานะผู้รับรองการชำระหนี้ (warrantor of such performance) ที่ลูกค้า หรือผู้ได้รับมอบ

* คำตัดสินของศาลในสหรัฐอเมริกาในคดี Smith V. Morin Bros, Inc., 233 App Div 262, 253 N.Y. Supp 368 (1931)

²⁶ McGowan, Assignability of Documentary Credits, p.674.

อำนาจได้ดำเนินการไป ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญต่อผู้ซื้อเลยว่าจะเอกสารที่ยื่นมาให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้น ผู้ขายจะเป็นผู้จัดหาด้วยตนเองหรือไม่²⁷ ฉะนั้น การชำระหนี้ด้วยตนเองของผู้ขายจึงไม่อาจใช้อ้างเป็นเหตุผลในการห้ามมิให้ผู้ขายโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่บุคคลภายนอกได้

เหตุผลประการที่สามที่เกี่ยวกับการสูญเสียสิทธิในการหักกลบลบหนี้ของผู้ซื้อที่ต่อผู้ขาย ถ้าผู้ขายโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตไปให้แก่บุคคลภายนอก ฝ่ายที่สองเห็นว่าเหตุผลที่ฝ่ายแรกอ้างนั้นไม่ถูกต้องอีกเช่นกัน เนื่องจากเหตุผลประการที่สามนี้เป็นผลมาจากคำพิพากษาของศาลในคดี Erikson v. Refiners Export Co. ดังกล่าวข้างต้น ฝ่ายที่สองนี้จึงเห็นว่า ควรวิเคราะห์เหตุผลของศาลที่ตัดสินเช่นนั้น ในคดีนี้ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า Swedish Marine Board ได้ตกลงซื้อน้ำมันจาก Refiners Export Co. โดยได้เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตเป็นการชำระราคาน้ำมันดังกล่าว แต่ Refiners Export Co. มิได้นำน้ำมันเพียงพอที่จะขายให้แก่ Swedish Marine Board ได้ จึงได้ตกลงซื้อน้ำมันจาก Cities Service Oil Co. ภายใต้อำนาจที่ Refiners Export Co. ต้องเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่ Cities Service Oil Co. เช่นกัน แต่เนื่องจากเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ Refiners Export Co. ได้รับมาจาก Swedish Marine Board นั้นไม่ได้ระบุว่า "โอนได้" ไว้ในเครดิตแต่อย่างใด Refiners Export Co. จึงได้ติดต่อขอแก้ไขเครดิตนี้เพื่อให้เป็นเครดิตชนิดโอนได้ แต่การขอแก้ไขนั้นไม่ได้รับคำยินยอมจาก Swedish Marine Board ถึงกระนั้นก็ตาม Refiners Export Co. ก็ได้โอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนี้ให้แก่ Cities Service Co.* และแจ้งธนาคารผู้เปิดเครดิตให้ทราบว่าจะโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นยกโอนไปให้ Cities Service Co. แล้ว ต่อมาได้มีการยื่นเอกสารต่าง ๆ ตามที่เครดิตต้องการให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิต ** และ Refiners Export Co. ได้ออกตั๋วแลกเงินส่งให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตจ่ายเงินให้แก่ตนเองแล้วก็สลักหลังตั๋วแลกเงินนั้นให้แก่ Cities Service Co. ในระหว่างที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตกำลังตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ พร้อมทั้งตั๋วแลกเงินที่ส่งมานั้น Swedish Marine Board ได้ล้มละลาย ดังนั้น Erikson ในฐานะเจ้าหนี้ของ Swedish Marine Board จึงได้ขออาศัยจำนวนเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ Swedish Marine Board ได้เปิดมาให้แก่ Refiners Export Co.,

²⁷ Ibid.

* ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในคดีว่า การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตในคดีนี้ทำอย่างไร เป็นไปได้ว่า Refiners Export Co. ได้ติดต่อให้ธนาคารของตนเป็นผู้โอนเครดิต

** ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในคดีอีกเช่นกันว่า ใครเป็นผู้ยื่นเอกสารเหล่านั้น

แต่ Cities Services Co. (ผู้รับโอนเครดิต) ได้อ้างว่า การอายัดนั้นไม่มีผลเพราะจำนวนเงินที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องจ่ายเงินตามเครดิตนั้นได้โอนมายัง Cities Service Co. แล้ว

ศาลในคดีนี้ได้ตัดสินว่าการอายัดนั้นมีผลตามกฎหมายได้สมบูรณ์ และผูกพัน Cities Service Co. เพราะเครดิตที่ออกให้แก่ Refiners Export Co. นี้ไม่มีคำว่า "โอนได้" การโอนเครดิตหรือฟเครดิตเช่นนี้ย่อมไม่ได้ทำให้ Cities Service Co. มีสิทธิอะไรที่มากกว่าสิทธิของตัวแทนของผู้โอน *

McGowan ได้ให้ความเห็นโต้แย้งเหตุผลประการที่สามของฝ่ายแรกว่า ข้อความในคำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวกับการหักกลบลบหนดังกล่าวนั้น ไม่มีผลผูกพันในฐานะที่เป็นกฎหมายเพราะเป็นคำกล่าวที่ศาลมิได้มุ่งจะให้ผลบังคับอย่างเช่นกฎหมาย ประเด็นแห่งคดีก็ได้เกี่ยวกับการหักกลบลบหนแต่อย่างใด แท้ที่จริงแล้วไม่อาจมีการหักกลบลบหนเกิดขึ้นในการโอนเครดิตหรือฟเครดิตได้ ทั้งนี้เพราะลูกหนี้ตามเครดิตคือธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ใช่ผู้ซื้อ หากจะมีการหักกลบลบหนเกิดขึ้น การหักกลบลบหนนั้นก็จะเป็นการใช้สิทธิในการหักกลบลบหนของธนาคารผู้เปิดเครดิตต่อผู้ขายเท่านั้น ²⁸ การหักกลบลบหนระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายไม่อาจเกิดขึ้นในการใช้เครดิตหรือฟเครดิตได้เพราะผู้ซื้อมิใช่ลูกหนี้ในการชำระเงินตามเครดิตหรือฟเครดิตแก่ผู้ขาย นอกจากนี้การเปิดเครดิตหรือฟเครดิตเพื่อการชำระราคาให้แก่ผู้ขายนั้นจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตเข้ามาทำหน้าที่ในการชำระราคาแทนผู้ซื้อ หน้าที่ในการชำระเงินของธนาคารเช่นนี้จะต้องเป็นอิสระ และไม่ขึ้นอยู่กับสิทธิและหน้าที่ของผู้ซื้อและผู้ขายตามหลัก Independence Rule ด้วย ดังนั้นธนาคารผู้เปิดเครดิตจึงไม่อาจยกข้อต่อสู้ใด ๆ หรือสิทธิในการหักกลบลบหนที่ผู้ซื้อถือมาไว้ใช้กับผู้ขายได้ ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะปฏิเสธไม่จ่ายเงินให้แก่ผู้ขายได้ก็ต่อเมื่อเอกสารที่ผู้ขายยื่นมานั้นไม่ถูกต้องครบถ้วนตามที่เครดิตต้องการเท่านั้น ²⁹

ดังนั้น ในเมื่อคดีนี้ไม่มีประเด็นว่าผู้ซื้อหรือเจ้าหนี้ของผู้ซื้อที่มีสิทธิหักกลบลบหนกับผู้ขายหรือผู้รับโอนเครดิตจากผู้ขายหรือไม่ แต่อย่างใด คงมีแต่ประเด็นเกี่ยวกับการอายัดจำนวนเงินตามเครดิตเท่านั้น ดังนั้น คำกล่าวของศาลที่เกี่ยวกับการหักกลบลบหนของผู้ซื้อที่มีต่อผู้ขายจึงเป็นเรื่องที่ศาลกล่าวเกินเลยไป และไม่อาจนำมาอ้างเป็นกฎหมายผูกพันคดีหลัง ๆ ได้

* กล่าวคือศาลเห็นว่า ผู้รับโอนย่อมไม่มีสิทธิดีกว่าผู้โอน

²⁸ McGowan, Assignability of Documentary Credits, p. 676.

²⁹ Ibid.

จากข้อโต้แย้งดังกล่าวข้างต้นซึ่งแสดงให้เห็นว่า เหตุผลสามประการของฝ่ายแรกนั้นไม่ถูกต้อง McGowan จึงไม่เห็นด้วยกับหลัก non-transferability principle เนื่องจากการปฏิบัติการชำระหนี้ด้วยตัวผู้ขายเอง (personal performance of the seller himself) นั้นไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ผู้ซื้อหรือควรรจะได้อยู่แล้วว่าในทางปฏิบัติทางการค้าระหว่างประเทศแล้ว ผู้ขายมิได้เป็นผู้จัดการส่งสินค้าลงเรือและได้รับเอกสารทางการขนส่งมาด้วยตนเอง ผู้ขายมักจะมอบอำนาจให้บุคคลอื่นที่เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของตนทำการแทน ด้วยเหตุนี้ ผู้ซื้อจึงไม่อาจอ้างเหตุนี้เพื่อห้ามการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตได้ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้ขายจะได้โอนเลตเตอร์ออฟเครดิตไปให้แก่บุคคลภายนอกก็ตาม ผู้ขายก็ยังจะต้องรับผิดชอบผู้ซื้อในฐานะที่เป็นผู้รับรองการปฏิบัติการชำระหนี้ของบุคคลภายนอกโดยปริยาย (implied warrant of the performance by third party) ดังนั้น ผู้ซื้อจึงไม่สูญเสียสิทธิที่จะฟ้องผู้ขายให้รับผิดชอบตามสัญญาซื้อขาย McGowan จึงเห็นว่า การที่ผู้ขายโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกนั้นมิได้ทำให้ผู้ซื้อต้องเสียหายแต่อย่างใด แม้เครดิตนั้นจะไม่มีคำว่า "โอนได้" ก็ตาม เครดิตนั้นย่อมถูกโอนได้โดยอิสระตามหลัก free-transferability principle ³⁰

นอกจาก McGowan แล้วยังมี George Marais นักนิติศาสตร์ชาวฝรั่งเศสที่เห็นว่าการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตควรเป็นไปตามหลัก free transferability principle ในปี 1929 เขาได้แสดงความเห็นสนับสนุนหลักนี้อย่างมากจนกล่าวว่า "ผู้รับประโยชน์มีสิทธิบังคับให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่บุคคลภายนอกได้เสมอ และไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะมีข้อความระบุว่า "โอนได้" หรือไม่ นอกจากนี้ ผู้รับโอนยังมีสิทธิโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นต่อ ๆ ไปอีกได้ด้วย" ³¹ ความเห็นของ Marais นี้ มีอิทธิพลต่อคำพิพากษาของศาลในทวีปยุโรปในระบะนั้น และต่อการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับเลตเตอร์ออฟเครดิต

³⁰ Ibid., p. 678.

³¹ George Marais, Du Credit Documentaire (Paris, 1929) para.19., quoted in Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.503.

ในประเทศแถบลาตินอเมริกาเป็นอย่างมาก³²

อย่างไรก็ตาม นักนิติศาสตร์จำนวนมากได้แสดงความเห็นคัดค้านกับความเห็นของ Marais นี้ Professor Stouffet นักนิติศาสตร์ ชาวฝรั่งเศสอีกท่านหนึ่ง ได้แสดงทัศนคติในเรื่องนี้ว่า ความเห็นของ Marais ในเรื่อง Free-transferability นั้น เกิดมีขึ้นก็เนื่องมาจากว่าสภาพธุรกิจการค้าในช่วงเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งนั้น มีความต้องการสินค้าต่าง ๆ อย่างมากเพราะสินค้าต่าง ๆ ในภาคเกษตรและอุตสาหกรรมได้ถูกทำลายลงโดยสงคราม และการติดต่อค้าขายภายหลังสงครามก็จะกระทำผ่านพ่อค้าคนกลาง ดังนั้น พ่อค้าคนกลางจึงมีความจำเป็นที่จะต้องโอนเครดิตหรือฟเครดิตที่ตนเป็นผู้รับประโยชน์ให้แก่บุคคลภายนอกที่เป็นผู้ผลิตหรือ supplier ด้วยเหตุนี้ Professor Stouffet จึงเห็นว่า Marais คงแสดงความเห็นในเรื่อง free-transferability เพื่อให้มีกฎหมายเข้ามารองรับการค้าเงินธุรกิจของพ่อค้าคนกลางในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งให้เป็นไปอย่างราบรื่น³³ ดังนั้น ต่อมาในปี 1953 Marais ได้เปลี่ยนความเห็นของเขาใหม่ในทางตรงกันข้ามกับความเห็นเดิม กล่าวคือ เขาเห็นว่าความเห็นเดิมในเรื่อง free transferability ของเขานั้นไม่น่าจะถูกต้อง และเขาได้กล่าวว่า ในสัญญาซื้อขายและในเครดิตหรือฟเครดิตนั้นมีสิ่งที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว (personal element) เป็นองค์ประกอบอยู่ด้วย และสิ่งนี้จะต้องไม่ถูกละเลยโดยคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด³⁴

³²Ibid. Professor Kozolchyk ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบร่างกฎหมายเกี่ยวกับเครดิตหรือฟเครดิตของประเทศในแถบลาตินอเมริกา และได้สรุปว่ากฎหมายเกี่ยวกับเครดิตหรือฟเครดิตของประเทศเม็กซิโก, และฮอนดูรัสต่างก็ยอมรับหลัก free transferability ตามที่ Marais เสนอไว้ โดยบัญญัติในทำนองเดียวกันว่า เครดิตหรือฟเครดิตนั้นย่อมถูกผู้รับประโยชน์โอนให้แก่บุคคลภายนอกได้เสมอ เว้นแต่จะมีข้อห้ามมิให้โอนเครดิตหรือฟเครดิตนั้นระบุไว้ ส่วนกฎหมายของประเทศอาร์เจนตินานั้นยอมรับหลัก free transferability principle อย่างสุดโต่งโดยบัญญัติว่า ผู้รับประโยชน์ย่อมโอนเครดิตหรือฟเครดิตได้ในรูปแบบหรือในลักษณะตามหลักกฎหมายว่าด้วยตราสารเปลี่ยนมือ สถานะทางกฎหมายของเครดิตหรือฟเครดิตในประเทศอาร์เจนตินา จึงคล้ายกับตราสารเปลี่ยนมือ เช่น เช็ค, ตั๋วแลกเงิน และตั๋วสัญญาใช้เงินนั่นเอง โปรดดูรายละเอียดในเรื่องนี้ใน Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, pp.510-513.

³³Ibid., p.503.

³⁴George Marais, Du Credit Documentaire 2nd ed. (Paris, p.41., quoted in Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.513.

ดังนั้น Marais ได้เปลี่ยนความเห็นใหม่มาสนับสนุนหลัก non-transferability principle ที่ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ไม่อาจโอนให้กันได้ เว้นแต่จะมีข้อความระบุว่า "โอนได้"

(3) ฝ่ายที่สาม มีความเห็นในเรื่องการโอนที่แตกต่างออกไปกล่าวคือ ในขณะที่ฝ่ายแรกและฝ่ายที่สองมีความเห็นในเรื่องการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตโดยพิจารณาจากตัวเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ธนาคารเปิดมาให้แก่ผู้ขายว่าจำเป็นจะต้องมีคำว่า "โอนได้" หรือไม่ แต่ฝ่ายที่สามนี้ เห็นว่าการพิจารณาว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะโอนได้หรือไม่ได้นั้นต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขายเป็นหลัก

Waldmann นักนิติศาสตร์ชาวอเมริกันได้สนับสนุนความเห็นเช่นนี้³⁵ เขาเห็นว่า เหตุผลในเรื่องเกี่ยวกับคำร้องโดยปริยายของผู้ขาย (implied warranty by seller) นั้น ไม่ถูกต้อง เพราะแม้ผู้ขายจะมีได้ปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายด้วยตนเอง ผู้ขายก็ต้องรับผิดชอบ ดังนั้น หลักกฎหมายในเรื่องการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต จึงไม่ควรอยู่บนพื้นฐานของการรับรองโดยปริยายของผู้ขาย แต่เขาเห็นว่าเหตุผลในเรื่องการปฏิบัติตามสัญญาโดยผู้ขายเอง (Personal Performance of the Seller) ต่างหากที่เป็นเหตุผลในการห้ามมิให้ผู้ขายทำการโอน เลตเตอร์ออฟเครดิต³⁶

อย่างไรก็ตาม Waldmann ก็ได้เห็นด้วยกับฝ่ายแรกที่สนับสนุนหลัก non-transferability principle เพราะเขามีได้ถือว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น โดยทั่วไปจะไม่อาจโอนให้แก่บุคคลภายนอกได้ในทุกกรณี แต่เขาเห็นว่าถ้าผู้ขายจำต้อง ปฏิบัติการตามสัญญาซื้อขายโดยลำพังตนเองแล้ว ผู้ขายก็จะไม่อาจโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่บุคคลภายนอกได้ การพิจารณาว่าผู้ขายจำต้องปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายด้วยตนเองหรือไม่นั้น ต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไปตามสัญญาซื้อขายแต่ละฉบับ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่เห็นด้วยกับความเห็นแรกที่จะถือว่าผู้ขายที่เป็นผู้รับประโยชน์ตามเลตเตอร์ออฟเครดิต จะต้องปฏิบัติตามสัญญาซื้อขายด้วยตนเองเสมอ และไม่อาจโอนเครดิตนั้นให้แก่บุคคลภายนอกได้ในทุก ๆ กรณี เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ไม่มีคำว่า "โอนได้" นั้นไม่อาจถือเอาได้โดยแน่นอนว่าสัญญาซื้อขายประสงค์จะให้ผู้ขายปฏิบัติตามชำระหนี้ด้วยตนเอง อันจะมีผลทำ

³⁵ Raymond J. Waldmann, "Increasing the Transferability of Documentary Letters of Credit," The Harvard International Law Journal 8(1967) : 124-129.

³⁶ Ibid. p.128.

ให้ผู้ขายไม่อาจโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น การพิจารณาว่าผู้ขายจะมีสิทธิขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้บุคคลภายนอกเข้ามาปฏิบัติการส่งสินค้าลงเรือและยื่นเอกสารต่าง ๆ ต่อธนาคารแทนผู้ขายได้หรือไม่นั้น มิใช่พิจารณาแต่เฉพาะข้อความในเลตเตอร์ออฟเครดิตเท่านั้น แต่ต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขาย อันเป็นสัญญามูลแห่งหนึ่งที่ทำให้เกิดเลตเตอร์ออฟเครดิตเป็นหลัก Waldmann เห็นว่าสิทธิของผู้ขายที่จะมอบหมายให้บุคคลภายนอกปฏิบัติการตามสัญญาซื้อขายแทนตนโดยการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นให้แก่บุคคลภายนอกนั้นจะต้องถูกควบคุมโดยสัญญาซื้อขายไม่ใช่ตัวเลตเตอร์ออฟเครดิตซึ่งเป็นเพียงข้อตกลงระหว่างผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตเท่านั้น³⁷ สิทธิของผู้ขายตามสัญญาซื้อขายที่จะมอบหมายให้บุคคลภายนอกปฏิบัติการแทนตน จึงไม่ควรถูกกระทบกระเทือนโดยข้อความในเลตเตอร์ออฟเครดิต และเนื่องจากการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตมีผลทำให้บุคคลภายนอกเข้ามาปฏิบัติการชำระหนี้ตามสัญญาซื้อขายแทนผู้ขาย และมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคู่กรณีตามสัญญาซื้อขาย ดังนั้น ข้อสัญญาที่เกี่ยวกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตจะต้องเป็นข้อสัญญาที่ระบุไว้ในสัญญาซื้อขาย ไม่ใช่ระบุไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต

ดังนั้น ตามความเห็นของ Waldmann แล้ว เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ไม่ได้ ระบุว่า "โอนได้" นั้น กฎหมายไม่ควรสันนิษฐานว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโอนไม่ได้ เขาเห็นว่า ในการติดต่อซื้อขายสินค้า ถ้าผู้ซื้อเห็นว่าการปฏิบัติตามสัญญาด้วยตัวผู้ขายเองเป็นสิ่งสำคัญ ผู้ซื้อก็มักจะขอให้สัญญาซื้อขายระบุข้อความเช่นนั้นไว้ แต่ถ้าสัญญาซื้อขายใดไม่มีข้อความระบุโดยชัดแจ้งถึงการปฏิบัติการชำระหนี้ด้วยตัวผู้ขายเองเช่นนั้นแล้ว ก็จำเป็นต้องพิจารณาตามลักษณะของสัญญานั้น ๆ และประเพณีทางการค้าในระหว่างคู่กรณีที่เกี่ยวข้อง อย่างไรก็ตาม Waldmann เห็นว่าในกิจการค้าขายระหว่างประเทศที่ผู้ซื้อคิดว่า ผู้ขายเป็นพ่อค้าคนกลาง ซ่อมถือได้ว่าผู้ซื้อตกลงโดยปริยายที่จะยินยอมให้ผู้ขายโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้บุคคลภายนอกเข้ามาทำหน้าที่แทนผู้ขายในการปฏิบัติการส่งสินค้าให้แก่ผู้ซื้อและยื่นเอกสารต่อธนาคารเพื่อขอรับเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต³⁸

จากความเห็นของ Waldmann ข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า Waldmann จำกัดการวิเคราะห์ปัญหาของการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตไว้เฉพาะแต่ในกรณีที่เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ไม่มีคำว่า "โอนได้" โดยเขาเห็นว่าผู้ขายในกรณีเช่นนี้อาจมีสิทธิขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นก็ได้ หากตามสัญญาซื้อขายแล้วผู้ขายไม่จำเป็นต้องปฏิบัติการชำระหนี้ด้วยตนเอง การที่เลตเตอร์ออฟเครดิตไม่มีคำว่า "โอนได้" นั้น มิได้หมายความว่า ผู้ขายจะไม่อาจโอนเครดิตนั้นได้โดยแน่นอน และก็มีได้หมายความว่า ผู้ขายจะโอนเครดิตนั้นได้โดยแน่นอนเช่นกัน แต่จะขึ้นอยู่กับสัญญาซื้อขายเป็นหลัก

³⁷ Ibid, p.128.

³⁸ Ibid, p.128.

เท่านั้น ถ้าสัญญาซื้อขายระบุไว้โดยชัดแจ้งเช่นใดกรณีก็ต้องเป็นไปตามนั้น แต่ถ้าสัญญาซื้อขายมิได้มีข้อสัญญาระบถึงการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต และไม่ระบุไว้ว่าการปฏิบัติการชำระหนี้ด้วยตัวผู้ขายเองเป็นสิ่งสำคัญเช่นนี้แล้ว กรณีก็ต้องพิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีเป็นราย ๆ ไป โดยต้องนำเอาธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติในระหว่างคู่สัญญาเข้ามาประกอบด้วย ดังนั้น ตามความคิดของ Waldmann แล้ว เขามิได้เห็นด้วยกับความเห็นของฝ่ายแรกที่สนับสนุนหลัก non-transferability principle และความเห็นของฝ่ายที่สองที่สนับสนุนหลัก free-transferability principle เนื่องจากความเห็นทั้งสองพิจารณาว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนได้หรือไม่ จากข้อความในเลตเตอร์ออฟเครดิตว่ามีคำว่า "โอนได้" หรือไม่ ในขณะที่ Waldmann เห็นว่าต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขายอันเป็นสัญญามูลแห่งหนี้เท่านั้น

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าในทางทฤษฎีแล้วมีความเห็นที่แตกแยกออกเป็น 3 ฝ่ายคือ ฝ่ายแรกเห็นว่า การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตต้องเป็นไปตามหลัก non-transferability principle กล่าวคือ เลตเตอร์ออฟเครดิตโดยทั่วไปไม่อาจโอนได้ เว้นแต่จะระบุไว้ในเครดิตว่า "โอนได้" ฝ่ายที่สองเห็นว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตโดยทั่วไปแล้วย่อมโอนได้เสมอ เว้นแต่จะระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า "โอนไม่ได้" ตามหลัก free transferability principle ส่วนฝ่ายที่สามเห็นว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะโอนได้หรือไม่ นั้นต้องพิจารณาตามสัญญาซื้อขายเป็นกรณี ๆ ไป ไม่จำเป็นต้องพิจารณาจากข้อความที่ปรากฏในเลตเตอร์ออฟเครดิต

ผู้เขียนมีความเห็นว่า หลัก non-transferability principle ตามที่ฝ่ายแรกสนับสนุนน่าจะเป็นหลักที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต แม้ว่าฝ่ายที่สองจะสามารถหักล้างเหตุผลที่ฝ่ายแรกอ้างไว้ในเรื่องการปฏิบัติตามสัญญาด้วยตัวของผู้ขายเอง (personal performance by the seller himself) การรับรองโดยปริยายของผู้ขาย (implied warranty of the seller) และสิทธิในการหักกลบลบหนี้ของผู้ซื้อที่มีต่อผู้ขาย แต่ฝ่ายที่สองก็ไม่อาจหักล้าง เหตุผลประการที่สี่ในเรื่องความไว้วางใจในความซื่อสัตย์ของผู้รับประโยชน์ที่มีชื่อระบุไว้ในเครดิต (reliance upon or trust on the honesty of the named beneficiary) ดังที่ฝ่ายแรกได้อ้างไว้ได้ เหตุผลประการที่สี่นี้ดูเหมือนจะเป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุดที่จะห้ามมิให้ผู้ขายขอโอนเครดิตโดยปราศจากความยินยอมของผู้ซื้อ และเป็นหัวใจของกระบวนการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ทั้งนี้ เนื่องจากวัตถุประสงค์พื้นฐานของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตก็เพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้ขายว่าเขาจะได้รับชำระราคาอย่างแน่นอน เมื่อเขาต้องพินิจจากการครอบครองสินค้าโดยการส่งสินค้าลงเรือให้แก่ผู้ซื้อ และในทางกลับกันก็เพื่อให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้ซื้อด้วยว่า ธนาคารจะจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายเมื่อธนาคารได้รับสินค้าที่ถูกต้องตามที่ผู้ซื้อตกลงซื้อขายกับผู้ขายในรูปของการครอบครองเอกสารทางการขนส่ง ที่รวมถึงเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์เช่นบิลออฟเลตติงอยู่ด้วย และเพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์เช่นนั้น กฎหมายได้

วางกลไก การใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตอยู่บนพื้นฐานของหลัก Strict Compliance* และหลัก Independence** กล่าวคือ ธนาคารจะจ่ายเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิตให้ผู้ขายเมื่อผู้ขาย เพียงแต่ยื่นเอกสารต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในเครดิตมาให้แก่ธนาคาร ซึ่งธนาคารจะส่งต่อไปให้ผู้ซื้อ ในที่สุดตราใบที่เอกสารนั้นถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิต ตามหลัก Strict Compliance แล้ว ธนาคารก็จะต้องจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายและผู้ซื้อไม่อาจอ้างเหตุ ใด ๆ ที่มีอยู่ตามสัญญาซื้อขายเพื่อห้ามมิให้ธนาคารจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายได้ตามหลัก Independence ดังนั้น การดำเนินการต่าง ๆ ของคู่กรณีในเลตเตอร์ออฟเครดิตจึงอยู่ที่ตัวเอกสารเป็นสำคัญ แต่ วัตถุประสงค์ของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตเช่นนี้ย่อมสิ้นไป หากเอกสารที่ผู้ขายยื่นมานั้นเป็น เอกสารปลอม ด้วยเหตุนี้ ความซื่อสัตย์สุจริตของผู้รับประโยชน์ซึ่งจะเป็นผู้ยื่นเอกสารต่อธนาคาร เพื่อขอรับเงินจึงมีความสำคัญอย่างมากที่จะทำให้กระบวนการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตดำเนินไป โดยราบรื่น และแม้ว่าการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตจะสามารถจัดความเสี่ยงประเภทต่าง ๆ ที่มี อยู่ในการชำระเงินทางการค้าระหว่างประเทศไปได้เกือบทั้งหมดก็ตาม*** แต่ความเสี่ยงอันเนื่อง มาจากการที่ผู้รับประโยชน์จะใช้เอกสารปลอมนั้นย่อมมีอยู่ควบคู่ไปกับการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต เสมอ เนื่องจากความเสี่ยงเช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ ๆ ในกิจการที่เกี่ยวข้องกับเอกสารเป็นหลัก เท่านั้น ผู้ซื้อจะลดความเสี่ยงเช่นนี้ให้น้อยลงได้โดยการตรวจสอบความซื่อสัตย์สุจริตของผู้รับ ประโยชน์ก่อนที่เขาจะตกลงเป็นผู้ขอให้ธนาคารเปิดเครดิตและเมื่อผู้ซื้อมีความไว้วางใจในความ ซื่อสัตย์สุจริตของผู้ขายว่าจะไม่ทำการฉ้อฉลด้วยการปลอมเอกสารต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อขอรับเงินไป จากธนาคารแล้ว ผู้ซื้อจึงจะขอให้ธนาคารเปิดเครดิตที่ระบุโดยเจาะจงให้ผู้ขายเป็นผู้รับ ประโยชน์ตามเครดิต ดังนี้ จะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์สุจริตของผู้รับประโยชน์ จึงเป็นหลักประกัน อันเดียวที่ผู้ซื้อถืออยู่ในการป้องกันมิให้มีการฉ้อฉลปลอมแปลงเอกสารตามที่เครดิตต้องการ หลัก ประกันอันนี้ย่อมถูกทำลายไป หากหลักกฎหมายในเรื่องการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตยอมให้ผู้รับ ประโยชน์โอนเครดิตนั้นโดยปราศจากความยินยอมของผู้ซื้อให้แก่บุคคลภายนอกที่ผู้ซื้อไม่เคยมีความ ไว้วางใจมาก่อน ดังนั้น ความยินยอมในการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตของผู้ซื้อ หรือคำว่า "โอนได้" ที่ปรากฏอยู่ในเครดิต จึงควรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นต่อการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต

นอกจากนี้ กลไกของกฎหมายที่จะมาเกี่ยวข้องกับกรณีที่มีการฉ้อฉลปลอมเอกสารตาม ที่เครดิตต้องการนั้น ดูเหมือนจะไม่เพียงพอแก่ความเสียหายที่ผู้ซื้อจะได้รับ ประการแรก ในกรณีที่

* โปรตดูมาตรา 15 ของ U.C.P.

** โปรตดูมาตรา 6 ของ U.C.P.

*** โปรตดูรายละเอียดในบทที่ 2 หัวข้อ 2.2

ธนาคารจะจ่ายเงินไปโดยไม่รู้ว่าเป็นเอกสารที่ผู้ขายยื่นมานั้นปลอม กล่าวคือ เมื่อธนาคารจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายตามเอกสารที่ปรากฏตามข้อความว่าตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตแล้ว ธนาคารก็จะส่งเอกสารมาให้ผู้ซื้อและเรียกเก็บเงินที่ธนาคารจ่ายไปจากผู้ซื้อ หากผู้ซื้อพบว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่ผู้ขายปลอมขึ้นแล้ว บุคคลแรกที่ผู้ซื้อประสงค์จะฟ้องก็คงได้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิต เพราะเป็นบุคคลที่อยู่ในประเทศเดียวกับผู้ซื้อ อันจะทำให้ง่ายแก่การฟ้องร้องและบังคับคดี แต่ผู้ซื้ออีกคงไม่ประสบความสำเร็จในการดำเนินคดีกับธนาคารผู้เปิดเครดิต ทั้งนี้เพราะตราใบที่เอกสารต่าง ๆ ที่ผู้ขายยื่นมานั้นปรากฏตามข้อความ (on their face) ว่าตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิต และธนาคารก็ไม่ทราบถึงการปลอมเช่นนั้นแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ย่อมไม่มีความรับผิดชอบใด ๆ * ดังนั้น ผู้ซื้อจึงต้องหันกลับมาดำเนินคดีกับผู้ขายด้วยเหตุที่ผู้ขายผิดสัญญาซื้อขายหรือทำการฉ้อฉลปลอมเอกสาร แต่การดำเนินคดีกับผู้ขายในต่างประเทศคงจะเป็นสิ่งที่ผู้ซื้อไม่พึงปรารถนานัก เนื่องจากต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายจำนวนมากในการดำเนินคดีในศาลต่างประเทศ

ประการที่สอง ในกรณีที่ธนาคารรู้ว่าเอกสารที่ผู้ขายยื่นมานั้นปลอมไม่ว่าธนาคารนั้นจะรู้อเองหรือผู้ซื้อแจ้งให้ธนาคารทราบ เช่นนั้นแม้ว่าผู้ซื้ออาจจะร้องขอต่อศาลห้ามมิให้ธนาคารจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายก็ตาม แต่ผู้ซื้อก็ต้องเผชิญกับภาระในการพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าเอกสารที่ผู้ขายยื่นมานั้นปลอม** ภาระในการพิสูจน์เช่นนี้เป็นภาระที่หนักมากสำหรับผู้ซื้อที่อยู่นอกประเทศกับผู้ทำการปลอมเอกสาร และเอกสารนั้นอาจถูกปลอมขึ้นมาอย่างแนบเนียนจนไม่อาจแยกให้เห็นถึงความแตกต่างไปจากเอกสารที่แท้จริงได้ นอกจากนี้ระยะเวลาที่ผู้ซื้อและธนาคารอาจค้นพบถึงการปลอมของเอกสารนั้นก่อนที่ธนาคารจะต้องจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายนั้นมียุทธศาสตร์มาก เนื่องจากธนาคารมีเวลาจำกัดในการตรวจสอบเอกสาร เพื่อตัดสินใจว่าเอกสารนั้นถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตหรือไม่***

* โปรดดูมาตรา 15 ของ U.C.P.

** ในบางประเทศเช่นประเทศไทย ผู้ซื้ออาจต้องเผชิญกับปัญหาอีกประการหนึ่งว่ากฎหมายภายในประเทศไม่ยอมรับให้ผู้ซื้อร้องขอต่อศาล ห้ามมิให้จ่ายเงินเพราะเหตุฉ้อฉล โปรดดูศรีวิไล ชวัลรัตน์, "ผลของฉ้อฉลในเลตเตอร์ออฟเครดิต" (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527)

*** U.C.P. มาตรา 16(C) บังคับให้ธนาคารต้องตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ให้เสร็จภายในเวลาอันสมควร (reasonable time)

ด้วยเหตุที่กล่าวข้างต้น ความเสี่ยงอันเนื่องมาจากการที่ผู้รับประโยชน์จะทำการฉ้อฉลปลอมเอกสารนั้นมียุทธศาสตร์สูงมากและไม่มีทางป้องกันได้ ประกอบกับไม่มีกลไกทางกฎหมายที่ผู้ซื้อจะใช้ในการป้องกันและเสียหายความเสียหายอันเนื่องมาจากการฉ้อฉลปลอมเอกสารของผู้รับประโยชน์ ผู้เขียนจึงเห็นว่าการกฎหมายจึงควรยอมรับและบังคับตามความไว้วางใจที่ผู้ซื้อที่มีอยู่ในตัวผู้ขายจนถึงขนาดยอมเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตมาให้ และกฎหมายไม่ควรอนุญาตให้ผู้ขายโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกที่ผู้ซื้อไม่รู้จัก และไม่มี ความไว้วางใจมาก่อน เว้นแต่ผู้ซื้อจะได้ยินยอมไว้ล่วงหน้าต่อการโอนเช่นนั้น โดยการระบุว่า "โอนได้" ในเลตเตอร์ออฟเครดิต หลัก non-transferability principle จึงเป็นหลักที่ถูกต้องและชอบด้วยเหตุผล

ส่วนความเห็นของฝ่ายที่สามถือว่า สิทธิในการขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตของผู้ขายจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสัญญาซื้อขายไม่ได้ห้ามผู้ขายที่จะทำการมอบหมายให้แก่บุคคลภายนอกเข้ามาปฏิบัติการชำระหนี้แทนผู้ขายนั้น ผู้เขียนเห็นว่าความเห็นนี้ไม่ถูกต้อง ตามความเห็นของ Waldmann นั้น เลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนได้หรือไม่จำเป็นต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขายเป็นหลัก แม้เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นมิได้มีคำยินยอมของผู้ซื้อปรากฏอยู่ก็ตาม ผู้ซื้อก็อาจขอให้ธนาคารโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นได้ ถ้าหากเขาสามารถพิสูจน์ได้ว่าสัญญาซื้อขายไม่ได้คาดหวังที่จะให้ผู้ขายปฏิบัติการตามสัญญาด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม Waldmann มิได้ให้ความเห็นในกรณีที่เลตเตอร์ออฟเครดิตระบุว่า "โอนได้" กรณีหนึ่ง หรือระบุว่า "โอนไม่ได้" อีกกรณีหนึ่งเช่นนี้แล้ว ข้อความดังกล่าวจะมีผลเกี่ยวกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตหรือไม่อย่างไร แต่ก็อาจสรุปได้จากหลักที่เขาเสนอไว้ได้ว่า ในกรณีทั้งสองดังกล่าวนี้ Waldmann คงจะพิจารณาสัญญาซื้อขายในการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตตามสัญญาซื้อขายเป็นหลัก กล่าวคือ แม้เลตเตอร์ออฟเครดิตจะระบุว่า "โอนได้" ก็ตาม ผู้ซื้อก็อาจห้ามมิให้ธนาคารโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นได้ ถ้าผู้ซื้อสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าสัญญาซื้อขายระบุไว้โดยชัดแจ้งหรือโอนโดยปริยายว่าการชำระหนี้ด้วยตนเองของผู้ขายนั้นเป็นเรื่องสำคัญ

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่าความเห็นของฝ่ายที่สามที่ Waldmann สนับสนุนนี้ไม่น่าจะถูกต้อง เพราะจะเป็นการบังคับให้ธนาคารเข้าไปเกี่ยวข้องกับพิจารณาถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ซื้อและผู้ขายตามสัญญาซื้อขาย กล่าวคือ เมื่อผู้ขายร้องขอให้ธนาคารโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต ธนาคารก็ต้องพิจารณาตามสัญญาซื้อขายเสมอ ๆ ว่าในกรณีเช่นนั้นผู้ขายจึงต้องปฏิบัติการชำระหนี้ตามสัญญาซื้อขายด้วยตนเองหรือไม่ ความเห็นของ Waldmann นี้จึงขัดกับหลักการขั้นพื้นฐานของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตตามหลัก Independence ที่กำหนดให้เลตเตอร์ออฟเครดิตมีความเป็นอิสระเด็ดขาดต่างหากจากสัญญาซื้อขายซึ่งเป็นสัญญามูลแห่งหนึ่ง และกำหนดให้ธนาคารปฏิบัติหน้าที่ตามข้อกำหนดในเครดิตและห้ามมิให้ธนาคารเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับข้อโต้แย้งระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายตามสัญญาซื้อขาย

ดังนั้น ผู้เขียนจึงเห็นด้วยกับหลัก non-transferability principle ที่ห้ามมิให้ผู้รับประโยชน์ขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอก เว้นแต่จะปรากฏคำว่า "โอนได้" ในเครดิตนั้น คำว่า "โอนได้" นั้นย่อมแสดงให้เห็นถึงความยินยอมของผู้ขอโอนในฐานะผู้ขอเปิดเครดิต และของธนาคารผู้เปิดเครดิตด้วย อย่างไรก็ตาม คำว่า "โอนได้" หรือความยินยอมในการโอนดังกล่าวนี้ จะต้องปรากฏอยู่ในเลตเตอร์ออฟเครดิตเท่านั้นจะปรากฏในที่อื่นไม่ได้ ทั้งนี้ ก็เพื่อเป็นการแสดงโดยชัดแจ้งในตัวเลตเตอร์ออฟเครดิตให้บุคคลที่เกี่ยวข้องทราบว่า เครดิตนั้นเป็นเครดิตชนิดที่โอนได้ และเพื่อให้เกิดความแน่นอนในตัวเลตเตอร์ออฟเครดิต ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการชำระหนี้ในทางการค้าระหว่างประเทศ คำว่า "โอนได้" จะต้องระบุไว้ในเครดิตโดยชัดแจ้ง

ความยินยอมต่อการขอโอนเครดิตโดยผู้ขายนั้น จะต้องเป็นความยินยอมของทั้งผู้ขอโอนในฐานะผู้ขอเปิดเครดิตฝ่ายหนึ่ง และของธนาคารผู้เปิดเครดิตอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำว่า "โอนได้" ที่ปรากฏอยู่ในเครดิตนั้นจะต้องเกิดจากการร้องขอของผู้ซื้อที่ให้ธนาคารระบุว่า "โอนได้" เช่นนั้น และธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ได้ยินยอมระบุว่า "โอนได้" เช่นนั้นในเครดิตด้วย ความยินยอมของผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตดังกล่าวนี้ เป็นสิ่งสำคัญต่อการให้สิทธิแก่ผู้ขายในการขอให้มีการโอนเครดิต ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายคงจะไม่อาจบังคับให้ธนาคารใดทำการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตโดยปราศจากความยินยอมของธนาคารนั้น และเนื่องจากการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตจะมีผลเป็นการเพิ่มภาระหน้าที่แก่ธนาคารในการที่จะต้องตรวจตราเอกสารที่ผู้รับโอนที่เรียกว่า ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ยื่นมา และธนาคารผู้โอนยังมีหน้าที่ในการแจ้งให้ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นเอกสารเพิ่มเติม เพื่อสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง * ประกอบกับธนาคารผู้โอนยังมี หน้าที่ในการเก็บรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้รับประโยชน์คนที่สอง เป็นความลับ เพื่อป้องกันมิให้ผู้ซื้อได้ทราบตัวผู้ขายสินค้าให้กับผู้รับประโยชน์คนแรก นอกจากนี้ การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตยังทำให้กระบวนการของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตสลับซับซ้อนยิ่งขึ้น และโดยปกติแล้วธนาคารมักจะไม่ประสงค์จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความยุ่งยากของการโอนดังกล่าว³⁹ ด้วยเหตุนี้ ความยินยอมของธนาคารผู้เปิดเครดิตและของธนาคารผู้โอนเครดิตจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอันหนึ่งของการให้สิทธิแก่ผู้ขายในการขอโอนเครดิต

ตามปกติแล้วเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ระบุว่า "โอนได้" นั้นย่อมแสดงถึงความยินยอมในการโอนของทั้งผู้ซื้อและผู้ขอเปิดเครดิตอยู่แล้ว ทั้งนี้เพราะในการขอเปิดเครดิตผู้ซื้อ

* โปรดดูรายละเอียดใน U.C.P. มาตรา 54(f)

³⁹ Stouffet, Payment and Transfer in Letters of Credit, p. 278.

มักจะระบบในแบบฟอร์มคำขอเปิดเครดิตว่าให้ธนาคารเปิดเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้ขอ ดังนี้ยอม
 ถู้อได้ว่าผู้ขอได้ให้ความยินยอมในการโอนนั้นแล้ว และเมื่อธนาคารยอมเปิดเครดิตชนิดโอนได้
 ตามที่ผู้ขอร้องขอก็ยอมถู้อได้เช่นกันว่าธนาคารได้ให้ความยินยอมดังกล่าวต่อผู้ขายด้วย แต่ถ้าหาก
 ธนาคารเปิดเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้ขาย ทั้ง ๆ ที่ผู้ขอมิได้ระบุไว้ในคำขอเปิดเครดิตเช่นนั้นแล้ว
 ย่อมถู้อว่าธนาคารทำการเกินขอบอำนาจที่ผู้ขอให้แก่ธนาคาร และถ้าผู้ขายได้ขอโอนเลตเตอร์
 ออฟเครดิตนั้น และธนาคารก็ทำการโอนเครดิตไปให้แก่บุคคลภายนอกแล้ว นักนิติศาสตร์ท่านหนึ่ง
 เห็นว่าในกรณีเช่นนี้ เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นยังไม่ใช่เครดิตชนิดโอนได้ ดังนั้น บุคคลภายนอกผู้รับ
 โอน จึงไม่อาจได้รับสิทธิใด ๆ ที่มีอยู่ในเลตเตอร์ออฟเครดิตและธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ไม่มีหน้าที่
 ต้องจ่ายเงินตามเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกนั้นแต่อย่างใด ⁴⁰ อย่างไรก็ตาม ผู้ขายที่ได้รับแจ้ง
 การเปิดเครดิตชนิดโอนได้เช่นนั้น คงอาจฟ้องร้องให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย
 จากการที่ธนาคารได้ทำให้ผู้ขายสำคัญผิดว่าเครดิตนั้นเป็นเครดิตชนิดโอนได้ แต่ถ้าหากผู้ขอได้ทำ
 การใด ๆ อันถู้อได้ว่าเป็นการให้สัตยาบันต่อการกระทำนอกขอบอำนาจของธนาคารผู้เปิดเครดิต
 เช่น ธนาคารได้แจ้งให้ผู้ขอทราบถึงการเปิดเครดิตชนิดโอนได้ แต่ผู้ขอก็มีได้นึกหวังประการใด
 เช่นนั้นแล้ว การกระทำนอกขอบอำนาจของธนาคารย่อมผูกพันผู้ขอ และถู้อได้ว่าผู้ขอได้ให้ความ
 ยอมในการโอนนั้นแล้ว ดังนั้น เครดิตที่ ธนาคารเปิดไปให้ผู้ขายจึงยอมเป็นเครดิตชนิดโอนได้
 โดยสมบูรณ์

อนึ่ง คำว่า "โอนได้" ที่ปรากฏอยู่ในเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะต้องเกิดจากการระบุ
 ของธนาคารผู้เปิดเครดิตเท่านั้น ดังนั้น ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิตเปิดเครดิตที่ไม่มีคำว่า "โอนได้"
 แต่ธนาคารผู้ติดต่อย่อมแจ้งให้ผู้ขายทราบว่ามี การเปิดเครดิตชนิดโอนได้โดยสำคัญผิดเช่นนั้น เลตเตอร์
 ออฟเครดิตนั้นก็ยังไม่ใช่เครดิตชนิดโอนได้ด้วย ผู้รับโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตจึงยอมไม่ได้สิทธิใด ๆ
 ที่มีอยู่ในเลตเตอร์ออฟเครดิตต่อ ธนาคารผู้เปิดเครดิต

ในกรณีที่สัญญาซื้อขายบังคับให้ผู้ขอเปิดเครดิตชนิดโอนได้มาให้แก่ผู้ขาย ผู้ขอก็ต้องมีหน้าที่
 ขอให้ธนาคารเปิดเครดิตเช่นนั้นมาให้แก่ผู้ขาย ถ้าหากผู้ขอไม่ได้ขอให้ธนาคารเปิดเครดิตชนิดโอน
 ได้ แต่ขอเปิดเครดิตที่ไม่ได้ระบุว่า "โอนได้" เช่นนี้ ผู้ขายย่อมฟ้องร้องให้ผู้ขอต้องรับผิดชอบ
 ความเสียหายใด ๆ ที่ผู้ขายจะได้รับจากการนี้ได้ แต่ผู้ขายไม่อาจฟ้องร้องบังคับให้ธนาคารเปิด
 เครดิตชนิดโอนได้มาให้แก่ตนได้ และแม้ว่าผู้ขอจะได้ระบุไว้ในคำขอเปิดเครดิตให้ธนาคารเปิด
 เครดิตชนิดโอนได้มาให้แก่ผู้ขาย แต่ถ้าหากธนาคารไม่ยินยอมเปิดเครดิตชนิดโอนได้ตามที่ผู้ขอ
 ร้องขอ คงเปิดแต่เครดิตโดยทั่วไปที่ไม่มีคำว่า "โอนได้" ในกรณีเช่นนี้ ผู้ขายก็ยังคงไม่มีสิทธิ
 ฟ้องบังคับให้ธนาคารเปิดเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ตน และไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายใด ๆ

⁴⁰ Davis, The Law Relating to Commercial Letters of Credit, p.113.

จากธนาคารผู้เปิดเครดิตด้วย ทั้งนี้เพราะธนาคารไม่มีหน้าที่ที่จะต้องเปิดเครดิตชนิดโอนได้ตามที่ผู้ซื้อร้องขอ ในกรณีเช่นนั้น ผู้ขายหรือผู้ซื้อจะต้องร้องขอต่อธนาคารผู้เปิดเครดิตให้แก้ไขเพิ่มเติมคำว่า "โอนได้" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตเดิมที่เปิดให้แก่ผู้ขาย การแก้ไขเพิ่มเติมนี้จะต้องได้รับความยินยอมจากคู่กรณีที่เกี่ยวข้องทั้งหมด คือ ผู้ซื้อ, ธนาคารผู้เปิดเครดิต และธนาคารผู้ยืนยันเครดิต (ถ้ามี)*

จากที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดข้างต้นนั้น อาจสรุปได้ว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตที่เปิดให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจงนั้นย่อมไม่อาจโอนได้ เว้นแต่จะปรากฏความยินยอมหรือการมอบอำนาจให้ทำการโอนได้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต ความยินยอมในการโอนเช่นนี้ต้องระบุไว้โดยชัดแจ้ง และต้องระบุไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตเท่านั้น ความยินยอมเช่นนี้ต้องเป็นความยินยอมของทั้งผู้ซื้อในฐานะผู้ขอเปิดเครดิต และของธนาคารผู้เปิดเครดิต อนึ่ง คำว่า "โอนได้" ที่ปรากฏอยู่ในเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ย่อมถือได้ว่าเป็นความยินยอมต่อการโอนของผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตแล้ว

ประเด็นที่สมควรพิจารณาต่อไปคือ บทบัญญัติของ U.C.P. ในเรื่องการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนี้มีหลักการสอดคล้องกับที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นหรือไม่ อย่างไร

หากพิจารณาบทบัญญัติของ U.C.P. ตั้งแต่ฉบับแรก (ปี 1933) จนถึงฉบับล่าสุด (ปี 1983) แล้วจะเห็นได้ว่า U.C.P. ทุกฉบับต่างมีหลักการเดียวกันกับที่กล่าวข้างต้นว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนได้ก็ต่อเมื่อปรากฏความยินยอมในการโอนหรือคำว่า "โอนได้" ในเครดิตนั้น กล่าวคือ U.C.P. สอดรับหลัก non-transferability ที่ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นไม่อาจโอนได้ เว้นแต่จะปรากฏคำว่า "โอนได้" หรือความยินยอมต่อการโอนในเครดิตนั้น อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำที่ใช้ในบทบัญญัติของ U.C.P. ฉบับแรก ๆ นั้นไม่ค่อยจะรัดกุม และก่อให้เกิดปัญหาในการตีความได้ ดังจะเห็นได้จากมาตรา 49 วรรค 1 ของ U.C.P. ฉบับแรกที่ประกาศใช้ในปี 1933 ที่บัญญัติไว้ว่า

"เครดิตอาจโอนได้ ก็แต่เฉพาะตามอำนาจที่ให้ไว้โดยชัดแจ้งของตัวการ"...**

* U.C.P. มาตรา 10(d)

** U.C.P. (1933) Article 49 para 1

"A credit can only be transferred on the express authority of the principal....."

มาตรา 49 วรรค 1 นี้ มิได้ให้คำนิยามคำว่า "ตัวการ (principal)" ว่าหมายถึงใคร แต่ก็ยอมเข้าใจได้ว่าตัวบทมุ่งที่จะให้หมายความถึง ผู้ขอเปิดเครดิต หรือ ผู้ซื้อเท่านั้น⁴¹ บทบัญญัตินี้จึงไม่น่าจะถูกต้องและอาจก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้ เพราะต้องการแต่เฉพาะการให้อ่านาจโดยชัดแจ้ง หรือความยินยอมโดยชัดแจ้งของผู้ซื้อเท่านั้น ส่วนความยินยอมของธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นไม่สำคัญ นอกจากนี้บทบัญญัตินี้ยังมีได้บังคับให้ต้องระบความยินยอมนั้นไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตแต่อย่างใด ปัญหาจึงอาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตเปิดเครดิตให้แก่ผู้ขายโดยไม่ได้ระบุคำว่า "โอนได้" และผู้ขายได้ขอให้ธนาคารนั้นโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกที่เป็น supplier ของผู้ขาย โดยผู้ขายอ้างว่า ผู้ซื้อได้ให้ความยินยอมในการโอนโดยชัดแจ้งแล้ว พร้อมทั้งแนบหนังสือให้ความยินยอมของผู้ซื้อมาพร้อมคำร้องขอให้โอนเครดิต ในกรณีเช่นนี้จะถือได้หรือไม่ว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นมีลักษณะครบถ้วนที่จะเป็นเครดิตที่อาจโอนได้ ตามมาตรา 49 ของ U.C.P. (ฉบับปี 1933) นี้แล้ว หากพิจารณาตามถ้อยคำของตัวบทมาตรา 49 นี้แล้ว ธนาคารก็คงไม่อาจจะปฏิเสธต่อคำขอโอนเช่นนี้ได้ เพราะตัวบทต้องการความยินยอมของผู้ซื้อเท่านั้น แต่ถ้าหากพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของมาตรานี้แล้ว ผู้ร่างมาตรา 49 นี้ คงประสงค์ที่จะรับหลัก non-transferability principal เอาไว้ในบทบัญญัตินี้ แต่ถ้อยคำที่ใช้ในหลวมและไม่มีรัดกุมพอ อันจะทำให้ตีความไปได้ว่าความยินยอมของธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น และความยินยอมโดยชัดแจ้ง เช่นนี้จะระบุไว้ที่ใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในเครดิตเท่านั้น

ความบกพร่องและไม่รัดกุมของถ้อยคำตัวบทมาตรา 49 ของ U.C.P. (ปี 1933) นี้ ทำให้สภาหอการค้านานาชาติได้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของ U.C.P. ใหม่ในปี 1951 และได้บัญญัติมาตรา 49 วรรค 2 ไว้ว่า

"เครดิตอาจโอนได้ ก็แต่เฉพาะตามอ่านาจที่ให้อ่านาจโดยชัดแจ้งของธนาคารผู้เปิดเครดิต และต่อเมื่อเครดิตนั้นถูกกำหนดไว้ว่า "transferable" หรือ "assignable"

มาตรานี้กำหนดองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ ที่จะทำให้เลตเตอร์ออฟเครดิตโอนได้ คือต้องมีอ่านาจโดยชัดแจ้ง หรือความยินยอมโดยชัดแจ้งของธนาคารผู้เปิดเครดิตประการหนึ่ง และต้องปรากฏคำว่า "Transferable" หรือ "assignable" ในเครดิตนั้นอีกประการหนึ่งด้วย นักนิติศาสตร์ชาวอเมริกันได้ตีความบทบัญญัตินี้ว่า มีหลักเกณฑ์ที่ตรงกัน ช้ำมกับหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ใน

⁴¹Gilmore, The Commercial Doctrine of Good Faith Purchase, p.1112.

มาตรา 49 ของ U.C.P. ฉบับแรก เพราะตาม U.C.P. * (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1951) นี้ ต้องการเพียงความยินยอมของธนาคารผู้เปิดเครดิตเท่านั้น ส่วนความยินยอมของผู้ซื้อนั้นไม่สำคัญ ในขณะที่ตาม U.C.P. ฉบับแรกใน ปี 1933 นั้นถือว่าความยินยอมของผู้ซื้อเท่านั้นที่สำคัญ⁴² ผู้เขียนเห็นว่า การตีความเช่นนี้ไม่น่าจะถูกต้อง เพราะจะเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติ U.C.P. การที่มาตรา 49 ของ U.C.P. (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1951) บังคับให้เครดิตหรือฟเครดิตที่อาจโอนได้นั้นต้องระบุว่า "transferable" หรือ "assignable" นั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ร่างบทบัญญัตินี้คำนึงถึงความยินยอมของทั้งธนาคารผู้เปิดเครดิตและของผู้ซื้อเป็นองค์ประกอบสำคัญของเครดิตที่โอนได้ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า ตามปกติแล้วผู้ซื้อที่ประสงค์จะขอให้ธนาคารเปิดเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่บุคคลใด ผู้ซื้อจะต้องระบุไว้ในคำขอเปิดเครดิตว่าให้ธนาคารเปิดเครดิต ชนิดโอนได้เช่นนั้น ดังนั้น คำว่า "transferable" หรือ "assignable" ย่อมแสดงอยู่ในตัวว่าเป็นความยินยอมของทั้งธนาคารผู้เปิดเครดิตและของผู้ซื้อ ธนาคารผู้เปิดเครดิตดำเนินการต่าง ๆ ตามที่ผู้ซื้อร้องขอ การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุว่า "transferable" หรือ "assignable" ในเครดิต จึงต้องถือว่าเป็นความยินยอมของผู้ซื้อที่เป็นตัวการด้วย

บทบัญญัติในเรื่องนี้ตาม U.C.P. ฉบับต่อ ๆ มาในปี 1962 (มาตรา 46 วรรค 2) ฉบับปี 1974 (มาตรา 46(d) และฉบับปี 1983 (มาตรา 54(b)) ต่างก็ได้บัญญัติไว้เหมือนกันว่า

"เครดิตอาจโอนได้ก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นถูกกำหนดไว้โดยชัดแจ้งว่า "transferable" โดยธนาคารผู้เปิดเครดิต ** "

* Article 49 para 2 of U.C.P. (1951 Revision)

"A credit can be transferred only on the express authority of the opening bank and provided it is expressly designated as "transferable" or "assignable"

⁴² Gilmore, The Commercial Doctrine of Good Faith Purchase, p. 12 นอกจากนี้ Gilmore ยังเห็นว่ามาตรา 49 ของ U.C.P. (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1951) นี้ให้อำนาจธนาคารผู้เปิดเครดิตมาจนถึงขนาดที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตอาจโอนเครดิตไป โดยปราศจากความยินยอมของผู้ซื้อหรือแม้แต่จะเป็นการโอนโดยผิดใจผู้ซื้อก็ได้, Ibid.

** "A Credit can be transferred only if it is expressly designated as "transferable" by issuing bank....."

บทบัญญัตินี้แสดงให้เห็นโดยชัดเจนขึ้นกว่าบทบัญญัติของ U.C.P. ฉบับก่อน ๆ ว่า คำว่า "transferable" นั้นต้องถูกระบุโดยธนาคารผู้เปิดเครดิตเท่านั้น ไม่ใช่ ธนาคารผู้ติดต่อหรือธนาคารอื่นใด

ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของ Uniform Commercial Code หรือ U.C.C. ของสหรัฐอเมริกาได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องลักษณะของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนได้ไว้เหมือนกับบทบัญญัติของ U.C.P. ที่ยอมรับหลัก non-transferability principle มาตรา 5-116 ของ U.C.C. ได้บัญญัติไว้ว่า

"สิทธิในการสั่งจ่ายเงินตามเครดิตนั้น อาจโอนได้ก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นได้ระบุไว้โดยชัดเจนว่า "transferable" หรือ "assignable" *

กล่าวโดยสรุป นักนิติศาสตร์ยังคงมีความเห็นโต้แย้งกันว่าในทางทฤษฎีแล้ว เลตเตอร์ออฟเครดิตในลักษณะเช่นใดจึงจะโอนให้บุคคลภายนอกได้ ฝ่ายแรกเห็นว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโดยทั่วไปไม่อาจโอนได้ เว้นแต่ปรากฏคำว่า "โอนได้" ในเครดิตนั้นตามหลัก free-transferability principle ฝ่ายที่สองเห็นว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตควรโอนให้กันได้เสมอ ๆ เว้นแต่จะมีข้อกำหนดห้ามโอนระบุไว้ในเครดิตนั้นตามหลัก non-transferability ฝ่ายที่สามเห็นว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนหรือไม่ต้องพิจารณาจากสัญญาซื้อขายซึ่งเป็นสัญญามูลแห่งหนึ่งเท่านั้นว่า อนุญาตให้ผู้ขายโอนเครดิตให้บุคคลภายนอกเข้ามาปฏิบัติหน้าที่แทนผู้ขายหรือไม่ เหตุผลของฝ่ายแรกดูจะมีเหตุผลน่าฟังที่สุด เพราะเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ออกให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะนั้นย่อมแสดงถึงความประสงค์ของผู้ขอเปิดเครดิต (ผู้ซื้อ) และธนาคารผู้เปิดเครดิตที่ต้องการให้บุคคลที่ระบุชื่อไว้เท่านั้นที่จะมีสิทธิได้รับประโยชน์ที่มีอยู่ในเครดิต โดยการยื่นเอกสารต่าง ๆ ที่เครดิตต้องการต่อธนาคาร ประกอบกับผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตย่อมมีความไว้วางใจในความซื่อสัตย์สุจริตของผู้รับประโยชน์ตามเครดิต ในการยื่นเอกสารต่อธนาคาร และเชื่อว่าเอกสารที่ส่งมานั้นจะไม่ใช่เอกสารที่ผู้รับประโยชน์ปลอมขึ้น ด้วยเหตุนี้ ผู้รับประโยชน์ตามเครดิตจึงไม่ควรจะมีสิทธิขอโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอก ซึ่งผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่รู้จักและไม่เคยให้ความไว้วางใจในความซื่อสัตย์สุจริตมาก่อน

* U.C.C. Article 5-116 Transfer and Assignment

(1) The right to draw under a credit can be transferred or assigned only when the credit is expressly designated as "transferable" or "assignable"

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตได้ให้ความยินยอมต่อการโอนไว้แล้ว เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นก็ควรจะโอนให้บุคคลภายนอกเข้ามาถือเอาประโยชน์แทนผู้รับประโยชน์คนเดิมได้ เพราะถือได้ว่าผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ได้จำกัดความไว้วางใจในความซื่อสัตย์สุจริตของผู้ยื่นเอกสารไว้ให้เฉพาะแก่ผู้รับประโยชน์ที่ระบุชื่อไว้ในเครดิตเท่านั้น ความยินยอมของผู้ขายและของธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นควรระบุไว้ในเครดิตเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความแน่นอนในการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต และเพื่อให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึงสถานะของเครดิตนั้น ๆ ว่าโอนได้หรือไม่ คำว่า "โอนได้" ("transferable" หรือ "assignable") ที่ปรากฏอยู่ในเครดิตย่อมเป็นการเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงความยินยอมของผู้ซื้อและของธนาคารผู้เปิดเครดิตแล้ว และเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของ U.C.P. แล้ว จะเห็นได้ว่ามีหลักเกณฑ์เดียวกับที่กล่าวมาแล้วทุกประการ

3.1.2 ข้อห้ามมิให้ใช้คำอื่น ๆ แทนหรือร่วมกับคำว่า "transferable"

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 3.1.1 ข้างต้นว่า U.C.P. ยอมรับหลัก non-transferability principle ที่ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นไม่อาจโอนได้ เว้นแต่จะปรากฏความยินยอมโดยชัดแจ้งในการโอนเครดิตนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่ออยู่ว่าจะใช้คำอะไรที่จะแสดงให้เห็นถึงความยินยอมในการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตดังกล่าว คำตอบของปัญหานี้ จะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง 3 ประการคือ

ประการแรก เลตเตอร์ออฟเครดิตมักถูกใช้เพื่อการชำระราคาตามสัญญาซื้อขายระหว่างประเทศ ดังนั้นข้อความที่จะใช้แสดงถึงความยินยอมต่อการโอนของผู้ซื้อและธนาคารผู้โอนจะต้องชัดเจนและมีความหมายในตัวของมันเองว่า ผู้ขายมีสิทธิที่จะขอโอนเครดิตที่เขาได้รับมาได้ นอกจากนี้ ข้อความหรือคำที่จะใช้แทนความยินยอมนั้นจะต้องเป็นคำที่เป็นที่เข้าใจได้โดยง่ายในระหว่างคู่กรณีที่เกี่ยวข้องกับการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้ขาย, ธนาคารของผู้ขาย, ธนาคารผู้ติดต่อหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องใด ๆ ในประเทศของผู้ขายเข้าใจข้อความหรือคำที่ใช้ผิดไปจากความมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งอาจมีพื้นฐานความเข้าใจ และการใช้ภาษาที่แตกต่างจากบุคคลในประเทศของผู้ขาย ทั้งนี้ เนื่องจากบุคคลสองฝ่ายที่อยู่คนละประเทศกัน ย่อมต้องประสบกับปัญหาในการสื่อความหมายซึ่งกันและกันอันเนื่องมาจากต่างฝ่ายต่างก็มีความเข้าใจและคุ้นเคยในภาษาที่ใช้สื่อสารแตกต่างกัน

ประการที่สอง การใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตจะต้องเกี่ยวพันกับการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ ดังนั้นเพื่อมิให้เสียค่าใช้จ่ายในการสื่อสารจำนวนมาก และเพื่อความสะดวกและรวดเร็ว, ข้อความหรือคำที่จะใช้แทนความยินยอมต่อการโอนนั้นจะต้องสั้นและกระชับรัด แต่มีความชัดเจนในตัวเอง ข้อความที่ยาวเกินไปย่อมไม่เหมาะสม

ประการที่สาม การโอนประโยชน์ในเลตเตอร์ออฟเครดิตมีอยู่ด้วยกัน 4 วิธีดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่สองคือ (1) การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต (2) การโอนสิทธิที่จะได้รับเงินตามเครดิต (3) การโอนตัวแลกเงินตามเครดิต และ (4) การเปิดเครดิตหนุนเครดิต ดังนั้น คำที่จะใช้จึงต้องแสดงให้เห็นว่าเป็นความยินยอมต่อการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตตามวิธีแรกเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงการโอนตามวิธีอื่น ๆ ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุคำว่า "โอนได้" (Transferable หรือ Assignable) เช่นนี้แล้วปัญหาในการทำความเข้าใจย่อมเกิดขึ้นว่า คำว่า "โอนได้" นี้หมายถึงการโอนวิธีใดในสี่วิธีดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การโอนตัวแลกเงินตามเครดิต และการเปิดเครดิตหนุนเครดิตนั้นไม่น่าจะก่อให้เกิดปัญหาในการทำความเข้าใจคำว่า "โอนได้" มากนัก เพราะการโอน 2 วิธีนี้ไม่เกี่ยวกับการโอนประโยชน์ในเลตเตอร์ออฟเครดิตโดยตรง* ประกอบกับการโอนตัวแลกเงินนั้น มีคำเฉพาะที่ใช้กันอยู่ทั่วไปแล้วคือ คำว่า "Negotiation" (การชာสลด) หรือ "Indorsement" (การสลักหลัง) ส่วนการเปิดเครดิตหนุนเครดิตนั้นเป็นการเปิดเครดิตอีกฉบับหนึ่งต่างหากจากเครดิตเดิม และไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ คำว่า "โอนได้" จึงไม่อาจตีความว่าหมายถึงความยินยอมต่อการเปิดเครดิตหนุนเครดิตได้เลย แต่คำว่า "โอนได้" มักจะก่อให้เกิดความสับสนว่าจะหมายถึงการโอนเครดิตตามวิธีแรก หรือการโอนสิทธิที่จะได้รับเงินตามวิธีที่สอง

ในระบบกฎหมายต่าง ๆ ทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นระบบคอมมอนลอว์ หรือซีวิลลอว์ มักจะมีความสับสนของการใช้คำว่า "Transferable" และ "Assignable" เพื่อสื่อความหมายของการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตที่แตกต่างจากการโอนสิทธิในการรับเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิต ในประเทศสหรัฐอเมริกาความสับสนของการใช้คำทั้งสองนี้ยังมีปรากฏอยู่ในบทบัญญัติของ U.C.C. ที่ว่าด้วยการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต มาตรา 5-116(1) ของ U.C.C. บังคับให้เลตเตอร์ออฟเครดิตที่อาจโอนได้นั้นต้องระบุโดยชัดแจ้งว่า "transferable" หรือ "assignable" ** Official Code Comment ประกอบมาตรานี้ยังได้กล่าวไว้ว่า "เนื่องจากมีความสับสนทางความคิดเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "assignment" และ "transfer" จึงทำให้

* โปรดดูรายละเอียดในบทที่ 2 หัวข้อ 2.4

** มาตรา 5-116(1) ของ U.C.C. นั้นเกี่ยวกับการโอนสิทธิที่จะสั่งจ่ายตัวแลกเงินเอาจาก ธนาคารตามเลตเตอร์ออฟเครดิต (Right to Draw Under the Credit) ซึ่งก็คือการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตตามความหมายของมาตรา 54 ของ U.C.P. นั้นเอง

กฎหมายในเรื่องนี้ (U.C.C) ยังไม่แน่นอนและสับสนตามไปด้วย"⁴³ นักนิติศาสตร์ชาวอเมริกันท่านหนึ่ง⁴⁴ ได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้ว่า "ผู้ร่าง U.C.C ยังคงสับสนกับคำทั้ง 2 คำนี้อยู่ และใช้คำทั้งสองในลักษณะที่แทนกันได้" และเขาได้กล่าวเสริมว่า⁴⁵ "ความสับสนในการใช้คำทั้งสองยังมีเห็นอยู่ในปัจจุบัน แม้แต่ศาลที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องเลตเตอร์ออฟเครดิตอย่างศาล Southern District of New York ก็ยังมีความสับสนเช่นกัน"* นอกจากนี้ตัวบทกฎหมายของ U.C.C และคำพิพากษาของศาลสหรัฐแล้วตำราและบทความทางกฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ยังใช้คำทั้งสองอย่าง สับสนจนแทบจะมีลักษณะแทนกันได้ด้วย**

บทบัญญัติของ U.C.P ฉบับแรก ๆ ก็ยังใช้คำทั้งสองอย่างสับสนเช่นกัน ดังจะเห็นได้จาก U.C.P (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1951) ที่ใช้คำว่า "transferable" และ

⁴³Ronald A. Anderson, Anderson on the Uniform Commercial Code (New York : The Lawyers Co-operative Publishing Co., 1971), p.428.

⁴⁴James E. Byrne, "Letters of Credit," The Business Lawyers 43(August 1988) : 1391.

⁴⁵Ibid, p.1393.

*รายละเอียดโปรดดูคดี United Bank V. Citibank No.85-Cir-5636 (S. D.N.Y.Dec 9, 1987) quoted in Byrne, Letters of Credit, pp.1392-1393.

**ดังจะเห็นได้จากบทความของ McGowan, Assignability of Documentary Credits, pp.666-686 ; McCurdy, Commercial Letters of Credit, pp.715-742. ; Ufford, Transfer and Assignment of Letters of Credit, pp.263-294 ; Mead, Documentary Credits, pp.297-312. และจากตำรากฎหมายของ Dolan, The Law of Letters of Credit, pp.10-1 to 10-23. ส่วนในประเทศแคนาดาโปรดดู Sarna, Letters of Credit, pp.7-8 to 7-13.

"assignable" ในลักษณะที่เสมือนหนึ่งว่าคำทั้งสองนี้มีความหมายเดียวกันและใช้แทนกันได้* ในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของ U.C.P ฉบับต่อ ๆ มา สภาหอการค้านานาชาติเห็นว่า คำว่า "transferable" เป็นคำที่เหมาะสม คำว่า "assignable" ในการให้ความหมายการโอน เลตเตอร์ออฟเครดิต⁴⁶ ดังนั้น U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1962, 1974 และ 1983 (ฉบับปัจจุบัน) จึงได้ใช้คำว่า "transferable" เพียงคำเดียวในการให้ความหมายเกี่ยวกับการโอน เลตเตอร์ออฟเครดิต และห้ามมิให้ใช้คำอื่น ๆ แทน หรือประกอบคำว่า "transferable"^{**} ส่วนคำว่า "assignable" นั้น U.C.P ได้ใช้เพื่อสื่อความหมายที่เกี่ยวกับการโอนสิทธิที่จะได้รับ เงินตามเครดิตโดยแยกบัญญัติไว้เป็นอีกมาตราหนึ่งต่างหากถัดจากบทบัญญัติว่าด้วยการโอนเลตเตอร์ ออฟเครดิต^{***}

นอกจากคำว่า "assignable" แล้ว U.C.P ยังได้ห้ามมิให้ใช้คำว่า "divisible", "fractionable" และ "transmissible" เพื่อแทนหรือประกอบคำว่า "transferable" อีกด้วย สำหรับคำว่า "divisible" และคำว่า "fractionable" นั้น ให้ความหมายในตัวเองว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น อาจถูกแบ่งแยกออกเป็นหลายส่วนและอาจ โอนส่วนต่าง ๆ นั้นให้แก่ผู้รับประโยชน์คนเดียวหรือหลายคนได้ และเนื่องจากมาตรา 54(e)

* ดังจะเห็นได้จาก มาตรา 49 วรรค 2 ของ U.C.P (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1951) ได้บัญญัติว่า

"A credit can be transferred only on the express authority of the opening bank and provided it is expressly designated as "transferable" or "assignable"

⁴⁶Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, p.113.

^{**} โปรดดูรายละเอียดใน มาตรา 46 วรรคสอง ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1962, มาตรา 46 (d) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 และมาตรา 54(b) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 (ฉบับปัจจุบัน)

^{***} มาตรา 47 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 และมาตรา 55 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 (ฉบับปัจจุบัน)

ของ U.C.P ก็ได้ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์ในการแบ่งแยกและโอนเครดิตในลักษณะนี้ได้⁴⁷ ดังนั้นในการปฏิบัติแล้วธนาคารต่าง ๆ จะไม่ระบุคำว่า "transferable" เพียงคำเดียวไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต แต่จะระบุคำว่า "divisible and transferable" หรือคำว่า "fractionable and transferable" เพื่อให้ได้ความหมายที่ดีและกระชับขึ้นตามที่ U.C.P ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์ในการแบ่งโอนเครดิต⁴⁸ แต่ถ้าคำว่า "divisible" ถูกใช้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตเพียงคำเดียว โดยไม่ได้ใช้ร่วมกับคำว่า "transferable" แล้ว ธนาคารต่าง ๆ ยังมีความเห็นที่แตกต่างกันอยู่⁴⁹ ความเห็นแรกเห็นว่า คำว่า "divisible" เพียงคำเดียวจะให้ความหมายว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นอนุญาตให้ผู้รับประโยชน์ทำการส่งสินค้าลงเรือเพียงบางส่วนได้ (Partial Shipment is Permitted) ส่วนความเห็นที่สองเห็นว่า คำว่า "divisible" ที่ถูกใช้เพียงคำเดียวเช่นนี้ย่อมหมายถึงเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นอาจถูกแบ่งโอนจำนวนเงินตามเครดิตทั้งหมดได้ แต่ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตถูกระบุว่า "transferable and divisible" และในขณะเดียวกันก็ระบุด้วยว่า ไม่อนุญาตให้ทำการส่งสินค้าลงเรือเพียงบางส่วนเช่นนั้นแล้ว ธนาคารในประเทศอังกฤษจะถือว่า คำว่า "divisible" นั้นไม่ได้ให้ความหมายใด ๆ แก่เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นเลย⁵⁰

ส่วนคำว่า "transmissible" ก็ก่อให้เกิดความสับสนในความหมายเช่นกัน⁵¹ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า คำว่า "transmissible" นี้มีความหมายเหมือนกับคำว่า "transferable" แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ระบุคำว่า "transmissible" ไว้จะให้ความหมายว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะมีสิทธิโดยอัตโนมัติในการโอนเครดิตนั้นไปยังผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศ

⁴⁷Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credit, p.163. และ Jack, Documentary Credits, p.213.

⁴⁸Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credit, p.163. และ Jack, Documentary Credits, p.213.

⁴⁹H.O.Nash, "Transferable Credits", Journal of Institute of Bankers 123(1952) : 18.

⁵⁰Ibid.

⁵¹Ibid.

สภาหอการค้านานาชาติ ได้ตระหนักถึงความจำเป็นไปได้ที่ธนาคารอาจใช้คำที่ต่างกักันดังกล่าวข้างต้นในการสื่อความหมายว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นอาจโอนได้ ดังนั้นเพื่อมิให้เกิดความสับสนระหว่างการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตและการโอนสิทธิที่จะได้รับเงินตามเครดิต U.C.P จึงได้ใช้คำว่า "Transferable" ในส่วนที่เกี่ยวกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตตามมาตรา 54 และใช้คำว่า "assignable" ในส่วนที่เกี่ยวกับการโอนสิทธิที่จะได้รับเงินตามเครดิตตามมาตรา 55 และเพื่อให้ธนาคารต่าง ๆ ทั่วโลกได้ใช้คำ ๆ เดียวในการสื่อความหมายว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นโอนได้ U.C.P จึงห้ามมิให้ใช้คำอื่น ๆ เช่น คำว่า "divisible" "fractionable" และ "transmissable" แทน หรือประกอบกับคำว่า "transferable"

3.2 เงื่อนไขของการโอน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 3.1 ข้างต้นว่า มาตรา 54 (b) ของ U.C.P. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 ได้กำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตจะโอนได้ก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า "transferable" และคำว่า "transferable" นี้ แสดงถึงความยินยอมของธนาคารผู้เปิดเครดิต และของผู้ซื้อในฐานะผู้ซื้อเปิดเครดิตที่มีต่อการขอโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตของผู้ขายซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ ด้วยเหตุนี้ ผลโดยทั่วไปของการระบุคำว่า "transferable" ก็คือเมื่อผู้ขายได้ร้องขอให้ธนาคารโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่บุคคลภายนอก ธนาคารก็ต้องโอนตามที่ผู้ขายร้องขอ เพราะธนาคารได้ให้ความยินยอมไว้แล้ว มาตรา 54(a) ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วย บทนิยามของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนได้ดูเหมือนรับรองการตีความเช่นนั้น โดยบัญญัติว่า "เครดิตที่โอนได้ คือเครดิตที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิขอให้ธนาคารที่ทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตัวแลกเงิน หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตัวแลกเงินให้ทำการโอนเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วนให้แก่บุคคลภายนอกคนเดียวหรือหลายคน (เรียกว่าผู้รับประโยชน์คนที่สอง)" ดังนั้นมาตรา 54(a) จึงเป็นบทบัญญัติที่รับรองว่าผู้ขาย "มีสิทธิ" ในการร้องขอให้ธนาคารโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง

อย่างไรก็ตาม มาตรา 54(d) ได้กำหนดให้การชำระค่าธรรมเนียมในการโอนของผู้ขายต่อธนาคารผู้โอนเป็นเงื่อนไขของการโอน โดยบัญญัติไว้ว่า "ค่าธรรมเนียมของธนาคารที่เกี่ยวกับการโอนจะต้องจ่ายโดยผู้รับประโยชน์คนแรก เว้นแต่จะได้อำนาจไว้เป็นอย่างอื่นธนาคารผู้โอนจะไม่มีหน้าที่ในการโอนจนกว่าจะได้รับการชำระค่าธรรมเนียมนั้นแล้ว" ดังนี้ จึงอาจตีความมาตรา 54(a) (b) และ (d) ประกอบกันได้ว่า เมื่อผู้ขายได้ทำตามเงื่อนไขของการโอนในเรื่องค่าธรรมเนียมแล้ว ธนาคารที่ผู้ขายมีสิทธิร้องขอย่อมต้องมีหน้าที่ในการโอน อย่างไรก็ตามการตีความเช่นนี้จะไม่สอดคล้องกับมาตรา 54(c) ที่บัญญัติไว้ว่า "ธนาคารที่ถูกร้องขอให้โอน (ธนาคารผู้โอน) ไม่ว่าจะได้ยืนยันเครดิตหรือไม่ย่อมไม่มีหน้าที่ทำการโอน เว้นแต่จะเป็นการโอนภายในขอบเขต และในลักษณะที่ธนาคารนั้นได้ยินยอมไว้โดยชัดแจ้ง" ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่าการ

ที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตยินยอมระบุว่า "transferable" ไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิต (ซึ่งจะทำให้เลตเตอร์ออฟเครดิตนี้อาจโอนได้ตามมาตรา 54(b) และผู้ขายมีสิทธิร้องขอให้ธนาคารโอนตามมาตรา 54(a) นั้น) จะถือว่าเป็นความยินยอมโดยชัดแจ้งตามที่มาตรา 54(c) ต้องการ อันจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีหน้าที่ทำการโอนตามที่ผู้ขายร้องขอหรือไม่ หรือว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นนอกจากจะต้องระบุว่า "transferable" ในเครดิตนั้นแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตยังจะต้องให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งอีกครั้งหนึ่งตามมาตรา 54(c) จึงจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นมีหน้าที่ทำการโอน และกรณีจะแตกต่างกันหรือไม่ ถ้าหากผู้ขายไม่ได้ร้องขอต่อธนาคารผู้เปิดเครดิต แต่ร้องขอต่อธนาคารผู้ติดต่อไม่ว่าจะได้ยืนยันเครดิตหรือไม่ ให้เป็นผู้ทำการโอนเครดิต

ด้วยเหตุนี้ ปัญหาในเรื่องเงื่อนไขของการโอน จึงเกิดขึ้นจากบทบัญญัติมาตรา 54 (a) (b) และ (d) ซึ่งดูเหมือนจะขัดแย้งกันเอง หลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 54(b) ที่บังคับให้เลตเตอร์ออฟเครดิตที่อาจโอนได้ต้องระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า "transferable" นั้น ดูเหมือนจะเป็นเงื่อนไขที่เคร่งครัดและไม่อาจจะละเลยได้ กล่าวคือหากเลตเตอร์ออฟเครดิตใดไม่มีคำว่า "transferable" แล้ว ผู้ขายย่อมไม่มีสิทธิร้องขอให้ธนาคารทำการโอน และธนาคารก็ย่อมไม่มีหน้าที่ทำการโอนอย่างแน่นอน แต่ถ้าเครดิตนั้นมีคำว่า "transferable" แล้ว ผู้ขายย่อมได้สิทธิในการร้องขอให้ธนาคารโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 54(a) และ (b) แต่มาตรา 54(c) บัญญัติว่าธนาคารผู้โอน (ซึ่งอาจเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต หรือธนาคารผู้ติดต่อ) ยังไม่มีหน้าที่ในการโอนตามที่ผู้ขายร้องขอ เว้นแต่ธนาคารผู้โอนจะได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งแล้ว ฉะนั้น ความไม่สอดคล้องของมาตรา 54(a) และ (c) จึงเกิดขึ้น เพราะมาตรา 54(a) บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ขายในการร้องขอ แต่มาตรา 54(c) กลับบัญญัติว่าธนาคารผู้โอนไม่มีหน้าที่ ดังนั้นปัญหาจึงเกิดขึ้นว่าความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนต่างหากตามมาตรา 54(c) เป็นเงื่อนไขอีกประการหนึ่ง นอกจากเงื่อนไขการชำระค่าธรรมเนียมในการโอนตามมาตรา 54 (d) หรือไม่ กล่าวคือ หากผู้ขายตามเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ระบุว่า "transferable" เสนอที่จะชำระค่าธรรมเนียมในการโอน และร้องขอให้ธนาคารกระทำการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตแล้ว ธนาคารนั้นจะปฏิเสธการร้องขอเช่นนั้น โดยอ้างว่า ยังไม่มีหน้าที่ในการโอนตามมาตรา 54(c) เพราะยังไม่ได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งใด ๆ ได้หรือไม่ และผู้ขายจะฟ้องร้องขอให้ศาลบังคับให้ธนาคารโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตตามที่ผู้ขายมีสิทธิร้องขอ หรือฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการปฏิเสธไม่โอนตามที่ผู้ขายร้องขอได้หรือไม่ ปัญหาในเรื่องนี้ย่อมมีความสำคัญ เพราะหากธนาคารอาจปฏิเสธไม่โอนตามที่ผู้ขายร้องขอได้แล้ว การที่ผู้ขายได้เลตเตอร์ออฟเครดิตที่ระบุว่า "transferable" ย่อมไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด

ปัญหาในเรื่องนี้ต้องแยกพิจารณาออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกต้องพิจารณาก่อนว่า ตามบทบัญญัติของ U.C.P นี้ธนาคารใดเป็นธนาคารผู้โอนที่ผู้ขายมีสิทธิร้องขอ ถ้าหากผู้ขายร้องขอ

ต่อธนาคารที่ไม่อาจเป็นธนาคารผู้โอนแล้ว ผู้ขายย่อมไม่มีสิทธิฟ้องบังคับให้โอนหรือเรียกค่าเสียหายจากการปฏิเสธไม่โอนจากธนาคารนั้นได้ เนื่องจากผู้ขายร้องขอผิดธนาคาร ขั้นตอนที่สองเมื่อทราบว่าธนาคารใดเป็นธนาคารผู้โอนแล้ว ก็จะต้องพิจารณาต่อไปว่า ธนาคารผู้โอนที่ผู้ขายร้องขอนั้นมีหน้าที่ทำการโอน เพราะได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 54(c) แล้วหรือไม่อย่างไร

มาตรา 54 มิได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่าธนาคารใดคือธนาคารผู้โอน (Transferring Bank) ความตอนต้นของมาตรา 54(c) ที่บัญญัติไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า ธนาคารผู้โอนคือ "ธนาคารที่ถูกร้องขอให้ทำการโอน (bank requested to effect the transfer (transferring bank) ด้วบทมาตรา 54(c) ตอนต้นนี้จึงไม่ได้ช่วยให้เข้าใจได้ว่า ธนาคารผู้โอนคือธนาคารใด อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำตามมาตรา 54(a) น่าจะช่วยอธิบายความหมายของธนาคารผู้โอนได้ดีกว่า เพราะมาตรา 54(a) ให้สิทธิแก่ผู้ขายในการร้องขอให้ธนาคารทำการโอนเครดิตต่อ "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงินหรือรับรองตัว หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิสั่งชื้อลดตัว (the bank called upon to effect the payment or acceptance or any bank entitled to effect negotiation)" จากมาตรา 54(a) นี้จึงทำให้ตีความได้ว่า ธนาคารผู้โอนก็คือธนาคารผู้จ่ายเงิน (Paying Bank) หรือธนาคารผู้รับรองตัว (Accepting Bank) หรือธนาคารที่มีสิทธิรับซื้อลดตัว (Negotiating Bank) นั้นเอง การตีความเช่นนี้จะรับกับมาตรา 54(f) ที่บัญญัติให้ "ธนาคารผู้จ่ายเงิน หรือรับรองตัว หรือรับซื้อลดตัว (The Paying, Accepting or Negotiating Bank)" เป็นธนาคารผู้ทำหน้าที่ในการแจ้งให้ผู้ขายยื่นเอกสารเพื่อสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง และถ้าผู้ขายละเลยไม่ทำการยื่นเอกสารดังกล่าว ธนาคารก็มีสิทธิยื่นเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองทั้งหมดให้แก่ ธนาคารผู้เปิดเครดิตโดยไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้ขาย อย่างไรก็ตาม การตีความว่าธนาคารใดคือธนาคารผู้โอนจะต้องพิจารณาคำของตัวบทมาตรา 54(c) ที่บัญญัติว่าธนาคารผู้โอน "ไม่ว่าจะยื่นยื่นเครดิตนั้นหรือไม่" ย่อมไม่มีหน้าที่ในการโอน ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า คำว่า "ไม่ว่าจะยื่นยื่นเครดิตนั้นหรือไม่" นี้ เป็นข้อความที่มุ่งแสดงให้เห็นว่า ธนาคารผู้โอนนั้นต้องเป็นธนาคารที่อาจอยู่ในฐานะที่จะให้ค่าสินกันแก่เครดิตนั้นหรือไม่ กล่าวคือ ธนาคารผู้โอนนั้นต้องเป็นธนาคารผู้ติดต่อ (ซึ่งจะไม่รวมถึงธนาคารผู้เปิดเครดิต) หรือไม่ อย่างไร

ปัญหาที่กล่าวมาทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นเรื่องธนาคารใดเป็นธนาคารผู้โอน และธนาคารผู้

โอนมีหน้าที่ในการโอน ตามที่ผู้ขายร้องขอหรือไม่นั้น ได้รับการพิจารณาโดย Privy Council* ในคดี Bank Negara Indonesia 1946 V. Lariza (SINGAPORE), PTE. LTD.⁵² ข้อเท็จจริงในคดีมีอยู่ว่า โจทก์ (Lariza) ซึ่งเป็นบริษัทพ่อค้าคนกลางตกลงจะขายน้ำมันปาล์มให้แก่ผู้ซื้อ Bakrie Brothers (Singapore) Pte, Ltd. สัญญาซื้อขายนี้ระบุว่า การชำระเงินราคาน้ำมันปาล์มให้แก่ Lariza นั้น ต้องกระทำโดยการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ชนิดโอนได้ให้แก่โจทก์ ดังนั้น Bakrie จึงได้ติดต่อกับธนาคารจำเลย (Bank Negara) ให้ทำการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ดังกล่าว การเปิดเครดิตชนิดโอนได้ดังกล่าวของธนาคารจำเลยมี Bank of Canton Ltd. เป็นธนาคารผู้แจ้งเครดิต (Advising Bank) เครดิตที่เปิดมาให้แก่โจทก์นี้ระบุว่าอยู่ภายใต้ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 และเนื่องจากโจทก์เป็นพ่อค้าคนกลาง โจทก์จึงได้ตกลงซื้อน้ำมันปาล์มจาก BAN LEE OIL MILL CO. (SINGAPORE) PTE, LTD. เพื่อที่โจทก์จะได้นำน้ำมันปาล์มนั้นมาขายต่อให้แก่ Bakrie ต่อไป สัญญาซื้อขาย (Supply Contract) ระหว่างโจทก์และ BAN LEE นี้ กำหนดให้โจทก์เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตให้แก่ BAN LEE (ผู้ขาย) ดังนั้น เมื่อโจทก์ได้รับการแจ้งถึงการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ชนิดโอนได้จาก Bank of Canton แล้ว โจทก์จึงได้ร้องขอต่อ Bank of Canton ให้ทำการโอนเครดิตให้แก่ Ban Lee แต่ Bank of Canton ได้ปฏิเสธที่จะโอน โดยอ้างว่าตนทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้แจ้งเครดิตเท่านั้น จึงไม่มีการผูกพันใด ๆ ในกระบวนการโอนตามที่โจทก์ร้องขอ โจทก์จึงได้กลับมาร้องขอต่อธนาคารจำเลยในฐานะที่เป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต แต่ธนาคารจำเลยก็ได้

*Privy Council คือคณะของผู้พิพากษาที่ทำหน้าที่เป็นศาลสูงสุดที่ตั้งอยู่ในประเทศอังกฤษ และคู่ความในประเทศในเครือจักรภพอังกฤษบางประเทศ อาจอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลสูงสุดในประเทศของตนต่อ Privy Council นี้ได้ Privy Council จะประกอบไปด้วยผู้พิพากษาในศาลสูงสุดของประเทศอังกฤษ (House of Lords) ปัจจุบันประเทศในเครือจักรภพต่าง ๆ ได้พยายามยกเลิกระบบการอุทธรณ์คดีของศาลในประเทศตนต่อ Privy Council เพื่อให้ประเทศตนมีความเป็นอิสระทางการศาลอย่างแท้จริง ดังจะเห็นได้จากประเทศมาเลเซีย ที่ Privy Council ในปี 1983 ส่วนประเทศออสเตรเลียก็ได้ยกเลิกการอุทธรณ์เช่นนี้เหมือนกันในปี 1986 ปัจจุบันประเทศนิวซีแลนด์ได้ประกาศว่าจะยกเลิกการอุทธรณ์ต่อ Privy Council เช่นกันแต่ยังอยู่ระหว่างการออกกฎหมายยกเลิก ส่วนประเทศสิงคโปร์มิได้ยกเลิกการอุทธรณ์ต่อ Privy Council ทั้งหมด แต่จำกัดเฉพาะคดีบางประเภท ที่คู่ความจะอุทธรณ์ได้ โปรดดูรายละเอียดเรื่องนี้ใน W.S. CLARKE, "The Privy Council, Politics and Precedent in Asia - Pacific Region", International And Comparative Law Quarterly 39 (October 1990): 741-756.

⁵² 2 Weekly Law Reports (1986), 374.

ปฏิเสธเช่นกัน โดยอ้างว่า โจทก์จะต้องร้องขอให้ Bank of Canton เป็นผู้ทำการโอนไม่ใช้ตน ซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต ในที่สุดก็ไม่มี การโอนเครดิตให้แก่ Ban Lee โจทก์จึงเป็นฝ่าย ผิดสัญญาและถูก Ban Lee ฟ้องเรียกค่าเสียหาย จนศาลในคดีนั้นได้มีคำพิพากษาให้โจทก์ชำระค่าเสียหายให้แก่ Ban Lee ต่อมา Bakrie ได้ตกเป็นบุคคลล้มละลาย โจทก์จึงฟ้องธนาคาร จำเลยต่อ High Court ในประเทศสิงคโปร์ เพื่อเรียกค่าเสียหายจากการที่ธนาคารจำเลยผิด หน้าที่ไม่ทำการโอนเครดิต ตามที่โจทก์ร้องขอ

ผู้พิพากษา Lai Kew Chai J. แห่งศาล High Court ได้ตัดสินยกฟ้องโจทก์ โดย ให้เหตุผลว่า

"โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องร้องธนาคารจำเลยซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต การโอนเครดิต ออฟเครดิตเกี่ยวข้องกับ การทำสัญญาฉบับใหม่ระหว่างธนาคารผู้โอนและผู้รับโอนเครดิต เนื่องจาก เลตเตอร์ออฟเครดิตฉบับใหม่ ต้องถูกเปิดให้แก่ผู้รับโอน เมื่อไม่มีข้อผูกพันในทางสัญญาบังคับให้ ธนาคารจำเลยทำการโอนเครดิตตามที่โจทก์ร้องขอมาก่อน โจทก์จึงต้องติดต่อกับ Bank of Canton ซึ่งเป็นธนาคารผู้ติดต่อ ธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีหน้าที่ใด ๆ ในการเข้าทำสัญญาฉบับใหม่ กับผู้รับโอน ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีเพียงหน้าที่ในการจ่ายเงินตามเครดิตเมื่อมีการยื่นเอกสารที่ ถูกต้องตามที่เครดิตต้องการเท่านั้น"⁵³ จากคำพิพากษาของศาล High-Court ซึ่งเป็นเพียงศาล ชั้นต้นในประเทศสิงคโปร์นี้, ศาลเห็นว่าการโอนเครดิตออฟเครดิตเป็นการก่อให้เกิดสัญญาอัน ใหม่ เป็นการผิดสัญญาใหม่ระหว่างธนาคารผู้โอนและผู้รับโอน ด้วยเหตุนี้ ธนาคารผู้โอนจึงไม่มี หน้าที่ในการเข้าทำสัญญาฉบับใหม่กับผู้ใด นอกจากนี้ ศาลยังเห็นว่า ธนาคารผู้โอนในทันทีคือ ธนาคารผู้ติดต่อเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม Lord Brandon ซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่เขียนคำพิพากษาของ Privy Council ได้วิจารณ์คำตัดสินของ Lai Kew Chai J. นี้ว่า เป็นการตัดสินที่ปราศจากการ อ้างอิงพยานหลักฐานของผู้เชี่ยวชาญในด้านทางปฏิบัติของธนาคารในเรื่องการโอนเครดิต และยัง เป็นคำตัดสินที่ไม่ได้อ้างอิงถึงหลักเกณฑ์ใด ๆ ที่บัญญัติไว้ใน U.C.P. เลข⁵⁴

ต่อมาโจทก์ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาล High Court ต่อศาลอุทธรณ์ (Court of Appeal) ของสิงคโปร์ ศาลอุทธรณ์ได้ตัดสินยกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นโดยเห็นว่าธนาคารจำเลย

⁵³ Ibid, p.377.

⁵⁴ Ibid, p.378.

มีหน้าที่ในการโอนและทำผิดหน้าที่ต่อโจทก์ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ได้อ้างอิง บทบัญญัติมาตรา 46 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

"(a) เครดิตที่โอนได้ คือ เครดิตที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิที่จะส่งต่อธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตัวแลกเงิน หรือต่อธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตัวแลกเงิน ให้ทำการโอนเครดิตนั้นทั้งหมด หรือบางส่วน ให้แก่บุคคลที่สาม (ผู้รับประโยชน์คนที่สอง) คนหนึ่งหรือหลายคน

(b) ธนาคารที่ถูกร้องขอให้ทำการโอน, ไม่ว่าจะยืนยันเครดิตนั้นหรือไม่ก็ตาม จะไม่มีหน้าที่ทำการโอนเช่นนั้น ยกเว้นแต่จะเป็นไปภายในขอบเขต และในลักษณะที่ธนาคารนั้นได้ยินยอมไว้โดยชัดแจ้ง และจนกว่าจะมีการจ่ายค่าธรรมเนียมในการโอนของธนาคารนั้น

(c) ค่าธรรมเนียมในการโอน จะต้องจ่ายโดยผู้รับประโยชน์คนแรก เว้นเสียแต่ว่าจะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(d) เครดิตจะถูกโอนได้ก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นได้ถูกระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า "transferable" โดยธนาคารผู้เปิดเครดิต คำอื่น ๆ เช่นคำว่า "divisible", "fractionable", "assignable" และ "transmissible" ไม่อาจให้ความหมายใด ๆ กับคำว่า "transferable" และไม่ควรถูกนำมาใช้

(e) เครดิตที่โอนได้ อาจโอนได้เพียงครั้งเดียว ส่วนของเครดิตที่โอนได้อาจถูกโอนให้แก่ผู้รับประโยชน์ต่างรายกันได้ (จำนวนเงินรวมทั้งโอนต้องไม่เกินไปกว่าจำนวนเงินตามเครดิต) โดยมีเงื่อนไขว่า การส่งของลงเรือบางส่วนไม่ถูกห้ามไว้ และจำนวนเงินทั้งหมดของการโอนจะถูกถือว่า เป็นการโอนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เครดิตอาจถูกโอนไปได้ก็เฉพาะตามข้อกำหนดและเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิตเท่านั้น เว้นแต่จำนวนเงินตามเครดิต, ราคาต่อหน่วยที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิต และอายุของเครดิต หรือระยะเวลาที่ต้องส่งของลงเรือที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิตอาจถูกทำให้ลดลงหรือสิ้นสุดได้

นอกจากนี้ ชื่อของผู้รับประโยชน์คนแรก อาจถูกใช้แทนที่ชื่อของผู้ขอเปิดเครดิต, แต่ถ้าต้นฉบับเครดิตกำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าชื่อของผู้ขอเปิดเครดิตจะต้องปรากฏอยู่ในเอกสารใด ๆ ยกเว้นใบกำกับสินค้าแล้ว ข้อกำหนดเช่นนั้นจะต้องได้รับการปฏิบัติตาม

(f) ผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิใช้ใบกำกับสินค้าของตน แทนใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สอง ในจำนวนเงินที่จะต้องไม่เกินจำนวนเงินรวมทั้งระบุไว้ในต้นฉบับเครดิต และราคาต่อหน่วยถ้าเครดิตได้ระบุไว้ และเมื่อผู้รับประโยชน์คนแรกได้ยื่นใบกำกับสินค้าของตนเพื่อ

การสับเปลี่ยนดังกล่าวแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกสามารถเรียกให้ธนาคารจ่ายเงินตามจำนวนเงินที่แตกต่าง, ถ้ามี, ระหว่างใบกำกับสินค้าของเขากับใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สอง เมื่อเครดิตถูกโอนไปและผู้รับประโยชน์คนแรก จะต้องยื่นใบกำกับสินค้าของตน เพื่อแลกเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สอง แต่ได้ละเลยที่จะกระทำเช่นนั้นตามที่ถูกทวงถามเป็นครั้งแรกแล้ว, ธนาคารผู้จ่ายเงิน, รับรองตัวแลกเงิน หรือรับซื้อลดตัวแลกเงินในสิทธิ์ส่ง เอกสารทั้งหมดที่ได้รับภายใต้เครดิต รวมทั้งใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สองด้วย ให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิตโดยจะไม่มีควมรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้รับประโยชน์คนแรกเลย

(g) ผู้รับประโยชน์คนแรกของเครดิตที่โอนได้ สามารถโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองที่อยู่ในประเทศเดียวกันกับตน หรือในอีกประเทศหนึ่ง เว้นแต่เครดิตจะได้อำนาจไว้โดยเฉพาะเป็นอย่างอื่น ผู้รับประโยชน์คนแรก จะมีสิทธิ์ขอให้มีการจ่ายเงิน หรือรับซื้อลดตัวแลกเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง ณ สถานที่ซึ่งเครดิตนั้นถูกโอนไป จนถึงวันที่เครดิตนั้นหมดอายุ โดยจะไม่เป็นการเสื่อมเสียต่อสิทธิของผู้รับประโยชน์คนแรก ในการสับเปลี่ยนใช้ใบกำกับสินค้ากับใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สองในเวลาต่อมา และสิทธิ์ที่จะเรียกร้องจำนวนเงินที่แตกต่าง"

ผู้พิพากษา Thean J. ซึ่งเป็นผู้เขียนคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ได้กล่าวไว้ว่าคำอุทธรณ์ในคดีนี้เกี่ยวข้องกับ การตีความตามมาตรา 46 ของ U.C.P. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 นี้โดยตรง และประเด็นแห่งคดีมีอยู่ว่า เมื่อเลตเตอร์ออฟเครดิตถูกระบุโดยเฉพาะไว้ว่า "transferable" แล้ว ธนาคารจำเลยมีหน้าที่ในการโอนตามที่โจทก์ร้องขอหรือไม่ และศาลเห็นว่าธนาคารจำเลยมีหน้าที่ในการโอนดังกล่าว ทั้งนี้ ด้วยเหตุผลสี่ประการ ประการแรก มาตรา 46(a) เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกในการร้องขอให้ธนาคารทำการโอนเครดิต ผลของมาตรา 46(a) ก็คือ คือธนาคารที่ถูกร้องขอย่อมต้องมีหน้าที่ในการโอน ในฐานะเป็นสิ่งที่ต้องควบคู่ไปกับสิทธิในการขอให้ธนาคารโอนของผู้รับประโยชน์ ประการที่สอง ธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิ์ขอให้ทำการโอน เพราะข้อความที่ว่า "ธนาคารต้องทำการจ่ายเงินหรือรับรองตัวเงิน หรือรับรองตัวแลกเงิน" (bank called upon to effect payment or acceptance) ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) นั้น รวมถึงธนาคารผู้เปิดเครดิตด้วย ประการที่สาม เนื่องจากธนาคารจำเลยโต้แย้งว่าธนาคารจำเลยไม่มีหน้าที่ทำการโอน เพราะธนาคารจำเลยยังไม่เคยให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) แต่ศาลอุทธรณ์ของสิงคโปร์เห็นว่า การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุคำว่า "transferable" ไว้ในเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นย่อมถือได้ว่าเป็นคำยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) แล้ว ประการที่สี่ การใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ย่อมไม่ก่อประโยชน์แก่ธุรกิจการค้าเลยถ้าหากธนาคารได้เปิดเครดิตที่ไม่อาจเพิกถอนได้ (irrevocable credit) และระบุคำว่า "transferable" แล้ว ธนาคารนี้ยังมีสิทธิ์การขอให้โอนเครดิตของผู้รับประโยชน์โดยอ้างว่าตนยังไม่มีหน้าที่ทำการโอนเพราะยังไม่ได้ให้ความยินยอมแต่อย่างใด

ต่อมาธนาคารจำเลยได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ของสิงคโปร์ต่อ Privy Council ข้อต่อสู้ของธนาคารจำเลยมี 2 ประเด็นคือ 1) ธนาคารผู้โอนตามบทบัญญัติของ U.C.P. นั้นไม่รวมความถึงธนาคารจำเลยซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต 2) แม้ว่าธนาคารจำเลยอาจเป็นธนาคารผู้โอน แต่ธนาคารจำเลยก็ไม่มีหน้าที่ต้องโอนตามที่โจทก์ร้องขอ เพราะธนาคารจำเลยยังมิได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b)

(1) ประเด็นแรก ธนาคารจำเลยในฐานะที่เป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต เป็นธนาคารที่โจทก์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอนหรือไม่

ธนาคารจำเลยได้ต่อสู้ประเด็นนี้ โดยอาศัยมาตรา 46(a) และ (f) แต่ Privy Council เห็นว่า มาตรา 46(b) และ (f) ต่างหากที่สนับสนุนข้อต่อสู้ของธนาคารจำเลยที่ว่าธนาคารจำเลยไม่ใช่ธนาคารผู้โอนเครดิต ดังนั้น จึงเป็นการสมควรที่จะพิจารณามาตรา 46(a) (b) และ (f) ตามที่ธนาคารจำเลยและ Privy Council ได้ให้เหตุผลไว้ดังต่อไปนี้

(i) มาตรา 46(a)

ธนาคารจำเลยโต้แย้งไว้ว่า มาตรา 46(a) ไม่ได้มุ่งหมายที่จะให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตเกี่ยวข้องกับกาโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตแต่อย่างใด แต่มาตรา 46(a) มุ่งประสงค์ให้การโอนเครดิตนั้นกระทำโดยธนาคารอื่น ๆ เช่น ธนาคารผู้ยืนยันเครดิต (ถ้ามี), ธนาคารผู้แจ้งเครดิต หรือธนาคารใด ๆ ที่ได้รับมอบหมายหรือเต็มใจจ่ายเงิน, รับรองตัวแลกเงินหรือรับซื้อลดตัวแลกเงิน ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอนตามมาตรา 46(a) ต้องเป็นธนาคารที่อยู่ในฐานะที่อาจทำหน้าที่ได้ทั้งสามประการต่อไปนี้คือ (1) เป็นธนาคารที่ทำการจ่ายเงิน (2) เป็นธนาคารที่ทำการรับรองตัวฯ และ (3) เป็นธนาคารที่มีสิทธิรับซื้อลดตัวฯ กล่าวอีกนัยหนึ่งธนาคารจำเลยต่อสู้ว่า ธนาคารผู้ทำการโอนต้องเป็นธนาคารที่สามารถทำหน้าที่ทั้งสามดังกล่าวได้ ถึงแม้ว่าธนาคารจำเลยซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต อาจทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้จ่ายเงิน หรือรับรองตัวแลกเงินได้ก็ตาม แต่ธนาคารจำเลยไม่อาจทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้รับซื้อลดตัวฯ ได้เลย เพราะธนาคารผู้เปิดเครดิตทำหน้าที่ได้เพียงธนาคารที่ต้องจ่ายเงินตามตัวฯ ที่ธนาคารยื่นรับซื้อลดไว้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ธนาคารจำเลยจึงต่อสู้ว่าตนไม่เป็นธนาคารที่โจทก์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอน

Privy Council มิได้พิจารณาข้อต่อสู้ตามมาตรา 46(a) ของธนาคารจำเลยนี้ แต่อย่างใดก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่าข้อต่อสู้ตามมาตรา 46(a) ของธนาคารจำเลยนี้ย่อมฟังไม่ขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามาตรา 46(a) มีข้อความที่แสดงให้เห็นว่า ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์อาจร้องขอให้ทำการโอนต้องเป็นธนาคารที่สามารถทำหน้าที่ในการจ่ายเงิน, รับรองตัวฯ และรับซื้อลด

ตัวๆ ทั้งสามประการนี้ทั้งหมด หากแต่มาตรา 46(a) เลือกใช้คำว่า "หรือ" ไว้โดยเฉพาะเจาะจง ดังนั้น จึงต้องให้ความหมายของบทบัญญัติ มาตรา 46(a) ว่าธนาคารใด ๆ ที่สามารถทำหน้าที่เพียงหนึ่งหน้าที่ก็เพียงพอแล้วที่จะเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอน การตีความหมายคำว่า "หรือ" ตามมาตรา 46(a) ของธนาคารจำเลยว่าหมายความว่า "และ" จึงย่อมไม่ถูกต้องและเป็นารขัดกับตัวอักษรอย่างชัดเจน

(ii) มาตรา 46(b)

ธนาคารจำเลยมิได้อ้างมาตรา 46(b) เพื่อสนับสนุนข้อต่อสู้ของตนว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่อาจเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์จะร้องขอให้ทำการโอนได้แต่อย่างใด แต่ Privy Council เห็นว่าข้อต่อสู้ของธนาคารจำเลยในประเด็นนี้มาตรา 46(b) สนับสนุนอยู่ Privy Council กล่าวไว้ว่า "ตามมาตรา 46(b) นั้นข้อความที่ว่า "ธนาคารที่ถูกเรียกให้ทำการโอนไม่ว่าธนาคารนั้นจะได้ยืนยันเครดิตนั้นหรือไม่" ด้วยเหตุนี้ ข้อความท้ายที่ว่า "ไม่ว่าธนาคารนั้นจะได้ยืนยันเครดิตนั้นหรือไม่" จึงเป็นข้อจำกัดในการให้ความหมาย "ธนาคารที่อาจถูกเรียกให้ทำการโอน" ดังนั้น ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์จะมีสิทธิร้องขอต้องเป็นธนาคารที่สามารถทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้ยืนยันเครดิตได้"⁵⁵ Privy Council จึงเห็นว่าเฉพาะธนาคารผู้ติดต่อ (ซึ่งอาจเป็นธนาคารผู้แจ้งเครดิตหรือธนาคารผู้ยืนยันเครดิต) เท่านั้น ที่จะเป็ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอน เมื่อธนาคารจำเลยเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต ดังนั้น โจทก์จึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ธนาคารจำเลยทำการโอนเครดิต

การตีความของ Privy Council ว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่อาจเป็นธนาคารผู้โอนเครดิตเช่นนั้น ไม่สอดคล้องกับความเห็นของนักนิติศาสตร์ต่าง ๆ ในตำราว่าด้วยเลตเตอร์ออฟเครดิต ตำราต่าง ๆ มักจะอธิบายกระบวนการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตว่าเกิดจากการร้องขอของผู้รับประโยชน์ต่อธนาคารผู้เปิดเครดิต เช่น Prof. Ellinger ได้อธิบายการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีสิทธิปฏิเสธคำขอโอนของผู้รับประโยชน์ เว้นแต่เมื่อมีเหตุอันสมควร ⁵⁶ Prof. Goode ได้อธิบายกระบวนการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตว่าเกี่ยวข้องกับหน้าที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นผู้โอนเครดิตทั้งหมด หรือบางส่วนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง ⁵⁷

⁵⁵ 2 Weekly Law Reports (1986), 374 at pp. 378-379.

⁵⁶ Guest, Benjamin's Sale of Goods, p.1393.

⁵⁷ Goode, Commercial Law, p.682.

Gutteridge and Megrah มีความเห็นว่า การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น โดยปกติจะเกี่ยวข้องกับธนาคารผู้ติดต่อ แต่ก็ได้หมายความว่าเฉพาะธนาคารผู้ติดต่อเท่านั้นที่จะเป็นธนาคารผู้โอนได้ เหตุที่ธนาคารผู้ติดต่อก็จะเป็นธนาคารผู้โอนเสมอๆ นั้น เนื่องจากการโอนเครดิตเป็นวิธีการหนึ่งของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตในการสนับสนุนทางการเงิน (financing of international trade) ดังนั้น เพื่อให้เกิดความสะดวกในการติดต่อและการโอนเครดิต ธนาคารผู้แจ้งเครดิต หรือธนาคารผู้ยืนยันเครดิตซึ่งเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์เป็นลูกค้าอยู่ จึงมักจะรับหน้าที่ในการโอนเครดิตแทนธนาคารผู้เปิดเครดิต ซึ่งอยู่คนละประเทศกับผู้รับประโยชน์⁵⁸

William Goodwin ได้วิจารณ์คำตัดสินของ Privy Council ตามมาตรา 46(b) นี้ว่า คำว่า "ไม่ว่าธนาคารนั้นจะยืนยันเครดิตหรือไม่" ไม่ควรถูกนำมาใช้ในการจำกัดการตีความว่าธนาคารใดจะเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอน เขาได้ให้เหตุผลว่า มาตรา 46(b) ควรถูกตีความว่าแม้แต่ธนาคารที่เป็นคู่สัญญาโดยตรงในเลตเตอร์ออฟเครดิต ด้วยเหตุที่ลูกค้ายืนยันต่อเครดิตนั้นก็ยังไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิต เว้นแต่จะได้อธิบายความยินยอมโดยชัดแจ้ง มันจะเป็นสิ่งแปลกประหลาดมากถ้า U.C.P. จะถูกร่างขึ้นมาเพื่อตัดสิทธิผู้รับประโยชน์ในการร้องขอให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตโอนเครดิต แต่กลับให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์ในการร้องขอต่อธนาคารผู้แจ้งเครดิตหรือธนาคารผู้ยืนยันเครดิตเท่านั้น⁵⁹ เขายังมีความเห็นเพิ่มเติมว่าหากมีข้อตกลงระหว่างธนาคารผู้เปิดเครดิตและผู้รับประโยชน์ว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะต้องโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอแล้ว U.C.P. ก็ไม่น่าจะห้ามมิให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้โอนเครดิตตามที่ได้ตกลงไว้เช่นนั้น⁶⁰ Prof. Jack เช่นกันที่เห็นข้อความที่ว่า "ไม่ว่าธนาคารนั้นจะยืนยันเครดิตหรือไม่" ตามมาตรา 46(b) ไม่น่าจะถูกนำมาจำกัดการตีความว่า "ธนาคารที่ถูกเรียกให้ทำการโอน" เขาเห็นว่า มาตรา 46(b) นั้นต้องถูกตีความตามตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ กล่าวคือ ธนาคารที่ถูกร้องขอไม่มีหน้าที่ในการโอนเว้นแต่จะได้อินยอมไว้โดยชัดแจ้ง โดยไม่คำนึงว่าธนาคารนั้นจะเป็นธนาคารผู้ยืนยันเครดิตหรือไม่⁶¹

⁵⁸ Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, p.101.

⁵⁹ William Godwin, Transferable Letters of Credit: Effect of Lariza, "Journal of Business Law" (January 1990) :51.

⁶⁰ Ibid.

⁶¹ Jack, Documentary Credits, p. 217.

ผู้เขียนเห็นว่า ความเห็นของนักนิติศาสตร์ดังกล่าวย่อมถูกต้องแล้วคำว่า "ไม่ว่าธนาคารนั้นจะได้ยื่นอินเครดิตนั้นหรือไม่" ไม่ควรถูกนำมาจำกัดการให้ความหมายคำว่า "ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์ไม่มีสิทธิขอให้ทำการโอน" ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เขียนเห็นว่า การพิจารณาว่าธนาคารใดจะเป็นธนาคารผู้โอนเครดิตที่ผู้รับประโยชน์ไม่มีสิทธิขอให้ทำการโอนนั้นต้องพิจารณาตามมาตรา 46(a) เป็นหลักเท่านั้น ส่วนมาตรา 46(b) นั้นเป็นเพียงบทบัญญัติที่ต้องพิจารณาคัดจากมาตรา 46(a) กล่าวคือเมื่อพิจารณาตามมาตรา 46(a) แล้วทราบว่าธนาคารใดเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์ไม่มีสิทธิขอให้โอนแล้ว จึงจะพิจารณาต่อไปตามมาตรา 46(b) ว่า ธนาคารนั้นมีหน้าที่ในการโอนหรือไม่ ทั้งนี้ เพราะมาตรา 46(a) เป็นบทบัญญัติที่กำหนดว่าธนาคารใดบ้างที่อาจเป็นธนาคารผู้โอน ส่วนมาตรา 46(b) นั้น เป็นบทบัญญัติที่กำหนดว่าธนาคารผู้โอนจะมีหน้าที่โอนเครดิตเมื่อใด

(iii) มาตรา 46 (f)

ธนาคารจำเลยได้ต่อสู้โดยอ้างมาตรา 46(f) ว่ากระบวนการของการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(f) นั้น * ไม่ได้มุ่งประสงค์ให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นธนาคารผู้โอนเครดิต แต่จะเกี่ยวกับการที่ธนาคารผู้ติดต่อทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้โอนเครดิตมาตรา 46(f) กำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าให้ธนาคารผู้ติดต่อที่เป็นธนาคารผู้จ่ายเงิน, ธนาคารผู้รับรองตัว, หรือธนาคารที่รับซื้อลดตัวฯ เท่านั้น ที่จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะธนาคารผู้โอน โดยการแจ้งให้ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นเอกสารเพื่อสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง และทำหน้าที่ส่งเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิต ดังนั้น ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับเฉพาะแต่ในขั้นตอนที่ธนาคารผู้โอนเครดิตได้ส่งเอกสารมาให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตตรวจสอบเอกสารและส่งต่อไปแก่ผู้ขอเปิดเครดิตเท่านั้น

Privy Council ดูเหมือนจะเห็นด้วยกับข้อต่อสู้ตามมาตรา 46(f) ของธนาคารจำเลย ทั้งนี้เพราะ Privy Council ได้ให้เหตุผลในเรื่องนี้ว่า "กระบวนการตามที่ระบุไว้ในมาตรา 46(f) นั้น จะใช้บังคับได้ก็เฉพาะเมื่อธนาคารผู้เปิดเครดิตฝ่ายหนึ่ง และธนาคารผู้จ่ายเงิน, ธนาคารผู้รับรองตัวฯ, หรือธนาคารผู้รับซื้อลดตัวฯ อีกฝ่ายหนึ่งนั้น มิได้เป็นธนาคาร

* มาตรา 46(f) เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิสับเปลี่ยนเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง และให้สิทธิแก่ธนาคารผู้จ่ายเงิน, รับรองตัวฯ หรือรับซื้อลดตัวฯ ยื่นเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองต่อธนาคารผู้เปิดเครดิตได้โดยไม่ต้องรับผิดชอบผู้รับประโยชน์คนแรก หากผู้รับประโยชน์คนแรกจะเลยไม่ทำการสับเปลี่ยนเอกสาร

เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ การโอนโดยธนาคารผู้เปิดเครดิตจึงเป็นสิ่งที่มาตรา 46(f) มิได้มุ่งหมายถึง" ^{๘๒}

ผู้เขียนไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของ Privy Council นี้ ทั้งนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่ามาตรา 46(f) นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะสร้างกระบวนการที่จะรับรองเจตนาของผู้รับประโยชน์ ซึ่งเป็นพ่อค้าคนกลางในการขอให้ผู้ซื้อดำเนินการเปิดเครดิตชนิดโอนได้มาให้แก่ตน เพื่อที่ตนจะได้ใช้การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต เป็นการสนับสนุนด้านการเงินของตน และเพื่อปกปิดตัวผู้ขายสินค้า (supplier) มิให้ผู้ซื้อทราบ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่มาตรา 46(f) จะต้องสร้างกระบวนการที่ธนาคารผู้ติดต่อเท่านั้น เป็นผู้รับเอกสารมาจากผู้รับประโยชน์คนที่สอง (supplier) และสับเปลี่ยนเอกสารนี้กับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนแรก เพื่อมิให้ชื่อของผู้รับประโยชน์คนที่สองปรากฏอยู่ในเอกสารที่เสนอต่อให้ธนาคารผู้ขอเปิดเครดิต ถ้าหากมาตรา 46(f) กำหนดให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นเอกสารโดยตรงต่อธนาคารผู้เปิดเครดิตแล้ว วัตถุประสงค์ในการใช้การโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อการปกปิดตัวผู้รับประโยชน์คนที่สองและกำไรของผู้รับประโยชน์คนแรกก็จะไม่บรรลุผล เพราะตามปกติธนาคารผู้เปิดเครดิตก็คือ ธนาคารที่ผู้ซื้อเป็นลูกค้านั่นเอง

ผู้เขียนเห็นว่า การพิจารณาว่าธนาคารใดคือ ธนาคารผู้โอนเครดิตตามที่บัญญัติไว้ใน U.C.P นั้น จะต้องพิจารณาจากมาตรา 46(a) เป็นหลัก เพราะมาตรา 46(a) เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์ในการขอให้ธนาคารโอนเครดิต และยังบัญญัติว่า ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์จะขอให้โอนเช่นนั้นได้ ก็คือ ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตั๋ว หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตั๋ว* ปัญหาที่ต้องพิจารณามาตรา 46(a) นี้ คงมีอยู่เพียงว่า "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตั๋ว หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตั๋ว" ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้ หมายถึงธนาคารใด ด้วยภาษาอังกฤษของมาตรา 46(a) นี้ กำหนดให้ผู้รับประโยชน์ร้องขอต่อ "to the bank called upon to effect payment or acceptance or to any bank entitled to effect negotiation" ข้อสังเกตประการแรกจากมาตรา 46(a) ^{๘๔} นี้ก็คือ มาตรา 46(a) มิได้ใช้คำว่า paying bank, accepting bank or negotiating bank แต่อย่างใด ดังนั้น จึงต้องพิจารณาคำที่มาตรา 46(a) ใช้ อย่างระมัดระวัง และสันนิษฐานในเบื้องต้นได้ว่า ธนาคารตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) นี้ต้องมีความแตกต่างจากธนาคารผู้จ่ายเงิน, ธนาคารผู้รับรองตั๋ว หรือธนาคารผู้รับซื้อลดตั๋ว ในกรณี

^{๘๒} 2 Weekly Law Reports (1986), 374, at p.380.

* โปรดดูตัวบทมาตรา 46(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 ซึ่งเทียบเคียงกับมาตรา 54(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

ทั่วไป จากตัวบทภาษาอังกฤษนี้มีคำว่า "or" ใช้อยู่ 2 แห่งคือ or ตัวแรกปรากฏอยู่ที่คำว่า bank called upon to effect payment or acceptance ส่วน or ตัวที่สองถูกใช้แบ่งระหว่าง to the bank called upon.....acceptance or to any bank entitled to effect negotiation เนื่องจาก or ตัวที่สองนี้อยู่หน้าคำว่า "to" ดังนั้น or ตัวที่สอง จึงเป็นคำที่ใช้แบ่งธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิขอให้โอนออกเป็น 2 ประเภทคือ ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตัว (the bank called upon to effect payment or acceptance) ประเภทหนึ่ง และธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตัว (any bank entitled to effect negotiation) อีกประเภทหนึ่ง

(1) ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตัวแลกเงิน

ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนประเภทแรกนั้น ตัวบทภาษาอังกฤษใช้คำว่า ใช้คำว่า "the" อยู่ข้างหน้า* ดังนั้น จึงต้องตีความว่า มาตรา 46(a) ต้องการให้เพียงหนึ่งธนาคารเท่านั้นต้องทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้ทำการจ่ายเงินกรณีหนึ่ง หรือ ธนาคารผู้ทำการรับรองตัว อีกกรณีหนึ่ง

ก) ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน (bank called upon to effect payment)

การทำความเข้าใจความหมายของคำว่า "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน" นั้น จำต้องพิจารณาบทบัญญัติของ U.C.P. ที่ว่าด้วยภาระผูกพัน (undertaking) ของธนาคารที่มีอยู่ใน เลตเตอร์ออฟเครดิต ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ผู้รับประโยชน์ได้รับมานั้น เป็นเครดิตชนิดที่มีการจ่ายเงินเมื่อเห็น (sight payment) หรือจ่ายเงินในอนาคต (deferred payment) แล้วธนาคารผู้เปิดเครดิตมีภาระผูกพันอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้** ภาระผูกพันที่จะจ่ายเงิน (undertaking to pay) กล่าวคือ ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้จ่ายเงินโดยตรงให้แก่ผู้รับประโยชน์ หรือภาระผูกพันที่จะทำให้มีการจ่ายเงิน (undertaking that payment will be made) กล่าวคือ ธนาคารผู้เปิดเครดิตมิได้มีหน้าที่จ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์โดยตรง แต่จะแต่งตั้ง (nominate) ให้ธนาคารอื่น ซึ่งมักจะเป็นธนาคารในประเทศ

* ส่วนธนาคารประเภทที่สอง ตัวบทภาษาอังกฤษใช้คำว่า "any" bank entitled to effect negotiation

** โปรดดูมาตรา 10(a) (i) (ii) ของ U.C.P. (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983)

ของผู้รับประโยชน์ทำหน้าที่ในการจ่ายเงินแทน และธนาคารผู้เปิดเครดิตรับรองว่าจะทำให้ธนาคารที่แต่งตั้งนั้นจ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์ ถ้าธนาคารที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตแต่งตั้งนั้นไม่ยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์* ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็จะต้องรับผิดชอบผู้รับประโยชน์ตามภาระผูกพันนี้ ดังนั้น ในกรณีที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีภาระผูกพันที่จะทำให้มีการจ่ายเงินนี้ จะมีธนาคารที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับในการจ่ายเงินอยู่ 2 ธนาคาร คือ ธนาคารผู้เปิดเครดิต และธนาคารที่ได้รับการแต่งตั้ง (nominated bank) และถ้าหากเครดิตนั้นมีค้ำยันแล้ว ธนาคารผู้ให้ค้ำยันนั้นก็จะเป็นอีกธนาคารหนึ่งที่มีภาระผูกพันเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิต** และจะทำให้กระบวนการจ่ายเงินนั้นมีธนาคารที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินอยู่ 3 ธนาคาร คือธนาคารผู้เปิดเครดิต, ธนาคารที่ได้รับการแต่งตั้งให้จ่ายเงิน และธนาคารผู้ยื่นยันเครดิต

ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ธนาคารที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินเหล่านี้ ธนาคารใดจะเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอนตามความหมายของคำว่า "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน" (the bank called upon to effect payment) ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) การตีความว่ามาตรา 46(a) นี้มุ่งหมายความถึงธนาคารใดนั้นจำต้องพิจารณาตบตามตรา 46(f) ประกอบด้วย มาตรา 46(f) บัญญัติให้ธนาคารผู้จ่ายเงินหรือรับรองตัวฯ หรือรับซื้อลดตัวฯ (paying, accepting or negotiating bank) เป็นธนาคารที่ต้องแจ้งให้ผู้รับประโยชน์คนแรกทำการสืบเปลี่ยนเอกสาร และเป็นผู้ยื่นเอกสารต่อให้ธนาคารผู้เปิดเครดิต ดังนั้น ธนาคารผู้จ่ายเงิน หรือรับรองตัวฯ หรือรับซื้อลดตัวฯ ตามมาตรา 54 (f) จึงต้องเป็นธนาคารผู้โอนนั่นเอง หากพิจารณา มาตรา 46(a) คำว่า "bank called upon to effect payment" และมาตรา 46(f) คำว่า "paying bank" แล้วจะทำให้เห็นได้ว่า มาตรา 46(a) และ (b) มิได้มุ่งหมายให้ธนาคารที่มีภาระผูกพัน ที่จะทำให้มีการจ่ายเงิน (bank who undertakes that payment will be made) เป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนเครดิต แต่มาตรา 46(a) และ (b) นี้ ต้องการหมายถึง ธนาคารที่แท้จริงแล้วเป็นผู้จ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์โดยตรง ดังนั้น ในกรณีที่เครดิตนั้น มิได้แต่งตั้งให้ธนาคารอื่นใดเป็นธนาคารผู้จ่ายเงินแทนธนาคารผู้เปิดเครดิตแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิต ก็จะมีหน้าที่ในการจ่ายเงินโดยตรงให้แก่ผู้รับประโยชน์ ดังนั้น ธนาคารผู้เปิดเครดิตจึงเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนได้ แต่ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น แต่งตั้งให้ธนาคารใดเป็นธนาคารผู้จ่ายเงินแล้ว ผู้รับประโยชน์ก็จะมี

* มาตรา 11(c) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 บัญญัติว่า การแต่งตั้งของธนาคารผู้เปิดเครดิตให้ธนาคารใดทำหน้าที่จ่ายเงินนั้น ไม่ทำให้ธนาคารนั้นมีภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายเงินตามนั้น

** มาตรา 10(b) (i) (ii)

สิทธิขอต่อธนาคารนั้น ให้ทำการโอนเครดิตได้ ในกรณีหลัง ผู้รับประโยชน์จะร้องขอต่อธนาคารผู้เปิดเครดิตให้ทำการโอนเครดิตไม่ได้ ส่วนในกรณีที่เครดิตนั้นธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแล้ว ก็จะต้องตีความว่าเฉพาะธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตเท่านั้นที่เป็นธนาคารผู้จ่ายเงินโดยตรงแก่ผู้รับประโยชน์ ดังนั้น ธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิต จึงเป็นธนาคารเดียวที่ผู้รับประโยชน์จะมีสิทธิขอให้โอนเครดิต แต่ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิต หรือธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตแต่งตั้งให้ธนาคารอื่นเป็นธนาคารผู้จ่ายเงินแล้ว ผู้รับประโยชน์ก็จะมีสิทธิร้องขอให้โอนต่อธนาคารที่ได้รับการแต่งตั้งนั้นเท่านั้น จะร้องขอให้โอนต่อธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตไม่ได้

การตีความว่า ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนเครดิตนั้น ต้องเป็นธนาคารที่ทำหน้าที่จ่ายเงินที่แท้จริงดังกล่าวนี้ ยังมีเหตุผลสนับสนุนในตัวเอง ทั้งนี้ เพราะว่าธนาคารที่จ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์โดยตรง ย่อมเป็นธนาคารแรกที่รับเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์ยื่นมาเพื่อส่งต่อให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิต หากกฎหมายให้ธนาคารผู้จ่ายเงินนี้เป็นธนาคารผู้จัดการในเรื่องการโอนเครดิตแล้วก็จะทำให้การควบคุม และตรวจสอบการโอนเครดิต ตลอดจนจำนวนเงินที่จะโอนไปนั้น ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง ประกอบกับธนาคารผู้จ่ายเงินมักจะเป็นธนาคารที่ตั้งอยู่ในประเทศของผู้รับประโยชน์ ธนาคารผู้จ่ายเงิน จึงย่อมเป็นธนาคารที่รู้จักข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศของผู้รับประโยชน์ได้ดีกว่าธนาคารผู้เปิดเครดิต

ข) ธนาคารที่ต้องทำการรับรองตัวแลกเงิน (bank called upon to effect acceptance)

การพิจารณาว่า ธนาคารใดเป็นธนาคารที่ต้องทำการรับรองตัวแลกเงิน ตามมาตรา 46(a) นั้น ย่อมไม่มีปัญหาเหมือนกับกรณีของธนาคารผู้ต้องทำการจ่ายเงินดังกล่าวข้างต้นในข้อ ก) เพราะธนาคารที่ต้องทำการรับรองตัวแลกเงิน ย่อมชัดเจนอยู่ในตัวเองว่ามีอยู่ธนาคารเดียว ตามที่ระบุไว้ในเครดิต กล่าวคือ เลตเตอร์ออฟเครดิตระบุให้ผู้รับประโยชน์ยื่นตัวแลกเงินสั่งจ่ายเงินออกจากธนาคารใดแล้ว ธนาคารนั้นย่อมเป็นธนาคารผู้ทำการรับรองตัวแลกเงินนั่นเอง ด้วยเหตุนี้ธนาคารผู้ต้องทำการรับรองตัวแลกเงิน จึงอาจเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต หรือธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิต หรือธนาคารผู้ติดต่อใด ๆ ก็ได้ ตามที่บัญญัติไว้ในเครดิต การตีความเช่นนี้ก็ยังมีเหตุผลในตัวเองเช่นเดิม กล่าวคือธนาคารผู้ต้องทำการรับรองตัวแลกเงินมักจะเป็นธนาคารแรกที่รับเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์ยื่นมาพร้อมตัวแลกเงิน ดังนั้น ธนาคารผู้รับรองตัวแลกเงิน จึงควรเป็นธนาคารผู้ทำหน้าที่โอนเครดิต ถ้าเครดิตนั้นระบุให้ผู้รับประโยชน์สั่งจ่ายตัวแลกเงินออกจากธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตแล้ว ธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตก็จะ เป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนเครดิต แต่ถ้าเครดิตที่มีคำยื่นยื่นนั้นระบุให้ผู้รับประโยชน์สั่งจ่ายตัวแลกเงินออกจากธนาคารผู้เปิดเครดิต เช่นธนาคารผู้เปิดเครดิตก็จะ เป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิขอให้ทำการโอน ในกรณีหลังนี้ ผู้รับประโยชน์จะไม่มีสิทธิร้องขอต่อธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิต แต่ธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิตจะต้องประสบ

กับความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้น เพราะธนาคารผู้ยื่นเครดิตต้องจัดการกับการยื่นเอกสารของผู้รับประโยชน์ และตัดสินใจว่าเอกสารที่ส่งมานั้น ถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในเครดิตหรือไม่ แต่กลับมิได้เป็นธนาคารผู้เกี่ยวข้องกับ การขอโอนเครดิตแต่อย่างใด ดังนั้นเพื่อมิให้เกิดความยุ่งยากเช่นนั้น ธนาคารผู้ยื่นเครดิตจึงควรเรียกร้องให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตเปิดเครดิตที่บังคับให้ผู้รับประโยชน์ส่งจ่ายตัวแลกเปลี่ยนออกจากธนาคารผู้ยื่นเครดิตเท่านั้น

(2) ธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยน (any bank entitled to effect negotiation)

ตัวบทมาตรา 46(a) ใช้คำว่า "ธนาคารใด ๆ" (any bank) ดังนั้น จึงต้องตีความว่า ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนเครดิตประเภทนี้ อาจมีได้มากกว่าหนึ่งธนาคาร

ธนาคารจะมีสิทธิรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์ ก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นเป็นเครดิตชนิด negotiation credit ใน negotiation credit อาจระบุชื่อธนาคารหนึ่ง หรือหลายธนาคารให้ทำหน้าที่ในการรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยน* ดังนั้น ธนาคารที่ระบุชื่อไว้ในเครดิตเช่นนั้น จึงเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิขอให้โอนเครดิตตามที่มาตรา 46(a) บัญญัติไว้แต่ negotiation credit บางฉบับอาจไม่ระบุชื่อของธนาคารใดโดยเฉพาะเจาะจง ว่าเป็นธนาคารผู้มีสิทธิรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยน แต่จะระบุให้สิทธิ์แก่ธนาคารใด ๆ ที่เต็มใจเข้ารับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์ ดังนั้นธนาคารใด ๆ ก็ตามที่เต็มใจจะรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์ก็ย่อมเป็นธนาคารผู้ทำการโอนได้

กล่าวโดยสรุปในเรื่องของธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิขอให้ทำการโอนนี้ ผู้เขียนเห็นว่าจะต้องพิจารณาตามมาตรา 46(a) ตามถ้อยคำที่ว่า "bank called upon to effect payment or acceptance or any bank entitled to effect negotiation" ธนาคารผู้เปิดเครดิต ก็อาจเป็นธนาคารผู้โอนเครดิตได้ หากธนาคารผู้เปิดเครดิต เป็นธนาคารผู้จ่ายเงินโดยตรงให้แก่ผู้รับประโยชน์ หรือเป็นธนาคารผู้รับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนตามเครดิตธนาคารอื่น ๆ ก็อาจเป็นธนาคารผู้โอนเครดิตตามที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา 46(a) นี้ได้เช่นกัน ถ้าหากธนาคารผู้ติดต่อนั้น (อาจเป็นธนาคารผู้แจ้งเครดิต หรือธนาคารผู้ยื่นยื่นเครดิต) เป็นธนาคารผู้จ่ายเงินโดยตรงให้แก่ผู้รับประโยชน์ หรือเป็นธนาคารผู้รับรองตัวแลกเปลี่ยน หรือเป็นธนาคารผู้มี

* การที่เครดิตระบุชื่อธนาคารใดเป็นธนาคารผู้รับซื้อลดเครดิตนั้น มิได้หมายความว่าธนาคารที่ถูกระบุชื่อ หรือที่ได้รับการแต่งตั้งเช่นนั้นจะมีหน้าที่ในการรับซื้อลดตัวฯ โปรดดู มาตรา 11(c) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

สิทธิรับซื้อลดตัวแลกเงินตามที่ระบุไว้ในเครดิต ส่วนในกรณี negotiation credit นั้น มิได้ระบุชื่อธนาคารใดโดยเฉพาะให้มีสิทธิรับซื้อลดตัวแล้ว ธนาคารใด ๆ ที่เต็มใจจะรับซื้อลดตัว แลกเงินนั้น ย่อมเป็นธนาคารผู้โอนเครดิตที่ผู้รับประโยชน์อาจร้องขอให้ทำการโอนเครดิตได้ เช่น นี้จะเห็นได้ว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็อาจเป็นธนาคารผู้โอนเครดิตได้ ทั้งนี้ต้องพิจารณาเป็น กรณี ๆ ไป ดังนั้น ผู้เขียนจึงไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของ Privy Council ที่ว่าธนาคารผู้เปิด เครดิตไม่อาจเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนเครดิตตามมาตรา 46 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974

อย่างไรก็ตาม เมื่อทราบว่าธนาคารใดเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอน เครดิตแล้ว ก็จึงต้องพิจารณาต่อไปอีกว่า ธนาคารนั้นมีหน้าที่ตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอหรือไม่ ดังจะได้วิเคราะห์ตามข้อต่อสู้ในประเด็นที่สองของคดีที่ Privy Council ได้ตัดสินไว้

(2) ประเด็นที่สอง ธนาคารจำเลยในฐานะที่เป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต มีหน้าที่ต้อง โอนเครดิตตามที่โจทก์ (ผู้รับประโยชน์) ร้องขอหรือไม่

ธนาคารจำเลยต่อสู้ในประเด็นนี้ว่า แม้ว่าธนาคารผู้เปิดเครดิต อาจจะเกี่ยวข้องกับ การโอนเครดิตก็ตาม แต่เมื่อธนาคารผู้ตัดต่อไม่มีหน้าที่ต้องโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) แล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิต ก็ย่อมไม่มีหน้าที่ต้องโอนตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 46(b) นี้ด้วย เว้นเสียแต่ว่าจะได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอน การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ใน เครดิตว่า "transferable" อันเป็นลักษณะของเครดิตที่โอนได้ตามมาตรา 46(d) นั้นไม่อาจ ถือได้ว่าเป็นความยินยอมล่วงหน้าของธนาคาร ผู้เปิดเครดิตต่อการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b)

เนื่องจาก Privy Council เห็นด้วยกับข้อต่อสู้ประเด็นแรกของธนาคารจำเลยว่า ธนาคารจำเลย ซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ใช่ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์ (โจทก์) มีสิทธิร้องขอ ให้โอนเครดิตได้ ดังนั้น Privy Council ก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณาข้อต่อสู้ตามประเด็นที่สองของ ธนาคารจำเลยนี้ อย่างไรก็ตาม Privy Council ตั้งข้อสงวน (reservation) ในการ วินิจฉัยประเด็นข้อแรกไว้ว่า เป็นการตัดสินตามตัวบทบัญญัติของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 มาตรา 46 เท่านั้น และมีได้พิจารณาพยานหลักฐานของพยานผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านทางปฏิบัติของ ธนาคารเลย เนื่องจากศาลชั้นต้นในประเทศสิงคโปร์ มิได้เรียกพยานหลักฐานเช่นนี้ มาสืบประ กอบคำวินิจฉัย⁶³ Privy Council จึงเห็นว่าในกรณีเช่นนี้ จึงเป็นการสมควรที่จะสันนิษฐานไว้

⁶³ 2 Weekly Law Reports 1986, 374, at p.380.

ก่อนว่าข้อต่อสู้ในประเด็นแรกของธนาคารจำเลยนั้นไม่ถูกต้อง เพื่อที่จะได้วินิจฉัยข้อต่อสู้ในประเด็นที่สองของธนาคารจำเลย กล่าวคือ ให้อธิบายว่าธนาคารผู้โอนเครดิตนั้นรวมถึงธนาคารผู้เปิดเครดิตด้วย เพื่อที่จะได้วินิจฉัยในประเด็นที่สองต่อไปว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นมีหน้าที่จะต้องโอนเครดิตตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอหรือไม่

เมื่อได้วิเคราะห์บทบัญญัติของ U.C.P แล้ว Privy Council ก็ตัดสินตามข้อต่อสู้ของธนาคารจำเลยที่ว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีหน้าที่โอนเครดิตแต่อย่างใด Privy Council ให้เหตุผลไว้พอสรุปได้ 3 ประการด้วยกัน ประการแรก การวินิจฉัยประเด็นข้อที่สองนี้ Privy Council เห็นว่าจำต้องตีความมาตรา 46(a) และ (b) ที่ขัดแย้งกัน ถ้าอนุมาตรา (a) นี้ ถูกบัญญัติไว้เพียงอนุมาตราเดียวเช่นนี้แล้ว ก็จะต้องตีความว่า สิทธิของผู้รับประโยชน์ในการสั่งให้ธนาคารทำการโอน จะต้องได้รับการปฏิบัติตามโดยธนาคารนั้น แต่เนื่องจากอนุมาตรา(a) มิได้มีอยู่เพียงอนุมาตราเดียว แต่ตามด้วยอนุมาตรา(b) ดังนั้น จึงต้องอ่านอนุมาตรา(a) และ (b) ของมาตรา 46 นี้ร่วมกัน ตามมาตรา 46(a) ธนาคารที่ถูกเรียกให้โอนเครดิตไม่มีหน้าที่ในการโอน เว้นแต่จะเป็นการขอให้โอนเครดิตภายในขอบเขต และในลักษณะที่ธนาคารนั้นได้ยินยอมไว้ โดยชัดแจ้ง Privy Council เห็นว่า มาตรา 46(b) เป็นบทบัญญัติที่ปฏิเสธสิทธิของผู้รับประโยชน์ที่จะได้รับการปฏิบัติตามจากธนาคารตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) ด้วยเหตุนี้ ธนาคารที่ถูกผู้รับประโยชน์ร้องขอจึงไม่มีหน้าที่ในการโอน เว้นแต่จะได้ให้ความยินยอมไว้โดยชัดแจ้ง นอกจากนี้ Privy Council ยังเห็นว่ามาตรา 46(b) นั้นมิได้จำกัดการใช้ไว้แต่เฉพาะธนาคารผู้ติดต่อเท่านั้น หากแต่ให้สิทธิในการปฏิเสธแก่ธนาคารใด ๆ ที่ถูกผู้รับประโยชน์ร้องขอ

ประการที่สอง Privy Council ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินของศาลอุทธรณ์ ของสิงคโปร์ ที่ตัดสินว่า การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" นั้น ย่อมถือว่าเป็นการยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการขอโอนใด ๆ ของผู้รับประโยชน์แล้ว ตามความเห็นของ Privy Council การร้องขอให้โอนตามมาตรา 46(b) นั้น ต้องเป็นการร้องขอให้โอนที่มีขอบเขต และลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะ และความยินยอมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) จึงต้องเป็นความยินยอมที่มีขอบเขต และลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย ความยินยอมเช่นนี้ไม่อาจให้ไว้อย่างกว้าง ๆ (in blank form) และไม่อาจให้ไว้ล่วงหน้า (in advance) ในอันที่จะทำให้ใช้ได้กับคำขอให้โอน ไม่ว่าในขอบเขตและลักษณะใด ๆ แต่ต้องเป็นความยินยอมที่ธนาคารนั้นให้ไว้ในภายหลังจากผู้รับประโยชน์ได้ร้องขอ ดังนั้น Privy Council จึงเห็นว่า คำว่า "transferable" นั้น ไม่อาจเป็นความยินยอมตามมาตรา 46(b) ได้

ประการที่สาม Privy Council ไม่เห็นด้วยกับเหตุผลที่ศาลอุทธรณ์ของสิงคโปร์ อ้างไว้ว่า ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีหน้าที่ในการโอนแล้ว จะมีผลเป็นการทำลายวัตถุประสงค์ของการมีเครดิตชนิดโอนได้ เพื่อการสนับสนุนทางการเงินของการค้าระหว่างประเทศ

Privy Council เห็นว่าแม้การตัดสินว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มี หน้าที่ในการโอน จะมีผลเป็นการทำลายวัตถุประสงค์และก่อให้เกิดอุปสรรคต่อธุรกิจการค้าระหว่างประเทศก็ตาม แต่การตีความของศาลอุทธรณ์ของสิงคโปร์เช่นนั้น ย่อมไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของมาตรา 46(a) และ (b) กล่าวคือ Privy Council เห็นว่าต้องยึดถือตัวบทบัญญัติของมาตรา 46(a) และ (b) เป็นสำคัญ

หลังจากที่ Privy Council ได้ตัดสินคดีนี้แล้ว นักนิติศาสตร์ต่างก็มีความเห็นทั้งในทางที่เห็นด้วยและคัดค้านคำพิพากษา

William Godwin⁶⁴ เห็นด้วยกับผลของการตัดสินนี้ที่ถือว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิต ย่อมไม่มีหน้าที่ในการโอน เว้นแต่จะได้ให้คำยินยอมโดยชัดแจ้ง และการที่ธนาคารผู้เปิดเครดิต ระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" นั้น ไม่ถือว่าเป็นความยินยอมโดยชัดแจ้ง ตามมาตรา 46(b) เขาเห็นด้วยกับ Privy Council ตัดสินที่ว่ามาตรา 46(a) และ (b) นั้นต้องอ่านร่วมกัน และเห็นว่าความยินยอมที่จะทำให้ธนาคารผู้ถูกร้องขอให้โอนมีหน้าที่ในการโอน ตามมาตรา 46(b) นั้น ต้องเป็นความยินยอมภายในขอบเขต และในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เขาไม่เห็นด้วยกับ Privy Council ที่ตีความว่า ความยินยอมนี้ต้องเกิดขึ้น "ภายหลัง" การร้องขอให้โอนเท่านั้น ทั้งนี้เพราะไม่มีข้อความใดในมาตรา 46(b) บัญญัติไว้เช่นนั้น เขาเห็นว่า ความยินยอมนี้อาจเกิดขึ้นก่อนที่จะมีการเปิดเครดิตก็ได้ แต่คำพิพากษาที่ธนาคารผู้เปิดเครดิต ระบุว่า "transferable" เพียงเท่านั้นไม่ถือว่าเป็นความยินยอมตามมาตรา 46(b) เพราะคำว่า "transferable" นี้มีผลเป็นเพียงทำให้เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นมีลักษณะที่อาจโอนได้ ตามที่ มาตรา 46(d) บังคับไว้เท่านั้น ความยินยอมตามมาตรา 46(b) ต้องกระทำขึ้นต่างหากนอกเหนือจากการที่ต้องระบุว่า "transferable" Godwin เห็นว่า แม้มาตรา 46(a) จะบัญญัติว่า ผู้รับประโยชน์มี "สิทธิ" ในการสั่งให้ธนาคารโอน แต่ก็ไม่ควรถือว่าผู้รับประโยชน์มีสิทธิโดยสมบูรณ์เช่นนั้น สิทธิของผู้รับประโยชน์ตามมาตรา 46(a) จะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อข้อกำหนดที่บังคับให้ ต้องมีคำว่า "transferable" ตามมาตรา 46(d) และความยินยอมโดยชัดแจ้งตามมาตรา 46 (b) นั้นถูกทำให้สำเร็จขึ้น ด้วยเหตุนี้ Godwin จึงเห็นว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตในคดีนี้ ยังไม่ อยู่ในสถานะที่จะโอนได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นเครดิตในคดีนี้จึงเป็นเพียงเครดิตกึ่งโอนได้ (half baked) เพราะข้อกำหนดที่ต้องมีคำว่า "transferable" นั้น สมบูรณ์แล้ว แต่ข้อกำหนดที่ต้องมีความยินยอมโดยชัดแจ้งยังไม่สมบูรณ์

⁶⁴ เรียบเรียงจาก Godwin, Transferable Letters of Credit-Effect of Lariza ; pp. 53-56.

Sarna นักนิติศาสตร์ ชาวแคนาดา ก็เห็นด้วยกับคำตัดสินของ Privy Council⁶⁵ เขาเห็นว่า ตราบิลที่ธนาคารที่ถูกร้องขอให้โอนเครดิตไม่พอใจในข้อกำหนดและเงื่อนไขของเครดิตที่จะขอโอนแล้ว ธนาคารนั้น ย่อมมีสิทธิปฏิเสธคำขอโอนได้เสมอ อย่างไรก็ตาม เขาเห็นว่า ความยินยอมในการโอนที่จะทำให้ธนาคารมีหน้าที่ตามที่ถูกร้องขอนั้น อาจเกิดขึ้นในเวลาใด ๆ ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องจำกัดไว้เฉพาะในระยะเวลาภายหลังหลังจากที่มีการขอให้โอนเครดิต การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" แล้ว ยังมีสิทธิในการปฏิเสธต่อการขอโอนของผู้รับประโยชน์อีกนั้น เขาเห็นว่า ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไรในกฎหมายเกี่ยวกับเลตเตอร์ออฟเครดิต ทั้งนี้เพราะ สิทธิในการปฏิเสธต่อการโอนเครดิตนั้น เหมือนกับสิทธิในการเพิกถอนเลตเตอร์ออฟเครดิต (revocation of the letter of credit) ในเมื่อ U.C.P. รับรองการมีเครดิตชนิดเพิกถอนได้ (revocable credit) เลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ จึงย่อมมีผลเหมือนกันเครดิตชนิดเพิกถอนได้

อย่างไรก็ตาม นักนิติศาสตร์อีกฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของ Privy Council นี้ Prof. Schmitthoff⁶⁶ เห็นว่าการที่ Privy Council อ้างว่าไม่มีพยานหลักฐานของพยานผู้เชี่ยวชาญ ในด้านทางปฏิบัติของธนาคารนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากการตีความบทบัญญัติของ U.C.P. นั้นเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลควรมีอำนาจในการตีความได้เองอยู่แล้ว และถ้าหากศาลเห็นว่า พยานหลักฐานเช่นนี้ เป็นสิ่งสำคัญในการวินิจฉัยประเด็นแรกแล้ว ศาลก็ไม่ควรวินิจฉัยประเด็นที่สอง ในทางที่เป็นผลเสียแก่โจทก์ โดยไม่อาศัยพยานหลักฐานเช่นนั้น นอกจากนี้ เขายังเห็นว่าการตีความของ Privy Council ที่ถือว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีหน้าที่ต่อการโอนนั้น จะทำให้เกิดปัญหาในการใช้เครดิตชนิดโอนได้อย่างมาก เพราะเครดิตนั้นจะโอนได้หรือไม่ได้ จะขึ้นอยู่กับอำเภอใจของธนาคารผู้เปิดเครดิต หรือธนาคารใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง และสิ่งนี้จะทำให้เกิดความไม่แน่นอนในการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ด้วยเหตุนี้ Prof. Schmitthoff จึงเชื่อว่าธนาคาร ตลอดจนผู้ซื้อและผู้ขายในทางการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต คงจะไม่นำเอาหลักในคำพิพากษาของ Privy Council นี้ไปใช้ในทางปฏิบัติ

อีกประการหนึ่ง Prof. Schmitthoff ยังมีความเห็นว่า มาตรา 46(b) ที่บัญญัติว่าธนาคารผู้ถูกร้องขอให้โอนไม่ว่าจะยืนยันเครดิตหรือไม่นั้น ไม่มีหน้าที่ในการโอนเงินวันแต่จะได้

⁶⁵ เรียบเรียงจาก Sarna, Letters of Credit : The Law and Current Practice, pp. 7-12 to 7-13.

⁶⁶ เรียบเรียงจาก Clive M. Schmitthoff, "The Transferable Credits", Journal of Business Law 7 (January 1988): 53-54.

ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งไว้เป็นแบบบัญญัติที่ให้สิทธิในการปฏิเสธ แก่เฉพาะธนาคารผู้ติดต่อที่อยู่ในฐานะที่อาจยืนยันหรือไม่ยืนยันเครดิตเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ธนาคารผู้เปิดเครดิตที่ถูกร้องขอให้โอน จึงต้องมีหน้าที่ในการโอนเสมอ^{๖๗} นอกจากนี้ เขายังไม่เห็นด้วยในหลักการที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) ที่ให้สิทธิในการปฏิเสธการขอโอนแก่ธนาคารผู้ยืนยันเครดิต เขาเห็นว่าในเมื่อธนาคารผู้ยืนยันเครดิตมีการผูกพันตามเครดิตเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิต กฎหมายในเรื่องนี้ จึงควรกำหนดให้ธนาคารผู้ยืนยันเครดิต มีหน้าที่ในการโอนเครดิตเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิต^{๖๘}

Ventris^{๖๙} นักนิติศาสตร์อีกท่านหนึ่งที่เห็นว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตที่ระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" นั้น ไม่อาจปฏิเสธการขอโอนเครดิตของผู้รับประโยชน์ได้ แต่ธนาคารผู้เปิดเครดิต อาจระบุเงื่อนไขใด ๆ ที่เกี่ยวกับการโอนเครดิตไว้ก็ได้ แต่ต้องระบุเงื่อนไขเช่นนี้ไว้โดยชัดแจ้งในเลตเตอร์ออฟเครดิต ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตไม่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการโอนเครดิตแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตย่อมต้องถูกปิดปาก (estoppel) มิให้ปฏิเสธต่อคำขอโอนของผู้รับประโยชน์ ดังนั้น ตามความเห็นของ Ventris แล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีหน้าที่ในการโอนตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอ เว้นเสียแต่ว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้กำหนดเงื่อนไขของการโอนไว้ในเครดิต และผู้รับประโยชน์ได้ร้องขอให้ธนาคารทำการโอนผิดไปจากเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิต

Prof. Goode^{๗๐} มีความเห็นคล้าย ๆ กับ Ventris เขาเห็นว่า ตัวยก U.C.P ภาษาฝรั่งเศส ในมาตรา 46(b) นี้ มีความชัดเจนกว่าตัวยกฉบับภาษาอังกฤษ มาตรา 46 (b) ของ U.C.P ฉบับภาษาฝรั่งเศส บัญญัติไว้ว่า "คำสั่งให้ธนาคารโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น ไม่

^{๖๗} ความเห็นปรากฏอยู่ใน Clive M. Schmitthoff, "Is Transferable Credit Transferable", Journal of Business Law 5 (1986): 65.

^{๖๘} Ibid.

^{๖๙} F.M Ventris, "Banker's Documentary Credits : A Transferable Credit", Journal of Business Law 7 (1988) : 53.

^{๗๐} เรียบเรียงจาก R.M. Goode "Reflections of Letters of Credit : Legal Nature of a Transferable Credit", Journal of Business Law (1981): 151-2.

ผูกพันธนาคารให้ต้องทำเช่นนั้น เว้นแต่จะเป็นการโอนภายในข้อจำกัด (limits) และตามขั้นตอน (procedures) ที่ได้ระบุไว้ก่อนนั้น (previously prescribed) " Prof. Goode อ้างว่า ตามบทบัญญัตินี้ ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะปฏิเสธการขอโอนเครดิตของผู้รับประโยชน์ได้ก็ต่อเมื่อบริษัทผู้เปิดเครดิตได้ระบุข้อจำกัด และขั้นตอนของการโอนไว้ก่อนหน้าที่จะมีคำขอให้โอนของผู้รับประโยชน์ ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิตมิได้ระบุข้อจำกัด และขั้นตอนของการโอนอย่างหนึ่งอย่างใดไว้โดยเฉพาะก่อนที่ผู้รับประโยชน์จะร้องขอแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็จะมีหน้าที่ในการโอน และไม่อาจปฏิเสธ ไม่ว่าจะด้วยเหตุใด ๆ ก็ตาม

Gutteridge and Megrah⁷¹ มีความเห็นที่ขัดแย้งกับคำตัดสินของ Privy Council เขาเห็นว่าถ้ากฎหมายยอมรับว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีหน้าที่ต้องโอนตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอแล้ว สิ่งนี้จะนำไปสู่ความไม่แน่นอน และจะเป็นการทำลายการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตเนื่องจากกฎหมายยอมให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตสามารถกระทำการพิทักษ์สิทธิ์ที่มีอยู่ในเครดิตชนิดโอนได้ เขาให้เหตุผลในเรื่องนี้ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตที่มีคำว่า "transferable" นั้นต้องถือว่าเป็นการให้อำนาจแก่ผู้รับประโยชน์ที่จะขอให้มีการโอนเครดิตได้ ดังนั้น คำขอโอนเครดิตของผู้รับประโยชน์จึงไม่ควรผูกพันธนาคารผู้เปิดเครดิตปฏิเสธได้ แต่ถ้าธนาคารที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอให้โอนเครดิตนั้น เป็นธนาคารผู้ติดต่อซึ่งทำหน้าที่เพียงการแจ้งเครดิตให้ผู้รับประโยชน์ทราบแล้ว ธนาคารนั้นก็จะมีหน้าที่ต้องโอน เพราะธนาคารผู้ติดต่อไม่มีภาระผูกพันในการชำระเงินตามเลตเตอร์ออฟเครดิตแต่อย่างใด แต่ถ้าธนาคารนั้นเป็นธนาคารผู้ยื่นเงินเครดิตแล้ว ก็ควรจะมีส่วนเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิต ซึ่งต้องทำการโอนเครดิตตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอ

ดังที่กล่าวข้างต้นนี้ นักนิติศาสตร์มีความเห็นทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของ Privy Council นอกจากนี้ ยังมีอีกความแห่งหนึ่งที่แตกต่างจากความเห็นดังกล่าวข้างต้น Prof. Ellinger⁷² มีความเห็นว่า ธนาคารที่ถูกผู้รับประโยชน์ร้องขอนั้นไม่ควรจะมีหน้าที่ต้องโอนตามนั้น แต่ธนาคารนั้นต้องมีเหตุผลอันสมควร (reasonable grounds) ในการจะปฏิเสธคำขอโอนนั้นได้ เขาเห็นด้วยกับ Privy Council ที่ตัดสินว่าการที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" นั้นไม่อาจถือได้ว่าเป็นความยินยอมโดยชัดแจ้งตามมาตรา 46 (b) อันจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีหน้าที่ต้องโอน ข้อความตามมาตรา 46(b) นั้น แสดง

⁷¹ เรียบเรียงจาก Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, pp.101-103.

⁷² Guest, Benjamin's Sale of Goods, p.1392.

ให้เห็นว่ามาตรา 46(b) มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ธนาคารผู้ถูกร้องขอ มีดุลยพินิจอย่างกว้างขวาง ในการปฏิเสธคำขอโอนของผู้รับประโยชน์ สิทธิในการปฏิเสธของธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นคล้าย ๆ กับสิทธิในการวีโต้ (veto) กล่าวคือ ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีสิทธิในการปฏิเสธได้เองโดยลำพัง แต่อย่างไรก็ตาม เขาเห็นว่าการปฏิเสธเช่นนี้ต้องมีพื้นฐานอยู่บนเหตุอันสมควรด้วย

ผู้เขียนมีความเห็นในเรื่องนี้แตกต่างไปจากคำตัดสินของ Privy Council และความเห็นของนักนิติศาสตร์ทั้งหลายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ทั้งนี้เพราะการพิจารณา ปัญหาว่าธนาคารหนึ่งธนาคารใด จะมีหน้าที่โอนเครดิตตามผู้รับประโยชน์ร้องขอหรือไม่นั้น ผู้เขียนเห็นว่า จะต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไปว่าธนาคารที่ถูกร้องขอนั้นเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิตหรือธนาคารอื่น ๆ และต้องพิจารณาปัญหานี้แยกออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรก ต้องพิจารณาก่อนว่า ธนาคารที่ถูกร้องขอนั้น เป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) หรือไม่ หลังจากนั้นจึงจะพิจารณาในขั้นตอนที่สองต่อไปว่า ธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอตามมาตรา 46(a) นั้น ได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนตามมาตรา 46(b) หรือไม่ เหตุที่ต้องแยกพิจารณาออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้ ก็เพราะมาตรา 46(a) บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์ในการร้องขอต่อธนาคารบางธนาคารเท่านั้น ส่วนมาตรา 46(b) เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับหน้าที่ของธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอ ถ้าผู้รับประโยชน์มิได้ร้องขอต่อธนาคารที่ตนมีสิทธิตามมาตรา 46(a) แล้วธนาคารนั้นก็ย่อมไม่มีหน้าที่ในการโอน และไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามมาตรา 46(b) อีก

ในขั้นตอนแรก ต้องพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 46(a) ที่ใช้คำว่า "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตั๋วแลกเงิน หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตั๋วแลกเงิน" (the bank called upon to effect payment or acceptance or any bank entitled to effect negotiation) ดังที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์การตีความข้อความนี้ไว้แล้วข้างต้นว่า ในบางกรณีธนาคารผู้เปิดเครดิตก็อาจเป็นธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตั๋วแลกเงิน แต่ในบางกรณีธนาคารผู้เปิดเครดิตก็มิได้เป็นธนาคารผู้ทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตั๋วแลกเงิน แต่ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้มอบหมาย หรือแต่งตั้งให้ธนาคารอื่นทำการแทนในกรณีหลังนี้ ธนาคารที่ได้รับมอบหมาย หรือแต่งตั้งดังกล่าวก็จะเป็นธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตั๋วแลกเงิน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) และผู้รับประโยชน์ย่อมไม่มีสิทธิร้องขอให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตทำการโอนเครดิตได้ ส่วนธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตั๋วแลกเงินนั้น ได้แก่ ธนาคารที่เครดิตชนิด negotiation credit ได้ระบุชื่อให้เป็นธนาคารผู้ทำการรับซื้อลดตั๋วแลกเงิน หรือได้แก่ธนาคารใด ๆ ที่เต็มใจรับซื้อลดตั๋วแลกเงินหาก negotiation credit ให้อำนาจแก่ธนาคารใด ๆ ก็ได้ที่จะเข้ารับซื้อลดตั๋วแลกเงิน ดังนั้น ใน negotiation credit ผู้รับประโยชน์ย่อมไม่มีสิทธิร้องขอให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตทำการโอนเครดิตได้ เพราะธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่อาจเป็นธนาคารผู้รับซื้อลดตั๋วแลกเงินได้ แต่ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นธนาคารผู้จ่ายเงิน หรือธนาคารผู้รับรองตั๋วใน negotiation credit แล้ว ผู้รับประโยชน์ก็ย่อมมีสิทธิร้องขอ

ให้โอนได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่าในเลตเตอร์ออฟเครดิตฉบับหนึ่ง ๆ นั้นมิได้หมายความว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตจะเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอนตามมาตรา 46(a) ได้เสมอไป ดังนั้น จึงต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไปว่าในเครดิตนั้น ๆ มีธนาคารใดบ้างเป็น "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงิน หรือรับรองตัวฯ หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตัวฯ" ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) ฉะนั้น ผู้เขียนจึงไม่เห็นด้วยกับ Privy Council และนักนิติศาสตร์บางท่านที่ไม่ได้แยกพิจารณาธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอนตามมาตรา 46(a) เป็นกรณี ๆ ไป อย่างไรก็ตาม จากข้อเท็จจริงในคดีที่ Privy Council ได้ตัดสินนั้น ธนาคารจำเลยได้เปิดเครดิตที่มีการจ่ายเงินเมื่อเห็น (sight payment) และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าธนาคารจำเลยได้มอบหมาย หรือแต่งตั้งให้ธนาคารอื่นใดทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้จ่ายเงิน หรือรับรองตัวฯ ดังนั้น ธนาคารจำเลย จึงเป็นธนาคารที่โจทก์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอนตามมาตรา 46(a)

ขั้นตอนที่สอง เมื่อทราบว่าเป็นธนาคารใดเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอตามมาตรา 46(a) แล้ว ก็จำเป็นต้องพิจารณาอีกว่า ธนาคารนั้นได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) หรือไม่ ข้อความที่ต้องพิจารณาตามมาตรา 46(b) ก็คือ "ธนาคาร.....ไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิต เว้นแต่จะเป็นการโอนภายในขอบเขตและในลักษณะที่ธนาคารนั้นได้ยินยอมไว้โดยชัดแจ้ง" จากข้อความนี้ ทำให้ต้องตีความว่า ถ้าธนาคารที่ถูกร้องขอได้ให้ความยินยอมไว้โดยชัดแจ้งภายในขอบเขต และในลักษณะของการโอนเช่นใดแล้ว ธนาคารนั้นก็จะมีหน้าที่ต้องโอนเครดิตก็เฉพาะแต่ภายในขอบเขต และในลักษณะของการโอนเช่นนั้นเท่านั้น ธนาคารย่อมมีสิทธิปฏิเสธคำขอโอนเครดิตที่นอกเหนือขอบเขตและลักษณะของการโอนที่ธนาคารได้ยินยอมไว้ ปัญหาว่าธนาคารใดได้ให้ความยินยอมภายในขอบเขตและในลักษณะของการโอน อย่างไรก็ดีหรือไม่นั้นต้องแยกพิจารณาออกเป็น 2 กรณีคือ กรณีแรก เป็นกรณีที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นธนาคารที่ถูกร้องขอ และกรณีที่สองเป็นกรณีที่ธนาคารอื่น ๆ นอกจากธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นธนาคารที่ถูกร้องขอ

ในกรณีที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นธนาคารที่ถูกร้องขอนั้น ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิตได้ให้ความยินยอม หรือทำความตกลงกับผู้รับประโยชน์ในเรื่องการโอนเครดิตไว้เช่นใดธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ต้องมีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามนั้น แต่ถ้าหากไม่มีความยินยอม หรือข้อตกลงโดยเฉพาะดังกล่าวแล้วจะถือได้หรือไม่ว่า การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุว่าเป็น "transferable" นั้น นอกจากจะทำให้เครดิตนั้นมีความสัมพันธ์ที่อาจโอนตามมาตรา 46(d) ได้บัญญัติไว้แล้วยังเป็นความยินยอมที่จะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิต มีหน้าที่ทำการโอนตามมาตรา 46(b) ด้วย Privy Council ได้ตัดสินไว้ว่า การที่ธนาคารจำเลย ซึ่งเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ในเครดิตว่าเป็น "transferable" นั้น ไม่ถือว่าเป็นความยินยอมตามมาตรา 46(b) เพราะความยินยอมตามมาตรา 46(b) นี้ต้องเป็นความยินยอมภายในขอบเขต หรือในเงื่อนไขข้ออย่างใดอย่างหนึ่งโดย

เฉพาะ และไม่อาจเป็นความยินยอมล่วงหน้าได้ แต่ต้องเป็นความยินยอมที่เกิดขึ้นภายหลังคำขอให้โอนเครดิตของผู้รับประโยชน์ ผู้เขียนไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของ Privy Council เช่นนี้ แต่ผู้เขียนเห็นว่าหน้าที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ว่า "transferable" ย่อมแสดงว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตย่อมผูกพันตนเองที่จะทำการโอนเครดิต จึงถือได้ว่าเป็นความยินยอมโดยชัดแจ้งตามมาตรา 46(b) อันทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีหน้าที่ต้องโอนเครดิตเมื่อผู้รับประโยชน์ร้องขอความยินยอมที่ก่อนมานได้จากคำว่า "transferable" นี้ มิได้ให้ผลเป็นความยินยอมต่อการโอนใด ๆ ในขอบเขตและในลักษณะใด ๆ ตามแต่ใจที่ผู้รับประโยชน์จะพึงประสงค์ หากแต่เป็นความยินยอมที่มีข้อจำกัดอยู่เฉพาะต่อการขอโอนเครดิตที่มีขอบเขต และลักษณะตามที่ U.C.P กำหนดไว้ ขอบเขตและลักษณะของการโอนที่ U.C.P กำหนดไว้นั้น ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา 46(e) (f) (g) นั้นเอง กล่าวคือ อาจเป็นการโอนเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วน หรืออาจเป็นการแบ่งโอนเครดิตให้กับผู้รับประโยชน์หลายคน* หรืออาจเป็นการโอนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศ หากเครดิตไม่ได้บัญญัติห้ามไว้** และข้อกำหนดหรือเงื่อนไขในเครดิตที่ขอโอนนั้นต้องเหมือนกับที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิต เว้นแต่ในเรื่องจำนวนเงินตามเครดิต, ราคาต่อหน่วยอาจลดลง นอกจากนี้วันหมดอายุของเครดิต, วันสุดท้ายที่ต้องส่งสินค้าลงเรือ และวันสุดท้ายที่ต้องยื่นเอกสารให้ธนาคาร อาจเร็วขึ้นกว่าที่ระบุไว้ต้นฉบับเครดิตก็ได้*** ดังนั้น ถ้าหากคำขอที่ผู้รับประโยชน์ร้องต่อธนาคารผู้เปิดเครดิตมีขอบเขตและลักษณะของการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46 (e), (f), (g) แล้วธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ต้องโอนตามนั้น แต่ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะไม่มีหน้าที่ต้องทำการโอนถ้าผู้รับประโยชน์ขอให้ธนาคารโอนเครดิตที่นอกเหนือไปจากขอบเขตและลักษณะที่มาตรา 46(e), (f), (g) บัญญัติไว้ เช่น ผู้รับประโยชน์ขอให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตทำการโอนเครดิตในลักษณะที่เป็นการโอนสองต่อ † หรือผู้รับประโยชน์กำหนดเงื่อนไขและข้อกำหนดในเครดิตที่โอนไปแตกต่างจากที่ระบุไว้ในต้นฉบับเครดิต ในกรณีเช่นนี้ ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีสิทธิปฏิเสธไม่โอนเครดิตตามที่ร้องขอได้ การตีความของผู้เขียนเช่นนี้ จึงแตกต่างจากการตัดสินของ Privy Council ที่เห็นว่าหน้าที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" นั้น ไม่อาจถือว่าเป็นความยินยอมที่มีขอบเขตและลักษณะของการโอนอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b)

* มาตรา 46(e)

** มาตรา 46(g)

*** มาตรา 46(e) ตอนท้าย

† มาตรา 46(e) บังคับให้การโอนเครดิตนั้น อาจทำได้เพียงครั้งเดียว

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังเห็นว่า ความยินยอมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) นั้น อาจเป็นความยินยอมล่วงหน้าก็ได้ มาตรา 46(b) มิได้บัญญัติบังคับให้เฉพาะแต่ความยินยอมที่เกิดขึ้นภายหลังจากการขอโอนเครดิตเท่านั้น ที่จะมีผลให้ธนาคารผู้ให้คำยินยอมมีหน้าที่ต้องโอน และไม่มีเหตุผลที่กฎหมายจะห้ามมิให้ถือเอาความยินยอมล่วงหน้าจากผู้ให้คำยินยอม ในทางตรงกันข้าม การที่ผู้รับประโยชน์และธนาคารผู้จะทำการโอนเครดิตจะทำความตกลงในเรื่องการโอนเครดิตไว้ล่วงหน้าก่อนที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตมาให้แก่ผู้รับประโยชน์ หรือก่อนที่ผู้รับประโยชน์จะร้องขอให้โอนนั้น น่าจะเป็นสิ่งที่กฎหมายหรือ U.C.P ควรสนับสนุนและบังคับตาม เพราะในทางการค้าระหว่างประเทศนั้น ผู้ขายซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ มักจะทำความตกลงไว้ล่วงหน้ากับธนาคารผู้เปิดเครดิต หรือธนาคารผู้ยืนยันเครดิตก่อนที่จะขอให้ธนาคารนั้นโอนเครดิต

ส่วนในกรณีที่สองที่ธนาคารอื่นนอกจากธนาคารผู้เปิดเครดิต เป็นธนาคารที่ถูกร้องขอให้ทำการโอนนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ธนาคารนั้นย่อมไม่มีหน้าที่ต้องโอนตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 46(b) ข้อความตามมาตรา 46(b) ที่ว่า "ไม่ว่าธนาคารนั้นจะได้ยืนยันเครดิตหรือไม่" ย่อมแสดงโดยชัดแจ้งว่า ธนาคารผู้ติดต่อ ย่อมได้รับประโยชน์จากมาตรา 46(b) นี้ได้โดยตรง ถ้าหากธนาคารที่ถูกร้องขอไม่ได้ให้ความยินยอมต่อการโอนเช่นใดไว้ก่อนแล้ว ธนาคารนั้นก็จะมีหน้าที่ต้องโอนตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอ เนื่องจากคำว่า "transferable" ตามเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นถูกระบุโดยธนาคารผู้เปิดเครดิต และถือว่าเป็นความยินยอมของธนาคารผู้เปิดเครดิตด้วย ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า คำว่า "transferable" นี้จะถือว่าเป็นความยินยอมของธนาคารผู้ติดต่ออื่น ๆ ด้วยหรือไม่ Gutteridge and Megrah ได้ให้ความเห็นในเรื่องนี้ว่า เมื่อธนาคารผู้ติดต่อรู้ว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตเปิดเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้รับประโยชน์แล้ว ยังยอมแจ้งการเปิดเครดิตเช่นนั้นให้ผู้รับประโยชน์ทราบแล้ว ก็อาจถือได้ว่าธนาคารผู้ติดต่อยินยอมผูกพันตนเอง ที่จะต้องโอนเครดิตเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิต⁷³ ผู้เขียนเห็นว่าความเห็นของนักนิติศาสตร์ทั้งสองนี้ไม่น่าจะถูกต้อง เพราะแม้ว่าจะถือว่า ธนาคารผู้แจ้งเครดิตชนิดโอนได้ให้แก่ผู้รับประโยชน์ทราบนั้น ได้ยินยอมต่อการโอนโดยปริยายเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ตาม แต่มาตรา 46(b) บังคับว่า ความยินยอมที่จะผูกพันธนาคารให้ทำหน้าที่ในการโอนตามที่ถูกร้องขอนั้น จะต้องเป็นความยินยอมโดยชัดแจ้ง ไม่ใช่ความยินยอมโดยปริยาย นอกจากนี้ ความเห็นย่อมจะขัดกับการตีความของคณะกรรมการด้านการธนาคารของสหภาพการค้านานาชาติที่เห็นว่าบทบัญญัติเรื่องการโอนเครดิตตามที่มิอยู่ใน U.C.P นั้น มิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้ธนาคารผู้แจ้งเครดิตต้องมีหน้าที่ในการโอนโดย

⁷³Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, p.105-106.

ปราศจากความยินยอม⁷⁴ อีกประการหนึ่ง การตีความของ Guteridge and Megrah นั้น เหมือนจะละเลยมิได้คำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ธนาคารผู้ติดต่อกับธนาคารที่โอนเครดิตนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นธนาคารผู้แจ้งเครดิตเสมอไป แต่อาจเป็นธนาคารผู้มิชอบรับซื้อเช็คตัวแลกเงินหรือธนาคารผู้รับรองการจ่ายเงิน ตามที่เครดิตนั้นระบุไว้ก็ได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่า ธนาคารอื่น ๆ นอกจากธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามที่ถูกร้องขอ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมโดยชัดแจ้งไว้ แต่ถ้าธนาคารนั้น ๆ ได้ให้ความยินยอมในเรื่องการโอนเครดิตไว้ภายในขอบเขตและลักษณะเช่นใด ธนาคารนั้นก็มิมีหน้าที่ต้องโอนเท่าที่ได้ให้ความยินยอมไว้นั้น

ประเด็นที่สมควรพิจารณาอีกประการหนึ่งคือ ธนาคารที่ไม่เคยให้ความยินยอมต่อการโอนมาก่อนนั้น จำต้องมีเหตุผลอันสมควรจึงจะมีสิทธิในการปฏิเสธคำขอให้โอนของผู้รับประโยชน์ได้หรือไม่* ผู้เขียนเห็นว่า การตีความโดยจำกัดการใช้สิทธิในการปฏิเสธ เช่นนี้ไว้เฉพาะแต่ในกรณีที่ธนาคารผู้โอนมีเหตุผลอันสมควรนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า มาตรา 46 และมาตราอื่น ๆ ใน U.C.P มิได้บัญญัติไว้เช่นนั้นเลย การตีความดังกล่าวจึงเป็นการตีความนอกเหนือไปจากที่ตัวอักษรบัญญัติไว้ และไม่อาจถือได้ว่า U.C.P มีเจตนารมณ์จำกัดการใช้สิทธิปฏิเสธไว้เฉพาะกรณีมีเหตุผลอันสมควร นอกจากนี้ U.C.P ยังมีการแก้ไขเพิ่มเติมอยู่เสมอ ๆ ถ้าผู้ร่าง U.C.P ประสงค์จะจำกัดการใช้สิทธิปฏิเสธไว้เช่นนั้นแล้ว U.C.P ก็คงจะได้บัญญัติไว้เช่นนั้นโดยชัดแจ้งแล้ว และการจำกัดความการใช้สิทธิในการปฏิเสธของธนาคารผู้โอนอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลอันสมควรนี้ ยังจะก่อให้เกิดความไม่แน่นอน และข้อพิพาทขึ้นได้ว่า ในกรณีนั้น ๆ ธนาคารมีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ วัตถุประสงค์ของการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต ในฐานะเป็นเครื่องมือในการชำระราคาตามสัญญาซื้อขายระหว่างประเทศ ประการหนึ่งก็เพื่อให้เกิดความแน่นอนในกระบวนการชำระเงินเช่นนี้ ถ้าการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตต้องผูกอยู่กับการวินิจฉัยในทางอัตตะวิสัย (subjective) ว่ากรณีนั้น ๆ มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่แล้ว ความแน่นอนดังกล่าวก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย

โดยสรุป ผู้เขียนเห็นว่า การพิจารณาว่าธนาคารหนึ่งธนาคารใดมีหน้าที่จะต้องโอนเครดิตตามที่ถูกร้องขอหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาออกเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกต้องพิจารณา

⁷⁴Decisions (1975-1978) of the ICC Banking Commission, ICC Brochure No.371, p.93.

*Ellinger เป็นผู้ตีความมาตรา 46(b) ในลักษณะนี้ โปรดดูรายละเอียด ในเชิงอรรถที่ 72 ข้างต้น

ว่าธนาคารที่ถูกร้องขอนั้นเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอตามความหมายที่มาตรา 46(a) บัญญัติไว้หรือไม่ ขั้นตอนที่สองจะต้องพิจารณาต่อไปอีกว่าธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอนั้นได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนไว้หรือไม่ ในกรณีที่ธนาคารที่ถูกร้องขอนั้นเป็นธนาคารผู้เปิดเครดิต ผู้เขียนเห็นว่า การที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้ระบุไว้ในเครดิตว่า "transferable" นั้น ถือว่าเป็นความยินยอมอันทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิต มีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 46(b) แล้ว แต่ความยินยอมที่อนุมานจากคำว่า "transferable" นี้เป็นเพียงความยินยอมต่อการโอนเครดิตที่มีขอบเขต และลักษณะของการโอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(e) (f) และ (g) ดังนั้น ผู้เขียนจึงไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของ Privy Council ที่ถือว่า ธนาคารผู้เปิดเครดิตยังมีได้ให้ความยินยอมใด ๆ ต่อการโอนเครดิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) เลย ส่วนในกรณีที่ธนาคารอื่น ๆ นอกจากธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นถูกร้องขอให้โอนเครดิต ผู้เขียนเห็นว่า ธนาคารอื่น ๆ ยังไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามนั้น คำว่า "transferable" ที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุไว้ไม่ผูกพันธนาคารอื่น ๆ ให้ต้องทำการโอนเหมือนกับที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีหน้าที่อยู่ แต่ถ้าธนาคารที่ถูกร้องขอนั้นได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งไว้ต่างหากแล้ว ธนาคารนั้นก็จะมีหน้าที่ในการโอนเครดิตความยินยอมโดยชัดแจ้งตามมาตรา 46(b) นั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นความยินยอมที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้รับประโยชน์ได้ร้องขอ ดังที่ Privy Council ได้ตีความไว้ ผู้เขียนเห็นว่า ความยินยอมหรือข้อตกลงที่ธนาคารใดให้ไว้ก่อนมีการร้องขอให้โอน ย่อมมีผลทำให้ธนาคารนั้นมีหน้าที่โอนเครดิตตามที่มาตรา 46(b) บัญญัติไว้ ส่วนในกรณีที่ธนาคารอื่น ๆ นอกจากธนาคารผู้เปิดเครดิตยังไม่ได้ให้ความยินยอมต่อการโอนใด ๆ ตามมาตรา 46(b) แล้ว ธนาคารนั้นย่อมไม่มีหน้าที่ในการโอนตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอแม้ว่าธนาคารที่ถูกร้องขอนั้น จะเป็นธนาคารผู้ยืนยันเครดิตก็ตาม ดังนั้น ตามหลักที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) ธนาคารผู้ยืนยันเครดิตก็จะไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอ ผลทางกฎหมายเช่นนี้จะจะเป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับพันธะผูกพันของธนาคารผู้ยืนยันเครดิตที่อยู่ในเลตเตอร์ออฟเครดิต เหตุผลที่ผู้รับประโยชน์เรียกร้องให้เครดิตมีธนาคารผู้ยืนยันก็เพราะเขาต้องการหลักประกันว่าจะมีธนาคารที่มีความรับผิดชอบและทำหน้าที่เหมือน ๆ กัน เป็นธนาคารผู้เปิดเครดิตในประเทศของผู้รับประโยชน์ ถ้าธนาคารผู้เปิดเครดิตในต่างประเทศมีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามที่ร้องขอ แต่ธนาคารผู้ยืนยันเครดิตไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอแล้วก็จะก่อให้เกิดผลที่แปลกประหลาดว่าผู้รับประโยชน์ไม่อาจร้องขอให้ธนาคารผู้ยืนยันเครดิตในประเทศของตนทำการโอนได้ แต่สามารถบังคับให้ธนาคารในต่างประเทศทำการโอนเครดิตได้ ในเมื่อธนาคารผู้ยืนยันเครดิตมีความผูกพันเช่นเดียวกับธนาคารผู้เปิดเครดิต และเป็นคู่สัญญาโดยตรงกับผู้รับประโยชน์แล้ว กฎหมายในเรื่องนี้ควรจะบัญญัติให้ธนาคารผู้ยืนยันเครดิตมีหน้าที่ในการโอนเครดิตเหมือนกับธนาคารผู้เปิดเครดิต ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่า U.C.P. ควรจะได้รับการแก้ไขหลักในเรื่องนี้ให้มีผลทำให้ธนาคารผู้ยืนยันเครดิต มีหน้าที่ต้องโอนเครดิตตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอ

การวิเคราะห์ปัญหาว่า ธนาคารที่ถูกร้องขอมิมีหน้าที่ต้องโอนเครดิตหรือไม่ ตลอดจนการ

ตีความของ Privy Council และความเห็นของนักนิติศาสตร์และของผู้เขียน ดังกล่าวข้างต้น นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 แต่ในปัจจุบันสภาหอการค้านานาชาติได้ออก U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 ดังนั้น จึงสมควรพิจารณาว่า ผลของการวิเคราะห์และตีความดังกล่าวนี้ จะแตกต่างออกไปหรือไม่ หากพิจารณาตามบทบัญญัติของมาตรา 54 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

มาตรา 54(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 เป็นบทบัญญัติที่ให้คำนิยามของเครดิตที่อาจโอนได้ และบัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์ร้องขอต่อ "ธนาคารที่ต้องทำการจ่ายเงินหรือรับรองตั๋วแลกเงิน หรือธนาคารใด ๆ ที่มีสิทธิรับซื้อลดตั๋วแลกเงิน" ซึ่งใช้ถ้อยคำเช่นเดียวกับมาตรา 46(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 ดังนั้น หลักในการพิจารณาว่าธนาคารใดเป็นธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้ทำการโอน ตามมาตรา 46(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 จึงเหมือนกับที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 54(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

อย่างไรก็ตาม ข้อความในส่วนของสิทธิที่ผู้รับประโยชน์จะร้องขอให้ทำการโอนของบทบัญญัติทั้งสองนั้นแตกต่างกัน มาตรา 46(a) บัญญัติว่า ".....ผู้รับประโยชน์มีสิทธิสั่งต่อธนาคาร right to give instructions to the bank....) ส่วนมาตรา 54(a) บัญญัติว่า "... right to request to the bank....) ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า แม้มาตรา 46(a) จะบัญญัติว่าผู้รับประโยชน์มีสิทธิที่จะสั่งให้ธนาคารโอนเครดิต แต่ธนาคารที่ถูกสั่งก็มิได้มีหน้าที่ต้องทำตามคำสั่งของผู้รับประโยชน์ เว้นแต่จะได้ให้ความยินยอมไว้โดยได้แจ้งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(b) การที่มาตรา 46(a) ใช้คำว่า "สิทธิที่จะสั่ง" จึงดูจะเป็นคำที่รุนแรงเกินไป เพราะอย่างไรเสียธนาคารที่ถูกสั่งก็ยังมีหน้าที่ในการโอนอยู่ดี ด้วยเหตุนี้มาตรา 54(a) จึงได้เลือกใช้คำใหม่ ว่า "สิทธิที่จะร้องขอ" แทนคำว่า "สิทธิที่จะสั่ง" เดิม เพื่อจะได้รับการตีความตามมาตรา 54(c) ที่บัญญัติไว้ เช่นเดียวกับมาตรา 46(b) ว่า ธนาคารที่ถูกร้องขอไม่มีหน้าที่ต้องโอน เว้นแต่จะได้ให้ความยินยอมไว้โดยชัดแจ้ง ดังนั้น การใช้คำว่า "สิทธิที่จะร้องขอ" จึงดูเหมาะสมกว่าคำเดิม และถึงแม้ว่ามาตรา 54(a) จะใช้ถ้อยคำที่แตกต่างไปจากเดิมมาตรา 46(a) ก็ตาม แต่หลักการที่บัญญัติไว้ยังคงเหมือนเดิม⁷⁵ คณะกรรมการด้านการธนาคารของสภาหอการค้านานาชาติ ก็ได้ให้ความเห็นไว้ว่า เหตุที่ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 มาตรา 54(a) ใช้ถ้อยคำที่แตกต่างไปจาก

⁷⁵ Ellinger, Transfer of Documentary Credit, p.309.

เดิม ก็เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าธนาคารผู้ติดต่อไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิต เว้นแต่จะได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งตามมาตรา 54(c)⁷⁶ ดังนั้น การร้องขอ (request) ของผู้รับประโยชน์ตามมาตรา 54(a) ตาม U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 จึงต้องถูกตีความว่ามี 2 ความหมาย เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46(a) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 คือ ในความหมายอย่างแคบ ต้องตีความว่าการร้องขอนั้นให้ความหมายว่า ผู้รับการร้องขอ (ธนาคารที่ถูกร้องขอ) ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามการร้องขอนั้น ถ้าหากธนาคารนั้นยังไม่ได้ให้ความยินยอมต่อการโอน และในความหมายอย่างกว้าง คำว่า การร้องขอนั้นต้องถูกตีความว่า ให้ความหมายในเชิงบังคับ อยู่ในตัวว่า ผู้ถูกร้องขอจะต้องกระทำการตามที่ถูกร้องขอนั้น หากผู้รับคำร้องขอนั้นได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนไว้

ส่วนมาตรา 54 (c) และ (d) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 ก็ยังคงมีหลักการเหมือนกับที่มาตรา 46(b) ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974 ได้บัญญัติไว้ มาตรา 46 (b) ได้กำหนดเงื่อนไขที่จะทำให้ธนาคารที่ถูกร้องขอมิมีหน้าที่ต้องทำการโอนเครดิตไว้ 2 ประการคือ ความยินยอมโดยชัดแจ้งต่อการโอนของธนาคารที่ถูกร้องขอ ประการหนึ่ง และการชำระค่าธรรมเนียมในการโอนของผู้รับประโยชน์อีกประการหนึ่ง แต่ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 ได้แยกเงื่อนไขทั้ง 2 ประการออกไปบัญญัติไว้คนละอนุมาตรา กล่าวคือ เงื่อนไขในเรื่องความยินยอมโดยชัดแจ้งของธนาคารที่ถูกร้องขอนั้นบัญญัติไว้ในมาตรา 54(c) และเงื่อนไขในเรื่องการชำระค่าค่าธรรมเนียมการโอนของผู้รับประโยชน์ถูกบัญญัติไว้ใน มาตรา 54(d) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับเงื่อนไขของการโอนเครดิตเตอร์ออฟเครดิตตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 54 (c) และ (d) ยังคงเหมือนเดิม กล่าวคือธนาคารที่ผู้รับประโยชน์มีสิทธิร้องขอให้โอน ยังไม่มีหน้าที่ต้องโอนเครดิต เว้นแต่จะเป็นการขอโอนเครดิตภายในขอบเขตและในลักษณะที่ธนาคารนั้น ได้ยินยอมไว้โดยชัดแจ้งแล้ว

ด้วยเหตุนี้ หลักเกณฑ์ที่ได้จากการวิเคราะห์คำพิพากษาของ Privy Council ในคดีดังกล่าวข้างต้น ตลอดจนการตีความและความเห็นของนักนิติศาสตร์ต่าง ๆ และของผู้เขียนที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น จึงยังคงใช้ได้กับการโอนเครดิตเตอร์ออฟเครดิตที่อยู่ภายใต้บทบัญญัติของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

⁷⁶Decisions (1975-1978) of the I.C.C Banking Commission, ICC Brochure No. 371, p.93.

3.3 ลักษณะของการโอน

เมื่อผู้ซื้อขอให้ธนาคารในประเทศของตนเปิดเครดิตชนิดโอนได้มาให้แก่ผู้ขายแล้ว ธนาคารผู้ติดต่อบนในประเทศของผู้ขายก็จะแจ้งการเปิดเครดิตชนิดโอนได้ดังกล่าวให้ผู้ขายทราบ พร้อมทั้งแนบบแบบฟอร์มคำขอให้ธนาคารโอนเครดิตไปพร้อมกับการแจ้งเปิดเครดิตนั้น เมื่อผู้ขายจะขอให้ธนาคารโอนเครดิตให้แก่ผู้ใด ผู้ขายก็จะกรอกชื่อและที่อยู่ของผู้รับประโยชน์คนที่สอง ตลอดจนเงื่อนไขกำหนดและเงื่อนไขที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองต้องกระทำตาม บทบัญญัติมาตรา 54 ของ U.C.P ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 ได้กำหนดขอบเขตและลักษณะของการโอนที่ผู้ขายจะมีสิทธิร้องขอต่อธนาคารไว้ 3 ประการ คือ (1) การโอนนั้นอาจเป็นการโอนจำนวนเงินตามเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองคนหนึ่งหรือหลายคน (2) การโอน กระทำได้เพียงครั้งเดียว (3) ผู้รับประโยชน์คนแรกอาจขอโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศก็ได้

3.3.1 การโอนเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วน

เมื่อเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดโอนได้ ได้ถูกเปิดมาให้แก่ผู้ขายแล้ว U.C.P ให้สิทธิแก่ผู้ขายโดยอัตโนมัติที่จะขอให้ธนาคารโอนเครดิตนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ ในกรณีที่ผู้ขายโอนจำนวนเงินตามเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองทั้งหมด ผู้ขายก็จะไม่ได้รับผลกำไรใด ๆ จากการดำเนินกิจการค้าขายนั้นเลย ส่วนการโอนจำนวนเงินตามเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองเพียงบางส่วนนั้น ผู้ขายก็ยังมีประโยชน์ส่วนที่เหลืออยู่ในเครดิตนั้น และเมื่อผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ยื่นเอกสารต่าง ๆ ครบถ้วนตามที่เครดิตต้องการและผู้ขายได้ทำการเปลี่ยนเอกสารแล้ว ผู้ขายก็จะมีสิทธิขอรับเงินจากธนาคารในจำนวนเงินที่เหลือตามเครดิต เงินจำนวนนั้นก็คือ ผลกำไรของผู้ขายที่ได้ดำเนินธุรกิจในฐานะพ่อค้าคนกลางนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ผู้ขายอาจโอนจำนวนเงินตามเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองบางส่วน และเก็บส่วนที่เหลือไว้ปฏิบัติเองก็ได้⁷⁷

การโอนเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วนนั้นเป็นสิทธิของผู้ขายที่ U.C.P. ให้อำนาจไว้ ดังนั้นเครดิตที่ธนาคารผู้เปิดเครดิตเปิดมานั้นจึงไม่จำกัดระบุงถึงความยินยอมหรือการให้อำนาจในการแบ่งโอนเครดิตบางส่วนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ มาตรา 54(b) จึง

* มาตรา 54(a) และ (e)

⁷⁷ Guest, Benjamin's Sale of Goods, p.1391.; Jack, Documentary Credits, p.219.

บัญญัติห้ามมิให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตระบุคำว่า "devisible" หรือ "fractionable" (แบ่งได้) ไว้ในเครดิต

อย่างไรก็ตาม การแบ่งโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองหลายคนนั้น มาตรา 54 (e) ได้กำหนดเงื่อนไขของการใช้สิทธิเช่นนี้ไว้ 2 ประการคือ (1) จำนวนเงินที่โอนไปทั้งหมดนั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนที่ระบุไว้ในเครดิตเดิม (the aggregate not exceeding the amount of the credit) และ (2) เครดิตเดิมต้องไม่ห้ามการส่งสินค้าลงเรือเพียงบางส่วน (partial shipments are not prohibited)

เงื่อนไขประการแรกนั้น ห้ามทั้งผู้ขายมิให้ร้องขอโอนและธนาคารมิให้ทำการโอนจนเกินกว่าจำนวนเงินตามเครดิตเดิม การโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกหลายคนจนเกินจำนวนเงินตามเครดิตเดิมนั้นเกิดขึ้นได้ง่าย เพราะผู้ขายมักจะขอโอนต่อธนาคารหลาย ๆ ครั้ง และธนาคารหลงลืมไม่ระมัดระวังคอยตรวจเช็คจำนวนรวมทั้งหมด จนเกินกว่าจำนวนเงินตามเครดิตเดิม ความหลงลืมของธนาคารจนมีการโอนเกินจำนวนเงินตามเครดิตเดิมนั้นย่อมเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าหากธนาคารนั้นมีลูกค้าจำนวนมากที่ใช้บริการในการโอนเช็คหรือออพเครดิต และธนาคารนั้นไม่มีระบบการจัดเก็บเอกสารต่าง ๆ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการโอนของลูกค้าแต่ละราย ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากในการตรวจสอบจำนวนเงินมิให้เกินกว่าจำนวนเงินตามเครดิตเดิมอยู่เสมอ ๆ และความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการจัดเก็บเอกสารที่เกี่ยวข้องเช่นนี้ ธนาคารจำนวนมากในประเทศสหรัฐอเมริกาจึงมักขอให้ลูกค้าที่ประสงค์จะขอเปิดเครดิตชนิดโอนได้นั้นยื่นขอเปิดเครดิตชนิดโอนได้หลายฉบับ แทนที่จะเปิดเครดิตชนิดโอนได้เพียงฉบับเดียวแล้วมาขอแบ่งโอนเครดิตภายหลัง⁷⁸ นอกจากนี้ ธนาคารยังอาจหลีกเลี่ยงความยุ่งยากในการตรวจสอบจำนวนเงินที่ขอโอนไม่ให้เกินจำนวนเงินตามเครดิตเดิม ด้วยการขอให้ผู้ขายยื่นต้นฉบับเครดิตเดิมต่อธนาคารทุกครั้งที่ยื่นขอโอนให้ธนาคารโอนแล้วธนาคารก็จะระบุจำนวนเงินที่โอนไปแต่ละครั้งไว้ในต้นฉบับเครดิตนั้นเพื่อความสะดวกในการตรวจเช็คจำนวนเงินในคราวต่อ ๆ ไป

ส่วนเงื่อนไขประการที่สอง ที่ห้ามมิให้มีการแบ่งโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกหลายคน หากเครดิตเดิมห้ามการส่งสินค้าลงเรือเพียงบางส่วนนั้น กำหนดไว้เพื่อบังคับให้มีการแบ่งโอนเครดิตนั้นขัดกับเจตนารมณ์ของผู้ขอในฐานะผู้ขอเปิดเครดิต การแบ่งโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกหลายคนนั้นจะทำให้บุคคลภายนอกเหล่านั้นต่างคนต่างส่งสินค้าลงเรือและส่งผลเป็นการส่งสินค้า

⁷⁸ Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.504.; Harfield, Secondary Uses of Commercial Credits p.902.; Harfield, Bank Credits and Acceptances, pp.183-4.

ลงเรือเพียงบางส่วนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้หากเครดิตเต็มได้ห้ามการส่งสินค้าลงเรือเพียงบางส่วนไว้แล้ว เอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมาและที่แสดงถึงการส่งสินค้าลงเรือบางส่วนย่อมถูกปฏิเสธไม่รับโดยธนาคารผู้เปิดเครดิตเพราะถือว่าเอกสารเหล่านั้นไม่ถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ห้ามการส่งสินค้าลงเรือ ดังนั้น เพื่อป้องกันความเสียหายจากการปฏิเสธการจ่ายเงินเช่นนี้ U.C.P. จึงกำหนดเงื่อนไขประการที่สองนี้ เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือในเมื่อสิทธิในการโอนเครดิตเกิดจากการที่ผู้ซื้อให้อำนาจในการโอนเครดิตแก่ผู้ขายและธนาคารผู้โอน โดยผู้ซื้อขอให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตเปิดเครดิตชนิดโอนได้แล้ว * ผู้ให้อำนาจ(ผู้ซื้อ) ย่อมมีอำนาจในการจำกัดขอบเขตของการใช้สิทธินั้นได้การที่ผู้ซื้อขอเปิดเครดิตชนิดโอนได้ แต่ในขณะเดียวกันก็ระบุนำมิให้มีการส่งสินค้าลงเรือเพียงบางส่วน เช่นนี้ย่อมถือได้ว่า ผู้ซื้อได้ให้อำนาจในการโอนเครดิตแต่จำกัดขอบเขตของการโอนไว้ไม่ให้รวมถึงการแบ่งโอนเครดิตให้กับบุคคลภายนอกหลายคน ดังนั้น ผู้ขายและธนาคารผู้ทำการโอนจึงไม่อาจทำการแบ่งโอนเครดิต อันเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของผู้ให้อำนาจ(ผู้ซื้อ) ได้

3.3.2 การโอนกระทำได้เพียงครั้งเดียว

แม้มาตรา 54(e) จะบัญญัติไว้แต่เพียงว่า เครดิตนั้นโอนได้เพียงครั้งเดียวก็ตาม แต่ผลของบทบัญญัตินี้คือ ผู้รับประโยชน์คนที่สองจะขอให้ธนาคารโอนเครดิตนั้นให้แก่บุคคลอื่นอีกทอดหนึ่งไม่ได้ การโอนเครดิตมากกว่าหนึ่งครั้งนั้นเรียกว่า Vertical transfer⁷⁰ การแบ่งโอนเครดิตให้แก่บุคคลภายนอกหลายคนนั้นไม่ถือว่าเป็นการโอนมากกว่า 1 ครั้ง มาตรา 54(e) ก็บัญญัติยอมรับเช่นนี้ด้วยการบัญญัติว่าจำนวนเงินที่แบ่งโอนไปนั้นรวมกันแล้วเท่ากับเป็นการโอนเพียงครั้งเดียว

แม้มาตรา 54(e) จะบัญญัติห้ามมิให้โอนเครดิตครั้งที่สองก็ตาม แต่ประเพณีทางการค้า

* โปรดดูรายละเอียดในหัวข้อ 3.1.1

⁷⁰ Jack, Documentary Credits, p.220.; Weerantry, Banking Law, p.237-11.; Kurkella, Letters of Credit under International Trade, p.296.; Ufford, Transfer and Assignment under Uniform Commercial Code, p.276.

มิได้ห้ามการโอนเช่นนี้⁸⁰ ทั้งนี้ เนื่องจากว่าในบางกรณีผู้รับประโยชน์คนที่สองก็มีความจำเป็นที่จะต้องโอนเครดิตนั้นเพื่อสนับสนุนทางการเงินของตนเช่นเดียวกับผู้รับประโยชน์คนเดิม ส่วนในทางทฤษฎีแล้วยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ว่าสมควรที่จะให้มีการโอนครั้งที่สองหรือไม่ การโอนครั้งที่สองนั้นได้รับการสนับสนุนจากหลัก free transferability อยู่มาก Georges Marais ได้ให้ความเห็นสนับสนุนหลักนี้ว่าเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้น นอกจากจะโอนได้โดยอิสระแล้วยังอาจโอนอีกครั้งก็ได้⁸¹ ความเห็นของ George Marais นี้ได้มีอิทธิพลต่อคำตัดสินของศาลในทวีปยุโรปอยู่มาก ดังจะเห็นได้จากคำพิพากษาของศาลเบลเยียมในคดี Societe Dante Fratelli V. Banquet⁸² ในคดีนี้เลตเตอร์ออฟเครดิตอยู่ภายใต้ U.C.P. ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ขอให้ธนาคารโอนเครดิตอีกทอดหนึ่ง เมื่อมีคดีมาสู่ศาล ๆ ก็ต้องเลือกว่าจะใช้หลักที่บัญญัติไว้ใน U.C.P. ซึ่งห้ามการโอนครั้งที่สองหรือใช้หลัก free transferability ซึ่งสนับสนุนให้มีการโอนได้มากกว่า 1 ครั้ง ศาลของเบลเยียมได้ตัดสินว่า ผู้รับประโยชน์คนที่สองมีสิทธิขอโอนเครดิตให้แก่ผู้อื่นได้ โดยศาลให้เหตุผลว่าการที่ผู้ขอเปิดเครดิตมาให้แก่ผู้ขายแสดงว่า ผู้ซื้อมีความเชื่อมั่นในตัวผู้ขายมากกว่าผู้ขายจะสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตได้ แต่เมื่อผู้ซื้อขอเปิดเครดิตโดยขอให้ระบุด้วยคำว่า "transferable" แล้วย่อมแสดงว่าผู้ซื้อได้ให้ความเชื่อถือกับบุคคลที่สามคนใด ๆ ก็ได้ไม่เฉพาะเจาะจง และคุณสมบัติของผู้รับประโยชน์ย่อมไม่เป็นสิ่งสำคัญอีกต่อไป เพราะว่าการที่ผู้ซื้อไม่รู้ว่าผู้ขายจะโอนเครดิตไปให้กับใคร ดังนั้น การที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองขอโอนเครดิตต่อไปให้กับผู้อื่นนั้นย่อมไม่เป็นการขัดกับความประสงค์ของผู้ซื้อเลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจึงยอมโอนอีกครั้งก็ได้⁸³

หลัก free transferability principle ที่ George Marais เสนอไว้นี้ยังมีอิทธิพลต่อการบัญญัติกฎหมายของประเทศลาตินอเมริกาอยู่มาก เช่น กฎหมายในเรื่องเลตเตอร์ออฟเครดิตของประเทศเม็กซิโกและฮอนดูรัสได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นจะโอนให้กันอีกครั้งก็ได้⁸⁴

⁸⁰Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, p.104.

⁸¹Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, P.504.

⁸²Ibid., pp.505-506.

⁸³Ibid.

⁸⁴Ibid., pp.510-511.

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มาตรา 5-116 ของ U.C.C. มิได้บัญญัติถึงการโอนเครดิตครั้งที่สองแต่อย่างใด นักนิติศาสตร์ชาวอเมริกันท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่ากฎหมายของสหรัฐอเมริกามีหลักเกณฑ์ต่างจากที่บัญญัติไว้ใน U.C.P. และเห็นว่า U.C.C. ไม่ได้ห้ามการโอนครั้งที่สอง⁸⁵ ศาล Southern District of New York ได้เคยตัดสินในเรื่องการโอนครั้งที่สองไว้ในคดี Continental Time Corp. V. Swiss Credit Bank ในคดีนี้ผู้รับประโยชน์คนแรกได้แบ่งการโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง ต่อมาผู้รับประโยชน์คนที่สองได้โอนเครดิตกลับไปให้ผู้รับประโยชน์คนแรก เมื่อธนาคารผู้เปิดเครดิตได้ปฏิเสธการจ่ายเงินผู้รับประโยชน์คนแรกจึงฟ้องธนาคารผู้เปิดเครดิตให้ชำระเงินตามจำนวนเงินที่ได้รับโอนมาจากผู้รับประโยชน์คนที่สอง ศาลมิได้ตัดสินในเรื่องในการโอนครั้งที่สองแต่อย่างใด แต่ได้ยกฟ้องด้วยเหตุที่ว่า ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ยื่นฟ้องธนาคารผู้เปิดเครดิตในประเทศสวิสเซอร์แลนด์แล้ว ในคดีนี้ศาลมิได้พิจารณาว่าการโอนครั้งที่สองกลับคืนให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรก เป็นการละเมิดข้อห้ามการโอนครั้งที่สองตาม U.C.P. หรือไม่ นักนิติศาสตร์ท่านหนึ่งเห็นว่าการโอนกลับในคดีนี้ไม่มีผลเป็นการโอนครั้งที่สอง ตามที่ U.C.P. ห้ามไว้เพราะการโอนกลับของผู้รับประโยชน์คนที่สองมีผลเท่ากับเป็นการยกเลิกการโอนครั้งแรก⁸⁶

แม้ว่าประเพณีการค้าและกฎหมายภายในของบางประเทศจะไม่ห้ามการโอนครั้งที่สองก็ตามแต่ในทางปฏิบัติมักจะไม่ค่อยปรากฏการโอนมากกว่าหนึ่งครั้งเพราะธนาคารมักจะคัดค้านและไม่ยอมทำการโอนต่อเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะการโอนต่อหลาย ๆ ทอดจะทำให้ธนาคารมีภาระหนักมากในการตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ ของผู้รับประโยชน์หลาย ๆ คนและหลายทอดอันจะทำให้เกิดความผิดพลาดได้ ด้วยเหตุนี้ธนาคารจึงมักจะแนะนำให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตฉบับใหม่ให้แก่บุคคลภายนอกแทนที่จะขอให้ธนาคารทำการโอนครั้งที่สอง

ประเด็นที่สมควรพิจารณาต่อไปก็คือ ถ้าหากผู้ซื้อและผู้ขายตกลงที่จะให้มีการโอนต่อไปเป็นทอด ๆ ได้ และธนาคารผู้เปิดเครดิตก็ยินยอมเช่นนั้นโดยระบุไว้ในเครดิตว่า อนุญาตให้มีการ

⁸⁵ Dolan, The Law of Letters of Credit, p.10-20.

⁸⁶ *ibid.*

⁸⁷ Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, p.140.; Jack, Documentary Credits, p.220.; Weeranry, Banking Law, p.237-11.

โอนมากกว่าหนึ่งครั้ง (vertical transfer is allowed) เช่นนี้จะถือว่าข้อตกลงเช่นนี้มีผล บังคับเหนือข้อห้ามตาม U.C.P. หรือไม่

คณะกรรมการด้านการธนาคารของสหภาพการค้านานาชาติได้เคยพิจารณาการโอนหลายทอดเช่นนี้ แต่ได้ให้ความเห็นเพียงว่าธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ควรเปิดเครดิตที่มีค่าอนุญาตให้มีการ โอนหลายทอดเช่นนี้^{๘๘} คณะกรรมการฯ นี้มีได้ตัดสินว่าถ้าธนาคารระบุค่าอนุญาตเช่นนั้นไว้จะมี ผลอย่างไร นักนิติศาสตร์ท่านหนึ่งเห็นว่าข้อตกลงของผู้ซื้อและผู้ขายประกอบกับความยินยอมระบุ ค่าอนุญาตดังกล่าวของธนาคารผู้เปิดเครดิตเช่นนี้ จะมีผลบังคับเหนือข้อห้ามที่ระบุไว้ใน U.C.P.^{๘๙} แต่ผู้เขียนเห็นว่าการระบุดังกล่าวไม่ควรจะมีผลบังคับเหนือบทบัญญัติของ U.C.P. ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากคู่กรณีที่เกี่ยวข้องกับการโอนเครดิตอีกฝ่ายหนึ่งก็คือ ธนาคารผู้ทำการโอนเครดิต การตกลงให้มีการโอนหลาย ๆ ทอดได้เช่นนี้ไม่น่าจะมีผลบังคับเหนือธนาคารผู้ทำการโอน อันจะ ทำให้ธนาคารผู้ทำการโอนมีหน้าที่ต้องทำการโอนหลาย ๆ ทอดตามที่ผู้รับประโยชน์ร้องขอได้ เว้น เสียแต่ว่าธนาคารผู้ทำการโอนจะได้อธิบายความยินยอมเช่นนี้ไว้ด้วย *

3.3.3 การโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศ

หากผู้ขายซึ่งได้รับเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ผู้ซื้อขอเปิดมาให้ยื่น ไม่สามารถหาสินค้า เพื่อส่งให้แก่ผู้ซื้อในประเทศของผู้ขายได้ และผู้ขายได้ติดต่อซื้อสินค้านั้นจาก supplier ในต่าง ประเทศแล้วเช่นนี้ ผู้ขายนั้นย่อมมีความจำเป็นที่จะขอโอนเครดิตนั้นให้แก่ supplier ในต่าง ประเทศ

สหภาพการค้านานาชาติเห็นด้วยกับความจำเป็นของผู้รับประโยชน์ที่จะต้องขอ โอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศ ดังนั้น บทบัญญัติของ UCP ในเรื่องการ

^{๘๘} Decision (1975-1979) of the ICC Banking Commission, I.C.C. Publication No.371.; Decision of December 1, 1978, p.91 (ICC Documents 470/315, 470/315, 470/342).

^{๘๙} Jack, Documentary Credits, p.220.

* หลักและเหตุผลน่าจะเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับการพิจารณาว่าธนาคารผู้โอนมีหน้าที่ ต้องทำการโอนตามที่ถูกร้องขอหรือไม่ โปรดดูรายละเอียดในหัวข้อ 3.2

โอนเลตเตอร์ออฟเครดิตจึงได้บัญญัติรับรองให้ผู้รับประโยชน์ขอโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศได้ อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ในการร้องขอให้โอนเครดิตแก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศนี้ มีความแตกต่างกันใน UCP ฉบับต่าง ๆ UCP ฉบับแรกในปี 1933 จนถึง UCP ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1962 ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ว่า สิทธิในการขอโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเครดิตนั้นได้ระบุโดยชัดแจ้งว่าผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิเช่นนั้น* ดังนั้น ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตใดไม่มีข้อความระบุให้อ่านาจโดยชัดแจ้งแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกในการโอนเครดิตไปยังต่างประเทศแล้ว ผู้รับต่อมาใน UCP ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974** และในฉบับปัจจุบันปี 1983*** หลักเกณฑ์ในเรื่องนี้แตกต่างไปในทางตรงกันข้าม กล่าวคือผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมมีสิทธิขอให้ธนาคารโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศได้เสมอ เว้นไว้เสียแต่ว่า เครดิตนั้นจะได้ระบุห้ามมิให้โอนไปต่างประเทศไว้โดยชัดแจ้ง

ความแตกต่างของหลักเกณฑ์ใน U.C.P. ดังกล่าว อาจสืบเนื่องมาจากทางปฏิบัติของธนาคารในประเทศต่าง ๆ ก็แตกแยกออกเป็น 2 แนวทางเช่นกันตามทางปฏิบัติของธนาคารในประเทศอังกฤษนั้นผู้รับประโยชน์คนแรก ไม่อาจโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศได้ เว้นแต่เครดิตนั้นจะมีข้อความระบุให้อ่านาจเช่นนั้นไว้โดยชัดแจ้งแล้ว^{๐๐} ส่วนตามทางปฏิบัติของธนาคารในทวีปยุโรปและในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้นผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมมีสิทธิโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองเสมอแม้ว่าผู้รับประโยชน์คนที่สองจะไม่ได้ชื่ออยู่ในประเทศเดียวกับผู้รับประโยชน์คนแรกและเลตเตอร์ออฟเครดิตก็ไม่จำเป็นต้องมีข้อความระบุให้อ่านาจในการ

* มาตรา 46 วรรค 5 ของ UCP ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1962 ได้บัญญัติไว้ว่า

"ผู้รับประโยชน์คนแรกของเครดิตชนิดโอนได้สามารถโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองที่อยู่ในประเทศเดียวกันกับผู้รับประโยชน์คนแรก แต่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้รับอนุญาตให้โอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่งก็ต่อเมื่อการอนุญาตเช่นนั้นถูกระบุไว้โดยชัดแจ้ง ในเครดิต...."

** มาตรา 46 (g) ของ UCP ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1974

*** มาตรา 54(g) ของ UCP ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

^{๐๐} Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.493.; Wheeble, Documentary Credits: U.C.P., p.33.

โอนเช่นนั้นไว้แต่อย่างใด แต่ถ้าผู้ขอเปิดเครดิตและธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ต้องการให้เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นถูกใช้ในประเทศอื่นนอกจากประเทศของผู้รับประโยชน์คนแรกแล้ว เลตเตอร์ออฟเครดิตที่เปิดมาให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องมีข้อความระบุนโยบายการโอนไปต่างประเทศโดยชัดแจ้ง^๑ ด้วยเหตุนี้ ธนาคารจำนวนมากจึงมักจะระบุนโยบายของผู้รับประโยชน์คนที่สองที่ผู้รับประโยชน์คนแรกอาจโอนเครดิตนั้นไปให้ได้^๒

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้รับประโยชน์คนแรกอาจโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศได้ก็ตาม แต่การโอนเครดิตนั้นอาจไม่ก่อประโยชน์ให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองมากนักถ้าหากผู้รับประโยชน์คนที่สองยังจะต้องยื่นเอกสารต่าง ๆ และขอรับเงินจากธนาคารในประเทศของผู้รับประโยชน์คนแรก นอกจากนี้ การโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองที่อยู่ในต่างประเทศคงจะไม่สัมพันธ์กับผู้รับประโยชน์คนที่สองมากนัก ถ้าหากผู้รับประโยชน์คนที่สองมีความจำเป็นจะต้องขอลดตัวแลกเงินและเอกสารต่าง ๆ ตามที่เครดิตต้องการเพื่อให้ได้เงินมาก่อนกำหนดเวลาชำระเงินตามเครดิต แต่ผู้รับประโยชน์คนที่สองไม่สามารถหาธนาคารในประเทศของตนที่เต็มใจเข้าขอลดตัวแลกเงินและเอกสารนั้น^๓ ด้วยเหตุนี้ ผู้รับประโยชน์คนที่สองจึงมักจะเรียกร้องให้ผู้รับประโยชน์คนแรกขอให้ธนาคารโอนเครดิตให้กับตนและขอให้มีการจ่ายเงินและการรับซื้อลดตัวแลกเงินในประเทศของผู้รับประโยชน์คนที่สองด้วย U.C.P. ได้ถึงถึงความจำเป็นเช่นนี้และได้บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรก ที่นอกจากจะขอให้ธนาคารโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศแล้ว ยังมีสิทธิขอให้ธนาคารผู้จ่ายเงินและธนาคารผู้มีสิทธิรับซื้อลดตัวแลกเงินในประเทศของผู้รับประโยชน์คนที่สองด้วย* ในกรณีที่ธนาคารผู้จ่ายเงินและธนาคารผู้รับซื้อลดตัวแลกเงินในประเทศของผู้รับประโยชน์คนที่สอง ธนาคารนั้นมักจะทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้แจ้งการโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองทราบด้วย^๔ อย่างไรก็ตาม UCP

^๑ Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.493.

^๒ Ibid.

^๓ Nash, Transferable Credits, p.17.

* ปรกติมาตรา 54(f) ของ U.C.P. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983

^๔ Jack, Documentary Credits, P.223, นอกจากนี้เขายังมีความเห็นว่าธนาคารที่ทำหน้าที่แจ้งการโอนเครดิตเช่นนี้อาจทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้ยืนยันเครดิตด้วยก็ได้

ก็มีได้ตัดสิทธิของผู้ขอเปิดเครดิตและธนาคารผู้เปิดเครดิต ที่จะระบุนำมิให้มีการจ่ายเงินและการรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนในประเทศอื่นนอกจากประเทศของผู้รับประโยชน์คนแรก ด้วยเหตุนี้ เลตเตอร์ออฟเครดิตฉบับหนึ่ง ๆ อาจไม่ระบุนำการโอนเครดิตไปยังต่างประเทศ แต่อาจระบุนำมิให้มีการจ่ายเงินและการรับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนในต่างประเทศก็ได้

ในทางปฏิบัติ ผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตจึงมักจะป้องกันมิให้ผู้ขายโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองที่อยู่ในประเทศที่ผู้ซื้อและธนาคารผู้เปิดเครดิตไม่ประสงค์ให้มีการโอนไปเช่นนั้น ด้วยการระบุไว้ในเครดิตห้ามมิให้มีการโอนเครดิตนั้นไปต่างประเทศโดยสิ้นเชิงไม่ว่าด้วยประการใด ๆ หรืออาจอนุญาตให้มีการโอนเครดิตไปในต่างประเทศได้ แต่ระบุรายชื่อประเทศที่เครดิตนั้นอาจโอนไปได้^{๑๕} แต่การที่เลตเตอร์ออฟเครดิตระบุรายชื่อธนาคารบางแห่งในประเทศของผู้รับประโยชน์คนแรกก็จะทำหน้าที่เป็นธนาคารผู้จ่ายเงิน หรือธนาคารผู้รับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนนั้น คณะกรรมการด้านการธนาคารของสหภาพการค้านานาชาติได้ให้ความเห็นไว้ว่าการระบุเช่นนี้ มิได้มีผลห้ามผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะขอโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์ในต่างประเทศ และขอให้ธนาคารผู้จ่ายเงินหรือธนาคารผู้รับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนในประเทศของผู้รับประโยชน์คนที่สอง^{๑๖}

3.4 ข้อกำหนดและเงื่อนไขของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนไป

มาตรา 54(e) ของ U.C.P. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 บังคับให้เลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนไปนั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก ดังนั้น ถ้าเครดิตฉบับแรกมีข้อกำหนดและเงื่อนไขเช่นใด เครดิตที่โอนไปให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองก็จะมีข้อกำหนดและเงื่อนไขเช่นนั้น เหตุที่ U.C.P. ได้กำหนดหลักเกณฑ์นี้เพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองส่งสินค้าตามชนิดและประเภทเดียวกับที่เครดิตฉบับแรกต้องการ

เมื่อผู้รับประโยชน์คนที่สองส่งสินค้าลงเรือแล้ว ก็จะนำเอกสารต่าง ๆ นั้นยื่นต่อธนาคารเพื่อขอรับเงิน หลังจากนั้นผู้รับประโยชน์คนแรกก็จะสับเปลี่ยนใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนของตนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สอง เพื่อป้องกันมิให้ผู้ซื้อได้รู้จักตัวผู้รับประโยชน์คนที่สองซึ่งเป็น supplier และเพื่อมิให้ผู้ซื้อได้รู้ถึงจำนวนเงินกำไรที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้รับในฐานะ

^{๑๕} Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.493.

^{๑๖} Opinions of the ICC Banking Commission 1984-1986 at R.139, and 1987-1988. at p.172.

เป็นพ่อค้าคนกลาง* ดังนั้น เพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนแรกได้รับกำไรดังกล่าวและเพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนแรกมีเวลาเพียงพอที่จะสืบเปลี่ยนเอกสารต่าง ๆ ของผู้รับประโยชน์คนที่สองดังกล่าว มาตรา 54(e) จึงระบุข้อยกเว้นที่ข้อกำหนดและเงื่อนไขตามเครดิตที่โอนไปในบางรายการนั้น อาจแตกต่างจากข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก ดังนี้

3.4.1 จำนวนเงินตามเครดิต (amount of the credit) และราคาต่อหน่วย (unit price)

มาตรา 54(e) กำหนดข้อยกเว้นให้จำนวนเงินตามเครดิตและราคาต่อหน่วยตามที่ระบุไว้ในเครดิตที่โอนไปอาจมีจำนวนหรือราคาราน้อยกว่าที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้รับการชำระราคาตามที่เขาได้ขายให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรกและเพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนแรกได้รับจำนวนเงินที่แตกต่างที่เหลืออันเป็นผลกำไรของการดำเนินธุรกิจในฐานะพ่อค้าคนกลางของผู้รับประโยชน์คนแรก

3.4.2 วันหมดอายุของเครดิต, วันสุดท้ายของการยื่นเอกสารต่อธนาคาร ตามมาตรา 47 และวันส่งสินค้าลงเรือ

เมื่อผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ส่งสินค้าลงเรือและยื่นเอกสารต่าง ๆ ต่อธนาคารแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกก็จะต้องรีบดำเนินการยื่นเอกสารต่าง ๆ เพิ่มเติมและสืบเปลี่ยนเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเครดิตฉบับแรก ในการยื่นเอกสารเพิ่มเติมและสืบเปลี่ยนเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองนั้นผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องกระทำการภายในกำหนดระยะเวลาที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรกด้วย** U.C.P. ได้กำหนดระยะเวลาที่ผู้รับประโยชน์ต้องยื่นเอกสารไว้ 2 กรณีคือ กำหนดระยะเวลาตามมาตรา 46(a) กรณีหนึ่ง และมาตรา 47(a) อีกกรณีหนึ่ง มาตรา 46(a) บังคับให้เลตเตอร์ออฟเครดิตทุกฉบับต้องระบุวันสุดท้ายของการยื่นเอกสารต่อธนาคาร ส่วนมาตรา 47(a) บังคับให้เลตเตอร์ออฟเครดิตทุกฉบับต้องกำหนดระยะเวลา นับตั้งแต่วันที่ออกเอกสารทางการขนส่งที่ผู้รับประโยชน์จะต้องนำมายื่นต่อธนาคาร เช่น กำหนดว่าผู้รับประโยชน์จะต้องยื่นเอกสารทางการขนส่งภายใน 15

* โปรดดูรายละเอียดในหัวข้อ 3.5

** อย่างไรก็ตาม ในเรื่องกำหนดเวลาที่ผู้รับประโยชน์คนแรกต้องยื่นเอกสารเพื่อสืบเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองนั้นยังมีความเห็นที่แตกแยกกันอยู่ โปรดดูรายละเอียดในหัวข้อ 3.5.2

วัน หรือ 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ออกเอกสารเหล่านั้น ถ้าเลตเตอร์ออฟเครดิตใดไม่ได้กำหนดระยะเวลาเช่นนี้ไว้ มาตรา 47(a) บังคับให้ธนาคารปฏิเสธเอกสารที่ยื่นช้ากว่า 21 วัน หลังจากวันที่ได้ออกเอกสารเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงมีความจำเป็นที่จะต้องยื่นระยะเวลาที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองจะต้องยื่นเอกสารต่อธนาคารให้เร็วขึ้นกว่ากำหนดระยะเวลาที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องยื่นเอกสารต่อธนาคารตามเครดิตฉบับแรก เพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้มีเวลาเพียงพอที่จะยื่นเอกสารของตน เพื่อสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง ส่วนวันที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองจะต้องส่งสินค้าลง เรือนั้นก็จะต้องถูกกำหนดให้เร็วขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับกำหนดเวลาที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองจะต้องยื่นเอกสารต่อธนาคาร ดังนั้น จุดมุ่งหมายที่มาตรา 54(e) ให้สิทธิผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะตัดทอนระยะเวลาดังกล่าวให้เร็วขึ้น ก็เพื่อให้ผู้รับประโยชน์คนแรกได้มีเวลาเพียงพอในการยื่นเอกสารเพื่อสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองภายในกำหนดเวลาตามเครดิตฉบับแรก^{๑๗} อย่างไรก็ตาม นักนิติศาสตร์ท่านหนึ่งมีความเห็นว่า บทบัญญัติของ U.C.P. ที่กำหนดให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นระยะเวลาต่าง ๆ นั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อกำหนดและเงื่อนไขตามเครดิตที่โอนไปและตามสัญญาซื้อขายระหว่างผู้รับประโยชน์คนแรกและผู้รับประโยชน์คนที่สองนั้นสอดคล้องตรงกัน^{๑๘} กล่าวคือ ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องกำหนดเงื่อนไขตามเครดิตที่โอนไปให้ตรงกับเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในสัญญาซื้อขายระหว่างผู้รับประโยชน์คนแรกและผู้รับประโยชน์คนที่สอง ถ้ากำหนดเวลาตามเครดิตที่โอนไปนั้นเร็วกว่ากำหนดเวลาตามที่ระบุไว้ในสัญญาซื้อขายแล้ว เช่นนี้ ผู้รับประโยชน์คนที่สองซึ่งเป็นผู้ขายตามสัญญาซื้อขายดังกล่าวย่อมเสียเปรียบและฟ้องให้ผู้รับประโยชน์คนแรกรับผิดชอบในฐานะที่ปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญาซื้อขายที่เปิดเครดิตที่มีเงื่อนไขไม่ตรงตามที่ระบุไว้ในสัญญาซื้อขายได้ ในทางตรงกันข้ามถ้าหากกำหนดเวลาตามเครดิตที่โอนไปนั้นช้ากว่ากำหนดเวลาตามสัญญาซื้อขายแล้วผู้รับประโยชน์คนแรกก็ย่อมจะเสียเปรียบเพราะผู้รับประโยชน์คนที่สองอาจทำผิดสัญญาซื้อขายโดยส่งสินค้าลง เรือล่าช้ากว่ากำหนดเวลาตามสัญญาซื้อขาย แต่ขณะเดียวกันผู้รับประโยชน์คนที่สองก็ได้ปฏิบัติถูกต้องภายในกำหนดเวลาตามเครดิตที่โอนไป และในกรณีเช่นนี้ผู้รับประโยชน์คนที่สองก็มีสิทธิรับเงินไปจากธนาคาร เพราะธนาคารจะปฏิเสธไม่จ่ายเงินโดยอ้างข้อต่อสู้ตามสัญญาซื้อขายไม่ได้ทั้งนี้เป็นไปตามหลัก Independence

3.4.3 จำนวนเงินที่เอาประกันภัยอาจสูงกว่าจำนวนที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก

ตามปกติเครดิตฉบับแรกจะกำหนดให้ผู้รับประโยชน์เอาประกันภัยในสินค้าเป็น

^{๑๗} Guest, Benjamin's Sale of Goods, p.1389.

^{๑๘} Jack, Documentary Credits, p.220.

จำนวน 100 เปอร์เซ็นต์ของราคาสินค้า แต่เนื่องจากราคาสินค้าที่ผู้รับประกันคนแรกขายให้แก่ผู้ขอเปิดเครดิต (ผู้ซื้อ) มีจำนวนสูงกว่าราคาสินค้าที่ผู้รับประกันคนที่สองขายให้กับผู้รับประกันคนแรก ดังนั้น ผู้รับประกันคนแรกจึงจำเป็นต้องกำหนดให้ผู้รับประกันคนที่สองเอาประกันในสินค้าเป็นจำนวนเงินที่สูงกว่าราคาของผู้รับประกันคนที่สองขายให้แก่ผู้รับประกันคนแรก เช่น ผู้รับประกันคนแรกซื้อสินค้าจากผู้รับประกันคนที่สองในราคา 100,000 บาท แต่ขายให้แก่ผู้ขอเปิดเครดิตในราคา 150,000 บาท ดังนั้น ผู้รับประกันคนแรกจะต้องกำหนดไว้ในเครดิตที่โอนไปให้ผู้รับประกันคนที่สองเอาประกันไว้จำนวน 150 เปอร์เซ็นต์ของราคาสินค้า 100,000 บาท ดังนั้น มาตรา 54(e) จึงได้บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประกันคนที่สองที่จะเพิ่มจำนวนที่เอาประกันที่สูงกว่าที่กำหนดไว้ในเครดิตฉบับแรก อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้รับประกันคนที่สองได้ยื่นเอกสารรับรองการเอาประกันภัย (certificate of insurance) เป็นจำนวนเงิน 150 เปอร์เซ็นต์ของราคาสินค้าต่อธนาคาร และธนาคารได้ยื่นเอกสารต่อให้ผู้ซื้อแล้ว เช่นนี้ผู้ซื้อย่อมรู้ว่าผู้รับประกันคนแรกได้กำไรจากการดำเนินการในฐานะพ่อค้าคนกลางเป็นจำนวน 50 เปอร์เซ็นต์ ความเสียหายจากการเปิดเผยให้ผู้ซื้อทราบถึงผลกำไรของผู้รับประกันคนแรกนั้นไม่มากนักเพราะผู้ซื้อก็ยังไม่ทราบอยู่ดีว่าใครคือผู้รับประกันคนที่สอง และไม่อาจติดต่อกับผู้รับประกันคนที่สองโดยตรงได้ แต่ถ้าผู้รับประกันคนที่สองไม่ประสงค์จะให้ผู้ซื้อได้รับรู้ถึงผลกำไรเช่นนั้นเขาก็อาจเอาประกันภัยในส่วนที่เพิ่มขึ้นเองก็ได้

3.4.4 ชื่อของผู้รับประกันคนแรกอาจใช้แทนที่ชื่อของผู้ขอเปิดเครดิต

หากเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนไปนั้นกำหนดให้ผู้รับประกันคนที่สองยื่นเอกสารต่าง ๆ ที่ปรากฏชื่อของผู้ขอเปิดเครดิต (ผู้ซื้อ) แล้ว ผู้รับประกันคนที่สองก็จะรู้ว่าผู้ซื้อปลายทางคือใคร และติดต่อกับผู้ซื้อโดยตรงในคราวต่อไป ดังนั้น มาตรา 54(e) จึงให้สิทธิแก่ผู้รับประกันคนแรกที่จะระบุไว้ในเครดิตที่โอนไปนั้นบังคับให้เอกสารที่ผู้รับประกันคนที่สองจะยื่นมานั้นปรากฏชื่อของผู้รับประกันคนแรกแทนที่ชื่อของผู้ซื้อปลายทาง อย่างไรก็ตาม ถ้าเครดิตฉบับแรกบังคับไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าชื่อของผู้ซื้อต้องปรากฏอยู่ในเอกสารใด ๆ ยกเว้นใบกำกับสินค้าที่ผู้รับประกันจะต้องยื่นต่อธนาคารเช่นนี้แล้ว มาตรา 54(e) ก็บัญญัติให้เครดิตที่โอนไปนั้นต้องมีข้อกำหนดเช่นนี้ด้วย ดังนั้น เมื่อผู้รับประกันคนที่สองส่งสินค้าให้แก่ผู้ขนส่ง ผู้รับประกันคนที่สองก็ต้องขอให้ผู้ขนส่งออกบิลออฟเลตติ้งที่มีชื่อผู้ซื้อเป็นผู้รับตราส่ง (consignee) เช่นนี้ การที่เครดิตฉบับแรกบังคับให้เอกสารต่าง ๆ ปรากฏชื่อของผู้ซื้อจะทำให้ผู้รับประกันคนที่สองรู้จักตัวผู้ซื้อและติดต่อกับผู้ซื้อโดยตรงกันเองในภายหลังได้ ดังนั้น เพื่อป้องกันมิให้ผู้ซื้อและผู้รับประกันคนที่สองได้รู้จักกัน ผู้รับประกันคนแรกจึงต้องคิดค่าธรรมเนียมให้ผู้ซื้อขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ชื่อข้อกำหนดให้เอกสารต่าง ๆ ปรากฏชื่อของผู้ซื้อ หรือเมื่อผู้รับประกันคนแรกได้รับเครดิตที่มีข้อกำหนดเช่นนี้ก็จะต้องเรียกร้องให้มีการแก้ไขเครดิตโดยการตัดข้อกำหนดเดิมออกเสีย

อนึ่ง ผู้ซื้ออาจรู้จักตัวผู้รับประโยชน์คนที่สองได้อีกกรณีหนึ่ง กล่าวคือ หากเอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมา ปรากฏชื่อของผู้รับประโยชน์คนที่สอง ถ้าเอกสารนั้นเป็นใบกำกับสินค้าผู้ซื้อก็คงจะไม่รู้จักตัวผู้รับประโยชน์คนที่สอง เพราะผู้รับประโยชน์คนแรกจะสับเปลี่ยนใบกำกับสินค้าของตนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สอง ดังนั้น ใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สองจึงไม่ได้ถูกส่งไปให้แก่ผู้ซื้อ แต่ถ้าเอกสารนั้นเป็นเอกสารอื่น ๆ นอกจากใบกำกับสินค้าแล้วผู้รับประโยชน์คนแรกจะไม่มีสิทธิสับเปลี่ยนเป็นเอกสารของตนได้ เช่นในกรณีที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองส่งสินค้าให้แก่ผู้ขนส่งและขอให้ผู้ขนส่งออกบิลออฟเลตจระบบชื่อผู้รับประโยชน์คนที่สองเป็นผู้ส่ง (shipper หรือ consignor) เมื่อบิลออฟเลตจนี้ส่งให้ธนาคาร ๆ ก็ไม่อาจปฏิเสธไม่รับเอกสารนี้และไม่จ่ายเงินตามเครดิตได้ ทั้งนี้ เพราะมาตรา 33 อนุญาตให้ธนาคารมีสิทธิรับเอกสารทางการขนส่งซึ่งระบบชื่อบุคคลอื่นนอกจากผู้รับประโยชน์เป็นผู้ส่ง (consignor) ได้ เว้นแต่เครดิตจะได้รับการไว้เป็นอย่างอื่น ในกรณีเช่นนี้ผู้ซื้อก็จะรู้จักตัวผู้รับประโยชน์คนที่สองจากชื่อที่ปรากฏอยู่ในบิลออฟเลตจ ดังนั้น เพื่อป้องกันมิให้ผู้ซื้อได้รู้จักตัวผู้รับประโยชน์คนที่สองดังกล่าว ผู้ขาย(ผู้รับประโยชน์คนแรก) จึงต้องเรียกร้องให้ผู้ซื้อเปิดเครดิตที่มีข้อกำหนดห้ามมิให้เอกสารทางการขนส่งปรากฏชื่อบุคคลอื่นนอกจากชื่อของผู้ซื้อและผู้ขายตามข้อยกเว้นที่ระบุไว้ในมาตรา 33

3.4.5 ตัวแลกเงิน

หากเลตเตอร์ออฟเครดิตฉบับแรกระบบเงินไซให้ผู้รับประโยชน์ยื่นตัวแลกเงินที่ส่งจ่ายเอาจากผู้ซื้อแล้ว ตามปกติเครดิตที่โอนไปก็ต้องระบบเงินไซให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองปฏิบัติ เช่นนั้นด้วย สิ่งนี้จะทำให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้รู้จักตัวผู้ซื้อปลายทาง อันจะเป็นที่เสียหยาแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกที่ไม่ต้องการเปิดเผยชื่อของผู้ซื้อปลายทางให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้รู้

ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า ผู้รับประโยชน์คนแรกจะกำหนดเงินไซในเครดิตที่โอนไปให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นตัวแลกเงินส่งจ่ายเอาจากผู้รับประโยชน์คนแรกแทนที่จะระบบเงินไซเดิมตามเครดิตฉบับแรกที่บังคับให้ยื่นตัวแลกเงินส่งจ่ายเอาจากผู้ซื้อปลายทางนั้นได้หรือไม่ ถ้าพิจารณาตามมาตรา 54(e) แล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกคงไม่มีสิทธิเช่นนั้น เพราะมาตรา 54(e) มิได้ระบบเป็นข้อยกเว้นให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขเงินไซในเรื่องตัวแลกเงินเหมือนกับเงินไซในเรื่องอื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมาตรา 54(f) และ (g) ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกในการสับเปลี่ยนใบกำกับสินค้าและตัวแลกเงินที่ส่งจ่ายเอาจากผู้ซื้อที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นต่อธนาคารไว้ ฉะนั้น จึงต้องตีความว่ามาตรา 54(f) และ (g) มีวัตถุประสงค์ประการหนึ่งที่จะป้องกันมิให้ผู้ซื้อและผู้รับประโยชน์คนที่สองได้รู้จักกันและติดต่อกันเองในภายหลัง ดังนั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงควรมีสิทธิระบบไว้ในเครดิตที่โอนไปซึ่งเงินไซที่บังคับให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นตัวแลกเงินส่งจ่ายเอาจากผู้รับประโยชน์คนแรกแทนผู้

ข้อปลาทองทางได้^{๑๑} แต่ถ้าเครดิตฉบับแรกกำหนดเงื่อนไขให้ผู้รับประโยชน์ยื่นตัวแลกเปลี่ยนสิ่งจ่าย
 เอาจากผู้อื่นนอกจากผู้ซื้อ เช่น สิ่งจ่ายเอาจากธนาคารผู้เปิดเครดิตหรือธนาคารผู้รับรองตัวอื่นๆ
 เช่นนั้นแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกก็ไม่ต้องระบุนเงื่อนไขในเครดิตที่โอนไปในเรื่อง
 ตัวแลกเปลี่ยนให้แตกต่างไปจากเงื่อนไขตามเครดิตฉบับแรก เพราะถึงอย่างไรผู้รับประโยชน์คนที่
 สองก็ไม่อาจรู้จักตัวผู้ซื้อปลาทองทางได้

3.5 การสืบเปลี่ยนเอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นไว้

เมื่อผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ยื่นเอกสารต่าง ๆ ต่อธนาคารเพื่อขอรับเงินตามเครดิตที่
 โอนมา มาตรา 54(f) ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนสิ่งจ่าย
 เงินเต็มจำนวนเงินตามเครดิตเพื่อสืบเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนที่ผู้รับประโยชน์คนที่
 สองได้ยื่นไว้ จุดมุ่งหมายของมาตรา 54(f) นี้ ก็เพื่อป้องกันมิให้ผู้ซื้อปลาทองทางได้รู้จักตัวผู้รับ
 ประโยชน์คนที่สองซึ่งเป็นผู้ขายสินค้าให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรก และมีให้ผู้ซื้อปลาทองทางได้รู้ถึงผล
 ก่อไรที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้รับ เมื่อผู้รับประโยชน์คนแรกได้ยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลก
 เงินดังกล่าวต่อธนาคารแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกก็จะมีสิทธิรับเงินในจำนวนเงินที่แตกต่าง
 ระหว่างราคาสินค้าตามที่ระบุในใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์คนแรกและของผู้รับ
 ประโยชน์คนที่สอง แต่ถ้าผู้รับประโยชน์คนแรกจะเลขไม่ยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนของตน
 เพื่อสืบเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ยื่นไว้แล้ว มาตรา 54
 (f) ให้สิทธิแก่ธนาคารที่จะยื่นเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมานั้นให้แก่ธนาคารผู้เปิด
 เครดิตโดยไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้รับประโยชน์คนแรก ปัญหาที่ควรพิจารณาจากบทบัญญัติของ
 มาตรา 54(f) นั้นคือ (1) ใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยน เช่นใดที่ผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิสืบ
 เปลี่ยน (2) ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องสืบเปลี่ยนเอกสารดังกล่าวภายในกำหนดเวลาใด (3)
 ผลของการที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะเลขไม่ยื่นเอกสารของตนเพื่อสืบเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับ
 ประโยชน์คนที่สองนั้นเป็นอย่างไร

3.5.1 เอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนแรกอาจยื่นเพื่อทำการสืบเปลี่ยนกับเอกสาร ของผู้รับประโยชน์คนที่สอง

มาตรา 54(f) กำหนดไว้ชัดเจนว่าเอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะยื่นเพื่อทำ
 การสืบเปลี่ยนดังกล่าวได้แก่ ใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยน

^{๑๑}Ibid, pp.120-121.

3.5.1.1 ใบกำกับสินค้า (invoices)

เนื่องจากใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สองนั้นจะแสดงชื่อและที่อยู่ของผู้รับประโยชน์คนที่สองตลอดจนราคารวมและราคาต่อหน่วยของสินค้าที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองขายให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรก ดังนั้น มาตรา 54(f) จึงได้บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นใบกำกับสินค้าของตน เพื่อสับเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สองเพื่อป้องกันการเปิดเผยชื่อของผู้รับประโยชน์คนที่สองและจำนวนกำไรที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้รับนั้นให้พื้ช้อปหลายทางทราบ อย่างไรก็ตาม แม้ว่ามาตรา 54(f) จะไม่ได้ระบุไว้ว่าใบกำกับสินค้าชนิดใดที่ผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิยื่นเพื่อสับเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนที่สอง แต่ก็ต้องการความว่าผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมมีสิทธิยื่นใบกำกับสินค้าใด ๆ ไม่ว่าจะ เป็นใบกำกับสินค้าโดยทั่วไป หรือใบกำกับสินค้าที่กงสุลรับรอง (consular invoice) หากใบกำกับสินค้านั้นปรากฏชื่อของผู้รับประโยชน์คนที่สองและราคาสินค้าที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองขายให้กับผู้รับประโยชน์คนแรก ทั้งนี้ ก็เพื่อป้องกันการเปิดเผยชื่อของผู้รับประโยชน์คนที่สองและกำไรของผู้รับประโยชน์คนแรกดังกล่าวให้พื้ช้อปหลายทางทราบ

3.5.1.2 ตัวแลกเปลี่ยน

มาตรา 54(f) ใช้ถ้อยคำในทำนองที่ว่า ถ้าเครดิตฉบับแรกกำหนดเงื่อนไขให้ผู้รับประโยชน์ยื่นตัวแลกเปลี่ยนซึ่งจ่ายเอาจากผู้ขอเปิดเครดิตแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมมีสิทธิยื่นตัวแลกเปลี่ยนของตนสับเปลี่ยนกับตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์คนที่สอง* ปัญหาจึงมีอยู่ว่าถ้าหากเครดิตฉบับแรกกำหนดเงื่อนไขให้ผู้รับประโยชน์ยื่นตัวแลกเปลี่ยนซึ่งจ่ายเอาจากบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้ขอเปิดเครดิต(พื้ช้อปหลายทาง) แล้ว ในกรณีเช่นนั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกจะมีสิทธิยื่นตัวแลกเปลี่ยนของตนเพื่อสับเปลี่ยนกับตัวแลกเปลี่ยนที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมาหรือไม่ หากพิจารณาตามลายลักษณ์อักษรของมาตรา 54(f) แล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกคงไม่มีสิทธิเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาตามวัตถุประสงค์ของการโอนเครดิตที่มีขึ้นเพื่อป้องกันมิให้พื้ช้อปและผู้รับประโยชน์คนที่สองได้รู้จักกัน และมีให้พื้ช้อปได้รู้ถึงกำไรของผู้รับประโยชน์คนแรกแล้วก็ควรตีความว่า ผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมมีสิทธิสับเปลี่ยนตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์คนที่สองที่ย่อมแสดงถึงผลกำไรของผู้รับประโยชน์คนแรก นอกจากนี้ ตัวแลกเปลี่ยนที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมาอาจก่อให้เกิดปัญหา

* ในกรณีเช่นนั้นผู้รับประโยชน์คนที่สองจะรู้จักตัวพื้ช้อปหลายทาง ดังนั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงมักจะกำหนดเงื่อนไขในเครดิตที่โอนไปให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นตัวแลกเปลี่ยนซึ่งจ่ายเอาจากตนเองแทนที่จะเป็นพื้ช้อปหลายทาง รายละเอียดโปรดดูหัวข้อ 3.4.5 ดังกล่าวข้างต้น

ในภายหลังได้ว่าตั๋วแลกเงินนั้นถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขตามเครดิตฉบับแรกหรือไม่ เพราะตามปกติแล้วเลตเตอร์ออฟเครดิตที่เปิดให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรกนั้นจะกำหนดให้ยื่นตั๋วแลกเงินของท่าน (your draft) ซึ่งหมายถึงตั๋วแลกเงินของผู้รับประโยชน์คนแรกนั่นเอง และจำนวนเงินตามตั๋วแลกเงินที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมาก็จะไม่ตรงกับจำนวนเงินตามเครดิตฉบับแรก เช่นนี้แล้วธนาคารผู้เปิดเครดิตอาจอ้างเหตุเหล่านี้มาปฏิเสธการจ่ายเงินได้¹⁰⁰ ฉะนั้นเพื่อมิให้เกิดปัญหาในการปฏิเสธการจ่ายเงินของธนาคารผู้เปิดเครดิตดังกล่าว ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงควรมีสักชีส่วนตัวแลกเงินของตนสับเปลี่ยนกับตั๋วแลกเงินที่ส่งจ่ายเงินเอาจากบุคคลอื่นนอกจากผู้ซื้อได้ด้วย

3.5.2 กำหนดเวลาที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องยื่นเอกสารเพื่อการสับเปลี่ยน

มาตรา 54(f) มิได้ระบุไว้โดยชัดแจ้งว่า ผู้รับประโยชน์คนแรกจะต้องยื่นใบกำกับสินค้าและตั๋วแลกเงินของตนเพื่อการสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองภายในกำหนดเวลาเท่าใด แต่บัญญัติไว้เพียงว่าผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิยื่นใบกำกับสินค้าและตั๋วแลกเงินของตนเพื่อการสับเปลี่ยนดังกล่าวและบัญญัติให้ธนาคารไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้รับประโยชน์คนแรก หากธนาคารได้ทวงถามแล้วผู้รับประโยชน์คนแรกละเลยไม่ทำการยื่นเอกสารดังกล่าว

แต่ถ้าหากพิจารณาตามมาตรา 54(g) จะทำให้ตีความไปได้ว่าผู้รับประโยชน์คนแรกอาจยื่นใบกำกับสินค้าและตั๋วแลกเงินของตนภายหลังจากที่เลตเตอร์ออฟเครดิตนั้นหมดอายุแล้วก็ได้ ทั้งนี้เพราะ มาตรา 54(g) บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะขอให้ธนาคารทำการจ่ายเงินหรือรับซื้อลดตั๋วแลกเงินของผู้รับประโยชน์คนที่สองในวันที่เครดิตหมดอายุได้ และมาตรา 54(g) ยังบัญญัติให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นใบกำกับสินค้าและตั๋วแลกเงินของตนเพื่อการสับเปลี่ยนในเวลาหลังจากเครดิตหมดอายุแล้วได้

ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า ผู้รับประโยชน์จำต้องยื่นเอกสารเพื่อการสับเปลี่ยนภายในอายุของเครดิตฉบับแรกหรือไม่ ในเรื่องนี้นักนิติศาสตร์ยังมีความเห็นแตกต่างออกเป็น 2 ฝ่าย

¹⁰⁰ Jack, Documentary Credits, p.222.

ความเห็นแรก เห็นว่า¹⁰¹ แม้เครดิตจะถูกโอนไปให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองแล้วก็ตาม แต่ผู้รับประโยชน์คนแรกยังมีหน้าที่ที่จะต้องกระทำการตามเงื่อนไขและข้อกำหนดตามเครดิตฉบับแรกให้ครบถ้วน มิฉะนั้น ธนาคารผู้เปิดเครดิตมีสิทธิปฏิเสธการจ่ายเงิน ดังนั้นผู้รับประโยชน์คนแรก จึงต้องยื่นเอกสารของตนเพื่อการสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองภายในกำหนดระยะเวลาที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก และแม้ว่ามาตรา 54(g) นั้นจะใช้ถ้อยคำในลักษณะที่อาจตีความได้ว่าผู้รับประโยชน์คนแรกมีสิทธิยื่นเอกสารในภายหลังจากที่เครดิตฉบับแรกหมดอายุแล้วก็ตาม แต่จุดมุ่งหมายของมาตรา 54(g) นี้คงไม่ได้ต้องการให้มีการตีความเช่นนั้น

ความเห็นที่สอง เห็นว่า¹⁰² การตีความของความเห็นฝ่ายแรกไม่น่าถูกต้อง เพราะมาตรา 54(f) คำนี้ถึงการทวงถามครั้งแรกของธนาคารเป็นหลัก ทรานสเฟอร์แบงก์ยังไม่มีทวงถามให้ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลกเงินของตนแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกก็ยังไม่เสียสิทธิที่จะสับเปลี่ยนเอกสารของตนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สองและถึงแม้ว่าเครดิตฉบับแรกจะหมดอายุไปแล้วก็ตาม ตามปกติผู้รับประโยชน์คนแรกจะไม่ทราบที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองจะยื่นเอกสารให้แก่ธนาคารเมื่อใด ฉะนั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงอาจยื่นเอกสารของตนไว้ล่วงหน้าก่อน หรือรอจนกว่าธนาคารจะได้แจ้งการยื่นเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรกทราบ และเมื่อได้รับการทวงถามมาแล้วผู้รับประโยชน์คนแรกจึงจะมีหน้าที่ยื่นเอกสารของตนเพื่อสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง คำว่า "ทวงถาม" (on demand) ย่อมหมายความว่าผู้ถูกทวงถามย่อมจะมีเวลาอันสมควรที่จะกระทำการตามที่ถูกทวงถาม ดังนั้น จึงควรให้เวลาพอสมควรแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะยื่นเอกสารของตนต่อธนาคาร นอกจากนั้นตามตัวบทมาตรา 54(g) การจ่ายเงินหรือการรับซื้อตัวแลกเงินอาจจะเกิดขึ้นในวันหมดอายุของเครดิตฉบับแรกได้ และสิ่งนี้ย่อมไม่กระทบต่อสิทธิของผู้รับประโยชน์คนแรกในการยื่นเอกสารของตนในเวลาภายหลังจากวันหมดอายุของเครดิต

อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการด้านการธนาคารของสภาหอการค้าได้มีความเห็นในเรื่องนี้ว่า มาตรา 54(f) และ (g) นี้ ได้แสดงให้เห็นว่าผู้รับประโยชน์คนแรกไม่จำเป็นต้องยื่นใบกำกับ

¹⁰¹ Nash, Transferable Credits., pp.16-17; Gutteridge and Megrah, The Law of Bankers' Commercial Credits, p.102.

¹⁰² Jack, Documentary Credits, pp.220-222; Kozolchyk, Commercial Letters of Credit in Americas, p.494.

สินค้าและตัวแลกเปลี่ยนของตนภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในเครดิตเดิม หรือในเครดิตที่โอนไป¹⁰³ ดังนั้น ตามความเห็นของสภาหอการค้านานาชาติแล้ว ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงอาจยื่นเอกสารของตนในเวลาภายหลังจากที่เครดิตฉบับแรกหมดอายุแล้วก็ได้

เปลี่ยน

3.5.3 ผลของการที่ผู้รับประโยชน์คนแรกไม่ยื่นเอกสารเพื่อการสืบ

มาตรา 54(f) บัญญัติถึงผลของการไม่ยื่นเอกสารของผู้รับประโยชน์คนแรกว่า ถ้าผู้รับประโยชน์คนแรกไม่ยื่นเอกสารตามที่ธนาคารได้ทวงถามเป็นครั้งแรกแล้วธนาคารผู้จ่ายเงิน, ธนาคารผู้รับรองตัวแลกเปลี่ยน หรือธนาคารที่รับซื้อลดตัวแลกเปลี่ยนมีสิทธิยื่นเอกสารต่าง ๆ ของผู้รับประโยชน์คนที่สองให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้โดยไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้รับประโยชน์คนแรกเลย การไม่ต้องรับผิดชอบของธนาคารต่อผู้รับประโยชน์คนแรกตามมาตรานี้คือ ธนาคารไม่ต้องรับผิดชอบต่อการเปิดเผยชื่อของผู้รับประโยชน์คนที่สองและกำไรของผู้รับประโยชน์คนแรกให้ผู้อื่นทราบ เพราะเอกสารต่าง ๆ ที่ธนาคารส่งให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตนั้นจะรวมถึงใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนของผู้รับประโยชน์คนที่สองด้วย

ผลประการหนึ่งของการละเลยไม่ยื่นเอกสารของผู้รับประโยชน์คนแรกที่ทวงถามก็คือผู้รับประโยชน์คนแรกย่อมหมดสิทธิที่จะได้รับเงินตามเครดิต แม้มาตรา 54(f) ไม่ได้บัญญัติถึงผลเช่นนี้ไว้ชัดแจ้ง แต่ก็ย่อมถือได้ว่าเป็นผลที่เกิดขึ้นตามปกติอันเนื่องจากการละเลยไม่ยื่นเอกสารดังกล่าว เพราะธนาคารผู้เปิดเครดิตย่อมมีสิทธิได้รับเงินคืน (reimburse) จากผู้ซื้อเท่าจำนวนที่ระบุไว้ในใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนที่ส่งมาเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อผู้รับประโยชน์คนแรกไม่ยื่นใบกำกับสินค้า และตัวแลกเปลี่ยนที่มีจำนวนเงินเท่าจำนวนเงินตามเครดิตฉบับแรกแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็จะมีหน้าที่จ่ายเงินเท่ากับจำนวนเงินที่ระบุไว้ในใบกำกับสินค้าและตัวแลกเปลี่ยนที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองส่งมาเท่านั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกจึงหมดสิทธิที่จะได้รับเงินในจำนวนเงินที่เหลือ¹⁰⁴

¹⁰³ Opinion of the ICC Banking Commission, Reference 83, Opinion 1980-1981, I.C.C. Publication No. 399.

¹⁰⁴ Jack, Documentary Credits, p.222.

อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องการจ่ายเงินของธนาคารผู้เปิดเครดิตย่อมเกิดขึ้นอีกในกรณีที่เอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สองนั้นไม่ถูกต้องครบถ้วนตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก ทั้งนี้ เนื่องจากธนาคารผู้เปิดเครดิตจะจ่ายเงินตามเครดิตก็ต่อเมื่อเอกสารต่าง ๆ ที่ยื่นมานั้นถูกต้องครบถ้วนตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรกเท่านั้น ปัญหาเรื่องการจ่ายเงินของธนาคารผู้เปิดเครดิตนี้จะเกิดขึ้นเนื่องจากบทบัญญัติของมาตรา 15 ที่บัญญัติไว้ในตอน "...ถ้าปรากฏว่าเอกสารที่ยื่นมานั้นมีข้อความขัดแย้งกันให้ถือว่าเอกสารนั้นไม่ตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขในเครดิต" ดังนั้น เอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมานั้นจะต้องสอดคล้องกันและตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขตามเครดิตฉบับแรก มิฉะนั้น ธนาคารผู้เปิดเครดิตจะปฏิเสธการจ่ายเงิน ปัญหาจึงเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้รับประโยชน์คนแรกละเลยไม่ยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลกเงินของตนเพื่อสับเปลี่ยนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สองทำให้เอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์ คนที่สองยื่นมานั้นไม่สอดคล้องและตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขตามเครดิตฉบับแรก เช่น เครดิตฉบับแรกระบุให้ผู้รับประโยชน์ยื่นตัวแลกเงินที่ส่งจ่ายเอาจากผู้ซื้อ แต่เมื่อผู้รับประโยชน์คนแรกขอให้ธนาคารโอนเครดิตไปให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สองนั้น ผู้รับประโยชน์คนแรกกำหนดไว้ในเครดิตที่โอนให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นตัวแลกเงินที่ส่งจ่ายเอาจากผู้รับประโยชน์คนแรกเพื่อป้องกันมิให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองรู้จักตัวผู้ซื้อปลายทาง เมื่อผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ยื่นเอกสารต่าง ๆ พร้อมทั้งตัวแลกเงินที่ส่งจ่ายเอาจากผู้รับประโยชน์คนแรกดังกล่าว และธนาคารได้แจ้งให้ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นใบกำกับสินค้าพร้อมทั้งตัวแลกเงินเพื่อสับเปลี่ยนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สอง แต่ผู้รับประโยชน์คนแรกละเลยไม่ดำเนินการตามนั้น ในกรณีเช่นนี้ตัวแลกเงินที่ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นมาย่อมไม่ถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรก อันจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตปฏิเสธการจ่ายเงินได้ ธนาคารในประเทศของผู้รับประโยชน์คนที่สองเช่นกันก็คงจะไม่กล้าจ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง

นอกจากนี้ ปัญหาในเรื่องเอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมานั้นไม่ถูกต้องตรงตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิตฉบับแรกอันจะทำให้ธนาคารผู้เปิดเครดิตปฏิเสธการจ่ายเงินนั้นอาจจะเกิดขึ้นได้ แม้ว่าผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้ทำการยื่นเอกสารเพื่อการสับเปลี่ยนกับเอกสารของผู้รับประโยชน์คนที่สอง เช่น เครดิตฉบับแรกบังคับให้ผู้รับประโยชน์หนึ่งสือรับรองแหล่งกำเนิดของสินค้า (certificate of origin) เมื่อเครดิตถูกโอนไปให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง ๆ ก็จะมีเอกสารต่าง ๆ พร้อมทั้งใบรับรองแหล่งกำเนิดของสินค้านั้นด้วย เมื่อผู้รับประโยชน์ได้ยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลกเงินเพื่อสับเปลี่ยนกับของผู้รับประโยชน์คนที่สองแล้ว ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็อาจปฏิเสธการจ่ายเงินได้ เนื่องจากราคาที่ปรากฏในหนึ่งสือรับรองแหล่งกำเนิดของสินค้านั้นเป็นราคาที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองขายสินค้าให้แก่ผู้รับประโยชน์คนแรก และเป็นจำนวนเงินที่น้อยกว่าราคาที่ปรากฏอยู่ในใบกำกับสินค้าของผู้รับประโยชน์คนแรก ดังนั้น จึงถือได้ว่าเอกสารที่ยื่นมานั้นมีข้อความที่ขัดแย้งกันตามมาตรา 15

ปัญหาในเรื่องความไม่สอดคล้องของเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์คนแรกและผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นมาตามความในมาตรา 15 นี้ ได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการธนาคารธนาคารของสภาหอการค้านานาชาติซึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า บทบัญญัติมาตรา 15 ดังกล่าวนี้นั้นมีความสำคัญมากต่อกระบวนการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิต และธนาคารทั้งหลายที่เกี่ยวข้องจะต้องปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ นั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้นควรถูกแก้ไขด้วยการใช้เทคนิคด้านการธนาคาร (banking technique) เข้ามาช่วย¹⁰⁵ ด้วยเหตุนี้ ธนาคารผู้ทำการโอน จึงต้องใช้เทคนิคด้านการธนาคารเข้ามาช่วยในการป้องกันมิให้เกิดปัญหาความไม่สอดคล้องของเอกสารที่อาจเกิดขึ้น หากผู้รับประโยชน์คนแรกไม่ยื่นเอกสารเทคนิคดังกล่าวก็คือ ธนาคารผู้โอนจะขอให้ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นเอกสารที่จำเป็นไว้ล่วงหน้า หรือในเวลาที่ผู้รับประโยชน์คนแรกขอให้ธนาคารทำการโอนเครดิต หรือธนาคารผู้โอนอาจขออนุญาตจากผู้รับประโยชน์คนแรกในการเปิดเผยชื่อของผู้ซื้อปลายทาง หรือถ้าไรที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้รับแล้วจึงจะโอนเครดิตให้แก่ผู้รับประโยชน์คนที่สอง โดยระบบไว้ในเครดิตที่โอนไปให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นตัวแลกเงินสั่งจ่ายเอาจากผู้ซื้อ หรือให้ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นใบรับรองแหล่งกำเนิดที่ระบุราคาเป็นจำนวนเท่ากับราคาที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองขายให้แก่ผู้ซื้อปลายทาง¹⁰⁶

3.6 สรุป

มาตรา 54 ของ U.C.P. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี 1983 ได้กำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตไว้ค่อนข้างสลับซับซ้อนดังนี้ (1) ลักษณะของเลตเตอร์ออฟเครดิตที่โอนได้ มาตรา 54(b) ให้บังคับว่าจะต้องปรากฏ คำว่า "transferable" ซึ่งธนาคารผู้เปิดเครดิตเป็นผู้ระบุไว้โดยชัดแจ้ง และห้ามมิให้ใช้คำอื่น ๆ แทนหรือร่วมกับคำว่า "transferable" ในเลตเตอร์ออฟเครดิตที่ปรากฏคำว่า

¹⁰⁵ Decision (1975-1979) of the ICC Banking Commission, decisions of Dec 1, 1978 ICC Publication No. 94 (ICC Documents 470/315, 470/331, 470/34)

¹⁰⁶ โปรดดูรายละเอียดใน Weerantry, Banking Law, pp.237-26, 237-27, Nash, Transferable Credits, pp.19-21; Guest, Benjamin's Sale of Goods, p. 1389.

"transferable" นี้ ผู้รับประโยชน์ย่อมมีสิทธิร้องขอต่อธนาคารให้ทำการโอนเครดิตให้แก่บุคคลที่สาม (ผู้รับประโยชน์คนที่สอง) ได้ตามมาตรา 54(a) (2) เงื่อนไขของการโอน แม้ว่าผู้รับประโยชน์คนแรกจะมีสิทธิร้องขอให้ธนาคารโอนเครดิตให้แก่บุคคลที่สามก็ตาม แต่ธนาคารที่ถูกร้องขอไม่มีหน้าที่ต้องทำการโอนตามนั้น เว้นแต่จะได้ให้ความยินยอมโดยชัดแจ้งแล้วตามมาตรา 54(c) และผู้รับประโยชน์คนแรกได้ชำระค่าธรรมเนียมการโอนต่อธนาคารนั้นแล้วตามมาตรา 54(d) (3) ลักษณะหรือรูปแบบของการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต มาตรา 54(e) กำหนดว่าการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตจะเป็นการโอนจำนวนเงินตามเครดิตทั้งหมดหรือบางส่วนให้กับผู้รับประโยชน์คนที่สองคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ แต่การโอนดังกล่าวจะต้องกระทำเพียงครั้งเดียว กล่าวคือ จะโอนต่อไปอีกเป็นทอด ๆ ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม มาตรา 54(f) ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะร้องขอให้มีการโอนเครดิตไปยังผู้รับประโยชน์คนที่สองในต่างประเทศได้ และอาจร้องขอให้มีการจ่ายเงินหรือรับซื้อลดตัวแลกเงินตามเครดิตในประเทศที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองอาศัยอยู่ได้ เว้นเสียแต่ว่า เลตเตอร์ออฟเครดิตเดิมมิได้ห้ามไว้โดยชัดแจ้ง (4) ข้อกำหนดและเงื่อนไขที่จะระบุไว้ในเครดิตที่โอนไป มาตรา 54(e) กำหนดไว้ว่า เครดิตที่โอนไปในนั้นจะต้องมีข้อกำหนดและเงื่อนไขเหมือนกันเครดิตเดิม เว้นแต่บางรายการในเรื่อง (ก) อายุของเครดิตวันสุดท้ายที่ต้องยื่นเอกสารต่อธนาคาร และวันสุดท้ายที่ต้องส่งสินค้าลงเรือเหล่านี้อาจตัดทอนให้เร็วขึ้นกว่าที่กำหนดไว้ในเครดิตเดิมก็ได้ (ข) จำนวนเงินที่เอาประกันภัย อาจกำหนดให้มีจำนวนสูงชันกว่าราคาสินค้าที่ผู้รับประโยชน์คนแรกซื้อจากผู้รับประโยชน์คนที่สอง เพื่อให้มีจำนวนเท่ากับจำนวนที่ระบุไว้ในเครดิตเดิม (ค) ชื่อของผู้รับประโยชน์คนแรกอาจใช้แทนที่ชื่อของผู้ขอเปิดเครดิต(ผู้ซื้อ) ได้ (5) การสับเปลี่ยนเอกสารที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นไว้ มาตรา 54(f) ให้สิทธิแก่ผู้รับประโยชน์คนแรกยื่นใบกำกับสินค้าและตัวแลกเงิน เพื่อสับเปลี่ยนกับใบกำกับสินค้าและตัวแลกเงินของผู้รับประโยชน์คนที่สองได้ แต่ถ้าผู้รับประโยชน์คนแรกจะเลยเมื่อธนาคารได้ทวงถามแล้ว ธนาคารนั้นย่อมมีสิทธิส่งเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้รับประโยชน์คนที่สองยื่นไว้ในให้แก่ธนาคารผู้เปิดเครดิตได้ โดยไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ต่อผู้รับประโยชน์คนแรกเลย

กระบวนการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิตที่มาตรา 54 ได้กำหนดไว้นี้มีวัตถุประสงค์ในการบัญญัติไว้อยู่ 2 ประการคือ ประการแรก เป็นวัตถุประสงค์เพื่อให้การสนับสนุนทางการเงินแก่กิจการค้าขายระหว่างประเทศของผู้ขายซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ (financing the international sale of the seller) และประการที่สองเป็นวัตถุประสงค์เพื่อการป้องกันมิให้ผู้ขอเปิดเครดิต(ผู้ซื้อปลายทาง) และผู้รับประโยชน์คนที่สอง (supplier หรือ ผู้ขายปลายทาง) ได้รู้จักกันและติดต่อกันเองในภายหลัง โดยไม่ผ่านผู้รับประโยชน์คนแรกซึ่งเป็นพ่อค้าคนกลาง และเพื่อป้องกันมิให้บุคคลทั้งสองฝ่ายดังกล่าวได้ถึงจำนวนเงินกำไรที่ผู้รับประโยชน์คนแรกจะได้รับจากการดำเนินธุรกิจของพ่อค้าคนกลางดังกล่าว เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่บทบัญญัติในเรื่องการโอนเลตเตอร์ออฟเครดิต จึงจำต้องสร้างกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อนกว่ากระบวนการโอนตราสารประเภทอื่น ๆ แต่อย่างไร

ก็ตาม เมื่อได้วิเคราะห์ถึงหลักเกณฑ์ของกระบวนการโอนที่มาตรา 54 ได้บัญญัติไว้แล้วจะพบว่า บทบัญญัติมาตรา 54 ยังมีความบกพร่องอยู่ เพราะในบางกรณี หลักเกณฑ์ที่มาตรา 54 บัญญัติไว้ นั้น มีความขัดแย้งกันเอง ในบางกรณีก็มีความเคลือบคลุมไม่ชัดเจน และมีอยู่หลายกรณีที่ก่อให้เกิดปัญหา ในทางปฏิบัติของคู่กรณีที่เกี่ยวข้องและข้อโต้แย้งในการตีความได้ นอกจากนี้หลักเกณฑ์ที่มาตรา 54 กำหนดไว้ นั้นยังอาจทำให้วัตถุประสงค์ของการใช้การโอนเครดิตเพื่อป้องกันการฟ้องร้องให้มี ผู้ขอปลายทางและผู้รับประโยชน์คนที่สองได้รู้จักกันและเพื่อป้องกันการฟ้องร้องดังกล่าว ได้ถึง จำนวนเงินกำไรของผู้รับประโยชน์คนแรกที่จะได้รับนั้นไม่บรรลุผลทั้งหมดหรือบางส่วนได้ แต่ปัญหา ต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นจากความบกพร่องของบทบัญญัติมาตรา 54 ดังกล่าวย่อมไม่เกิดขึ้น ถ้าหากคู่กรณีที่เกี่ยวข้องได้ร่วมมือกันวางแผนและทำความเข้าใจกันไว้ล่วงหน้าก่อนเข้าไปเกี่ยวข้องกับ กระบวนการโอนเครดิต

อย่างไรก็ตาม มาตรา 54 ของ U.C.P. บัญญัติไว้แต่เพียงหลักเกณฑ์ในกระบวนการ โอนเครดิตเท่านั้น แต่มิได้บัญญัติถึงผลของการโอนเครดิตดังกล่าวเลยว่ามีอยู่ อย่างไรบ้าง คู่กรณีที่เกี่ยวข้องมีสิทธิและหน้าที่ตลอดจนนิติสัมพันธ์กันอย่างไรภายหลังการโอน เครดิตที่โอนไปมีความเป็นอิสระจากเครดิตเดิมมากน้อยเพียงใด ข้อต่อสู้ที่ ธนาคารมีอยู่ต่อผู้รับประโยชน์คนแรก จะยกขึ้นอ้างต่อผู้รับประโยชน์คนที่สองได้หรือไม่อย่างไร ปัญหาเหล่านี้จะได้วิเคราะห์ต่อไปในบทที่ 4 ลักษณะทางกฎหมายของการโอนเครดิต ตามระบบกฎหมายไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย